UCENICUL HARULUI DIVIN

PREOT ILIE I. IMBRESCU

APOSTROFAREA UNUI TEOLOG

BISERICA

şi

MIŞCAREA LEGIONARĂ

"Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici! Că închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor, căci voi nu intraţi, nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi. (Matei 23,13)

EDITURA "CARTEA ROMÂNEASCĂ", BUCUREŞTI

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor –pentru binecuvântarea acelora cari sunt “tinerețea fără bătrâneţe şi viața fără de moarte” a Creştinătății-Româneşti, amin.

IN LOC DE PREFAȚĂ

Rog binevoiți a lua aminte:

Doresc să trimit în lume, cu această carte, un lucru sfințit nu numai prin intenţie, ci şi prin faptă, ca să se surpe tirania diavolului şi să ne binecuvânteze pe toți numai stăpânirea Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Deci mărturisesc că, scriind acestea, încă înainte de a le da la tipar, am făcut aghiazmă şi am stropit binecuvântând cele trei exemplare –şi la începere şi la terminare- pe care le-am scris la maşină direct, în loc de manuscris, după planul şi notele pe care mi le organizasem dinainte, sub călăuzirea Harului Divin pe care l-am cerut şi-l cer pururea de la Hristos Dumnezeu.

De aceea, rog fierbinte pe oricine va fi rânduit de Bunul Dumnezeu ca să îngrijească de tipărirea acestei cărți, să nu nesocotească Harul lui Hristos Iisus, ci să binevoiască a chema Preotul la tipografie şi să-l roage să facă aghiazmă înainte de a începe culegerea literelor, ca să sfințească tipografia şi începutul tipăririi cărții. Apoi la sfârşitul tipăririi, să cheme din nou Preotul şi, făcând iarăşi aghiazmă, să stropescă binecuvântând toate cărțile –şi dacă se poate chiar şi fiecare exemplar în parte- pentru ca să pornească în lume această solie, binecuvântată şi pecetluită de darul sfințirii Harului Divin, întru slava Numelui Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin.

Sfârşit-am de scris această carte în 1939 de Sfintele Sărbători ale Naşterii Domnului

PLANUL :

a) Titlul Cărţii I a Ucenicului Harului Divin.
b) Invocarea Numelui lui Dumnezeu.
c) În loc de Prefaţă. Rog binevoiţi a lua aminte.

Partea I-a : **Cheea Vremii** *–Crucea*
In medias res.

Capitolul I. –**Preot şi Student.**

1. Când şi de unde am plecat ? 2. De la Eminescu la A.C. Cuza ? 3. Examenul de Licenţă. 4. Ideal şi realitate. 5. Crucea Eroului necunoscut. 6. Cine va lua'n seamă ? 7. Teologii şi "Garda de Fier". 8. Nesocotirea Harului Divin. 9. Cum am ajuns Preot.

Capitolul II –**Acuzatorii…**

1. Arhiereii. 2. Cărturarii. 3. Dregătorii. 4. Patriarhul. 5. Regele.

Capitolul III – **Acuzaţii !**

1. Legionarii. 2. Studenţii. 3. Munca. 4. Eroismul. 5. Martiriul.

Capitolul IV – **De la problematic la imperativ !**

1. Despre ce se întâmplă. 2. Maturitate. 3.Replica naturii !

naționalismului haric. 9. Trâmbițele Duhului Sfânt. 10. Pacea lumii. 11. Tehnica şi Revelația. 12. Vestitorii.

Capitolul X – **Schimbarea la Față**

1. Păcat şi desfigurare. 2. Minunea de pe Tavor. 3. Solia îndumnezeirii.

Încheere

Notele citatelor.

Numărul cuvintelor din această Carte şi pecetluirea ei cu invocarea din nou a Numelui Preabunului Dumnezeu.

PARTEA I-a

CHEEA VREMII

CRUCEA

“Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi şi nouă toate ;
Ce e rău şi ce e bine
Tu te’ntreabă şi socoate.”
(M. EMINESCU)

In medias res.

Întâmpinare către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Înalt Prea Sfinției Sale,
Înalt Prea Sfințitului Domnului Domn

Mitropolit **Nicodim** *Munteanu*
Preşedinte ad-iterim al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Bucureşti – Sf. Sinod

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Cu frică de Dumnezeu, subsemnatul Preot Ilie I. Imbrescu, viu smerit a spune şi a întreba următoarele :

1. În noaptea de 16 spre 17 Aprilie 1938, am fost percheziționat la domiciliul meu din Balcic, de către Şeful Poliției din susnumitul oraş, asistat de un sergent, motivându-şi actul lor ca executarea unui ordin telefonic din partea Ministerului de Interne. În dimineața aceleiaşi zile, Dumineca Floriilor, după ce am terminat oficierea Sfintei Liturghii la Catedrala "Sf. Gheorghe", însoțit fiind chiar de la uşa Bisericii de un comisar de poliție, am fost încunoştiințat că trebuie să stau în casă, atât eu, cât şi soția mea, sub paza a două santinele de jandarmi, tot conform ordinului Ministerului de Interne.

2. În ziua de Marți, 19 Aprilie 1938, am fost luat sub escortă de la domiciliul meu din Balcic şi trimis la Bazargic de unde, apoi, am fost dus sub paza unui agent de poliție la Râmnicul-Vâlcea şi apoi aici, în lagărul de deținuți de lângă Miercurea-Ciuc, unde mă aflu până azi.

3. Nedumerit şi cutremurat de tot ce s-a întâmplat în România, de când prezidează Însuşi Înalt Prea Sfințitul Patriarh,

Miron, al Bisericii Ortodoxe Române, un guvern, împotriva opreliştilor clare şi categorice ale Canoanelor Sfintei Biserici Ortodoxe Răsăritene – recunoscute de Constituția României, din 24 Februarie 1938 – mi-am impus răbdare şi îndelungă-răbdare, aşteptând din zi în zi să fiu chemat în fața Consistoriului de judecată al Sfintei Episcopii Constanța, de care țiu ca Preot, sau chiar să fiu chemat în fața forului de judecată al Sfântului Sinod, conform prevederilor Sfintelor Canoane şi ale Constituției din 24 Februarie 1938, care nu numai că le recunoaşte, dar prevede că trebuie să fie şi respectate întocmai, pe teritoriul României, - aşteptare îndreptățită, dat fiind faptul că, în conformitate cu Sfintele Canoane, orice membru al Clerului Ortodox trebuie să fie judecat întâi de forurile Bisericeşti şi apoi predat, când este cazul – adică după o eventuală caterisire – forurile judecătoreşti ale Statului.

4. Văzând că nu mai împlineşte niciuna din aceste îndreptățite aşteptări, ba mai mult, aflând că în România s-au petrecut lucruri deadreptul strigătoare la Cer, în timp ce Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române nu a schițat nici un gest de afirmare a dreptății lui Dumnezeu şi a adevărului Bisericii – eu, ticălosul şi nevrednicul servitor al lui Christos, fac întrebare Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române :

a) Este scris în cărțile Sfintei Biserici Ortodoxe, că trebuie să fie cercetați cei din închisori şi apărați, mai ales când sunt victimele unei nedreptăți evidente, cum este cazul Domnului Corneliu Zelea Codreanu şi al tuturor acelora cari au crezut ca şi Domnia Sa, şi l-au urmat în sfânta convingere că singurul ideal de viață – pentru care trebuie să trăiască şi să se jertfească orice creştin adevărat şi român adevărat – este acela de a spori talanții dați de Bunul Dumnezeu Creştinătății Româneşti şi a face să trăiască numai Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos în conştiințele tuturor fiilor acestei Creştinătăți-Româneşti ?

b) Este adevărat că Domnul Corneliu Zelea Codreanu, precum şi toți legionarii închişi şi liberi, am dovedit în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, că ne iubim Biserica şi Neamul aşa cum ne-a poruncit însuşi Christos-Dumnezeu, şi că, pentru

aceasta, am fost nedreptăţiţi, ofensaţi, prigoniţi, închişi şi chiar primejduiţi cu moartea – fără ca Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să fi folosit dreptul de petiţiune către Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, pentru a aduce la cunoştinţa Augustei Sale Persoane numai ceiace este adevăr şi dreptate – şi în felul acesta să fi slujit Majestăţii Sale totdeauna pe temelia Învăţăturii şi a Sfintelor Canoane ale Bisericii Ortodoxe – aşa încât să nu fi ajuns România la o situaţie fără precedent în Istoria Creştinătăţii Răsăritene ?

c) Este adevărat că Înalt Prea Sfinţitul Patriarh Miron s-a făcut vinovat de călcarea Sfintelor Canoane ale Bisericii Ortodoxe – care opresc categoric pe orice cleric să ocupe vre-o dregătorie lumească – şi de călcarea Constituţiei din 24 Februarie 1938, care recunoaşte întocmai, în fond şi în formă, aceste Sfinte Canoane ?

d) Este adevărat că până acum Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române nu a aplicat depunerea şi caterisirea Înalt Prea Sfinţitului Patriarh Miron, pentru acest grav motiv, care a produs cea mai mare sminteală în sânul Creştinătăţii-Româneşti, de când există ea, - în schimb a tolerat ca, sub guvernul prezidat de Înalt Prea Sfinţia Sa, să fie batjocoriţi, prigoniţi şi închişi Preoţi şi credincioşi, cari au respectat întocmai Sfintele Canoane Ortodoxe, pe care au jurat – respectându-şi jurământul – şi întocmai Constituţia din 24 Februarie 1938, pe care deasemenea au jurat şi şi-au respectat cu sfinţenie jurământul ?

e) Întrucât nu mă poate opri nimic de a cere lămuririle cuvenite şi dreptate, chiar dacă nu sunt decât cel mai mic şi nevrednic dintre Preoţii Bisericii Ortodoxe Române – şi Sfântul Athanasie cel Mare a fost *Diacon,* iar Arie ereticul era *Episcop,* totuşi Sfântul Athanasie-Diaconul a înfruntat şi a biruit cu dreptatea lui Dumnezeu pe ereticul Episcop Arie. 1) – simţind în conştiinţa mea porunca lui Dumnezeu de a mă expune la orice urmări şi primejdii, care poate mă vor aştepta, pentru adevărul şi dreptatea Lui – aduc cele de mai sus spre judecarea şi confruntarea cu Sfintele Canoane, de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, ca să nu ajungă cazul la forul

suprem, care este Sinodul Ecumenic, şi sper, întru Christos Iisus, că va face dreptate şi rânduială în sânul Creştinătăţii-Româneşti, după care ea suspină setoasă şi chinuită.

Ştim că "dacă vom tăcea noi, pietrele vor striga", (Luca 19, 40) şi de oarece "Dumnezeu nu se lasă batjocorit", (Galateni 6,7), trebuie să ne gândim cu un ceas mai devreme şi să dovedim lumii, toţi slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, că suntem pătrunşi, până în tot adâncul conştiinţei, de cuvintele Mântuitorului : "Temeţi-vă, nu de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu-l pot ucide ; ci mai vârtos temeţi-vă de Acela care poate să ucidă, şi trupul şi sufletul să-l arunce în Gheena". (Matei 10, 28)

Cer să fiu judecat de Sfântul Sinod.

Cu frică de Dumnezeu şi cu smerenie,
sărut dreapta,

(ss) Preot Ilie I. Imbrescu
Licenţiat al Facultăţii de Teologie
din Cernăuţi
Paroh al Bisericii Catedrale
"Sf. Gheorghe" –Balcic

Lagărul Miercurea-Ciuc, 10 August 1938

La data de 2 Decemvrie 1938, am semnat, împreună cu alţi 33 Preoţi, următoarea adresă către Ministerul Internelor :

"Domnule Ministru,

"Subsemnaţii preoţi în număr de 34, cu domiciliul obligatoriu, Sadaclia-Basarabia, cu cel mai profund respect, aducem la cunoştinţa domniei voastre, următoarele :

"Luând cunoştinţă de cele întâmplate în noaptea de 29 spre 30 Noemvrie cr., şi socotind că toate se împlinesc după voia

lui Dumnezeu, noi preoții din acest domiciliu, dăm Cezarului ce este al Cezarului, supunându-ne întru totul M.S. Regelui Carol al II-lea, Regele românilor, înaltului guvern, şi tuturor legilor țării.

"Sfătuim pe toți bunii români să înțeleagă gravitatea momentului prin care trece țara, şi să se înfrățească sincer în dragostea de Tron şi Neam, pentru propăşirea interioară şi stăvilirea oricăror încercări de vrăjmăşie din afară.

"Cu cel mai profund respect".

ss. 1) Preot Ioan Chivu, parohia Viişoara, jud. Constanța ; 2) Diacon Costea Andrei, Catedrala oraşului Tulcea ; 3) Preot Dumitru Rădulescu, parohia Măldăreşti-Vâlcea ; 4) Preot Miron Popovici, parohia Mihăileni-Hunedoara ; 5) Preot Gh. Doară, parohia Stroeşti, jud. Vâlcea ; 6) Preot Petru Bohariu, Şoşdea – Timiş ; 7) Preot I. Vasilian, Catedrala oraşului Tulcea ; 8) Preot Ilie Imbrescu, Catedrala oraşului Balcic ; 9) Preot I. Grigoraş, Corneşti, jud. Iaşi ; 10) Preot Leonid Miron, Valea-Mare, jud. Iaşi ; 11) Preot Nic. Pâslaru, Elisabeta Doamna-Roman ; 12) Pr. Grig. Motomancea, parohia Radoşi, jud. Gorj ; 13) Pr. Pavel Anisie, parohia Slimnic, jud. Sibiu ; 14) Pr. Virgil Puşcaşiu, Ohaba-Iorgaci, jud. Timiş ; 15) Pr. T. Mărgăritescu, Olteanca, jud. Vâlcea ; 16) Pr. D. Moldoveanu, Iacobeni, jud. Botoşani ; 17) Pr. Alexandru Fărcaşiu, parohia Ticu-Cluj ; 18) Pr. Ion Lungianu, parohia Pietrele-Vlaşca ; 19) Pr. Ştefan Marcu, Nistoreşti-Putna ; 20) Pr. Petru Fanu, Petrila, jud. Hunedoara ; 21) Pr. Virgil I. Pârvănescu, Radovan-Dolj ; 22) Pr. Ştefan Palaghiță, bis. Mărcuța-Bucureşti ; 23) Pr. Gh. T. Popescu, bis. Piteasca-Paserea, Ilfov ; 24) Pr. M. I. Alecu, Găunoşi-Ialomița ; 25) Pr. Aurică Nicolaescu, Slătioara-Vâlcea ; 26) Pr. D. Bălaşa, Băleaşa-Romanați ; 27) Pr. I. Mihăilescu, Vultureşti-Vâlcea ; 28) Pr. D. A. Bârnovescu-Bârlad ; 29) Pr. M. Micu-Tecuci ; 30) Pr. Petru Boldor, Ohaba-Timiş ; 32) Ierodiacon Isihie Antohi, pensionar-Iaşi ; 33) Pr. Ion Albu, com. Ludoş, jud. Sibiu.

La data de 7 Decemvrie, ni s-a cerut, *fiecăruia,* să semnăm, după un formular tip, următoarea :

"Declarație,

"Subsemnatul…, declar pe conştiință şi cuvântul meu de onoare, de preot şi om, că mă desolarizez de Codreanu, Legiune şi membrii organizației Totul pentru Țară.

"Jurământul depus față de ei îl consider nul şi nedepus.

"Voi servi cu credință şi supunere față de M.S. Regele Carol al II-lea.

"Voi respecta Constituția, guvernul şi mă voi comporta în viața de toate zilele, în spiritul legilor țării ca un cetățean de onoare şi ordine.

"În cazul când voi încerca să mă abat dela obligațiunile ce-mi iau prin această declarație, să mi se aplice ce cea mai mare severitate legea, scoțându-mă din rândul cetățenilor conştienți, ca pe unul ce nu merit să conviețuiesc în mijlocul lor.

"Pentru care dau prezenta declarație şi semnez propriu".

Sadaclia, 7 Decemvrie 1938.

ss. (fiecare)

Imediat după ce am semnat această declarație cerută de ei, mi-am ales un Duhovnic dintre Cucernicii Preoți din Lagăr – unul mai bătrân- şi l-am rugat să-mi rostească rugăciunea "dezlegării de jurăminte", pentru orice jurământ aş fi depus vreodată, în afară de cele *"canonice şi legale"*.

Aceasta, pentru ca să fiu cu conştiința împăcată, în caz că a fost o greşeală față de **Preoție**, faptul că am făcut parte din Mişcarea Legionară, pe deoparte, iar pe de altă parte, pentru ca să pot mărturisi cu deplină libertate de conştiință sensul **Ortodox** al cucintelor Mântuitorului : "dați Cezarului cele ale Cezarului".

În dimineața zilei de Marți, 20 Decemvrie 1938, am fost eliberați toți Preoții şi Diaconii deținuți în Lagărul de la Schitul Sadaclia.

Pe tot parcursul drumului până acasă, nu m-am putut dezrobi de aceste întrebări :

Ce s-a întâmplat ? Ce au fost toate împrejurările prin care am trecut până acum ? Pentru ce a trebuit să trec prin ele ?
Întrebări copleşitoare, polarizate în jurul celei mai chinuitoare :

Unde este **adevărul ?**

CAPITOLUL I

PREOT ŞI STUDENT

"Apărând acelaşi duh al credinţei, precum este scris: "Crezut-am, pentru aceea am grăit", -şi noi credem, pentru aceea şi grăim"-
(2, Cor. 4, 13)

26 Aprilie 1939. –Am aşteptat, tăcut, această zi. Ea mi-a adus împlinirea etăţii de 30 de ani. Numai acum am putut simţi cum mi-a fost eliberată conştiinţa de cel mai mare păs al ei faţă de **Preoţie**. Canonul 14 al Sfântului Sinod al şaselea Ecumenic, trulan, spune :

"Să aibă tărie şi canonul sfinţilor şi de Dumnezeu purtătorilor noştri Părinţi, *potrivit căruia presbiterul să nu se hirotonisească înainte de treizeci de ani,* chiar de ar fi om deplin vrednic, ci să aştepte. *Căci Iisus Hristos Domnul s-a botezat şi a început să înveţe la anul al treizecilea ;* aşişderea nici diaconul să nu se hirotonisească înainte de douăzecişicinci de ani, sau diaconeasă înainte de patruzeci de ani"(2).

Când am luat licenţa în Teologie, m-am făgăduit solemn Bunului Dumnezeu, în sinea mea, ca să respect întocmai Sfintele Canoane şi chiar să lupt neînfricat pentru ele. Dar, pe cel de mai sus l-am călcat, fiindcă am consimţit să fiu hirotonisit Preot încă de la etatea de 25 de ani. Acest fapt mi-a consumat foarte multă linişte sufletească. Am suportat toată amara mustrare de cuget "numai prin mângâierea gândului că poate chiar Bunul Dumnezeu a binevoit să mă învrednicească de **Darul** Preoţiei, încă de la vârsta Diaconiei, -pe deoparte, pentruca, întemeindu-

mă numai pe **Puterea** Darului, şi nicidecum pe vre-o îndrăzneală de gând omenesc, să pot trece, fără sminteală, prin toate cele de până azi,… iar, pe de altă parte, fiind însumi un călcător al făgăduinței, să pot fi ajutat a nu uita niciodată **Smerenia.**

Mulțumind Bunului Dumnezeu pentru toate, de acum, de la această răscruce a vieții şi etate a Preoției, îndrăznesc să pot spera a fi cu adevărat **Preot** : şi formal, printr-o perfectă concordanță cu Sfintele Canoane şi în fond, printr-o încordare a tuturor puterilor, alimentate de rugăciuni *pentru a predica şi sluji numai pe* **Hristos-Dumnezeu !** Pentrucă, Darul Preoției mi s-a împărtăşit pe prețul bucuriei : "Toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaş la ea". (I Cor. 9, 23). – Dar,… "de vestesc evanghelia n-am cuvânt de laudă, întrucât poruncă mare stă deasupra mea. Vai mie, dacă nu binevestesc !" (I Cor. 9, 16).

Veacul în care mi-e dat, însă, să trăesc, cu oamenii şi problemele lui, dar mai ales cu încercările lui, îmi pune conştiința în fața unei probleme centrale : Cum voiu mărturisi credința mea de Preot Ortodox în lumea lui ? Ce voiu alege din datele acestui veac, pentru a le altoi cu **Dogmele** Bisericii lui Hristos –şi ce voiu respinge şi combate, ca rătăcire şi produs al minciunilor satanei ?

Pentru a fi lămurit în fața acestor întrebări, cred că nu este fără rost a reconstitui, cronologic, şi a povesti, mai întâi, ceiace îmi pare mai însemnat din tot ce am întâmpinat şi cumpănit până acum, potrivit unui mare adevăr cuprins în cuvintele: -"Fiecare om începe dela capăt un drum al său şi o experiență a sa, pentru escaladarea cerului"(3).

Ar putea fi chiar obligatoriu aceasta şi pentru faptul că : orice afirmație în scris, dar mai ales o mărturisire de credință, trebuie să fie susținută în primul rând de faptele trăite ; trebuie să fie "documentată" mai mult de propria experiență, decât de citatele din cărți; sau, ca să se vadă că nu lipseşte răspunderea smereniei dintr-o asemenea afirmație, trebuie să dovedeşti că tot ceeace te înveți din cărți şi dela oameni, ți-ai înrădăcinat în adâncul ființei, pentru ca să fii crezut, şi mărturisirea pe care o faci să fie însuşită cu folos de toți aceia cari se împărtăşesc de ea

ca de o binefacere a iubirii de Dumnezeu şi de aproapele. Mai frumos spune acest lucru Miguel de Unamuno, în cartea sa "Lupta Creştinismului":

"În ordinea religioasă şi peste tot în ordinea religiei creştine, nu se poate trata despre marile interese generale, religioase, eterne, universale, fără a le da un caracter personal, aş zice mai curând caracter individual. Orice creştin, pentru a manifesta creştinismul său, lupta sa creştinească, trebuie să zică despre sine: *iată creştinul,* precum Pilat zice: "Iată omul !" Trebuie să arate sufletul său de creştin, ceiace a devenit în lupta sa, în sbuciumul său creştinesc. Căci omul nu se naşte cu un suflet, el moare cu el când a devenit unul. Şi scopul vieții este a deveni un suflet, un suflet nemuritor. Un suflet care ar fi strădania noastră proprie. Căci în clipa morții, rămâne un schelet pe pământ, şi un suflet, o operă în istorie. Aceasta când a trăit, adică dacă a luptat cu viața care trece, pentru viața care rămâne"(3).

X

1. – *Când şi de unde am plecat ?*- În toamna anului 1926, din îndemnul pe care Dumnezeu l-a dat Părinților mei, -creştini adevărați şi buni români, tata fiind Preot în Banat, unde m-am născut, -m-am înscris ca student la Facultatea de **Teologie** din Cernăuți. Acolo am cunoscut un *ales* "pescar de suflete", care m-a făcut *ucenicul Harului Divin.*

Omul, care într-adevăr "în dar a luat şi în dar a dat" tot ce poate fi mai trainic pentru bucuria de a birui "necazurile ce în lume avem", cu ajutorul Celui ce a biruit-o pe Cruce :

Omul, care a semănat numai mărturisire adevărată, prin cuvânt şi faptă, despre Domnul nostru Iisus Hristos, de Care ne-a apropiat cu belşug de dragoste ;

Omul, care se îmbrăca numai în veşmântul de cinste al nuntaşului vrednic de ospățul duhovnicesc al Împărăției lui Dumnezeu ;

Omul, pe care nu-l voiu uita niciodată, pentrucă înțelepciunea dragostei lui a atins toate coardele inimii elevului său ;

Omul, pe care îl respect şi îl vădesc că mi-a fost stânca de reazăm, în chip tainic, acolo unde altul smintea sufletele celor slabi ;

Omul, care sfințea acel loc, prin prezența lui atât de competentă şi totuşi plină de cuceritoare smerenie ;

Omul, pe care îl văd şi acum modelul meu –ca **Preot-** este Profesorul de la Cernăuți : Preotul Dr. **Vasile Gheorghiu.**

Învățându-ne, cu **Putere Harică,** ucenicia sfântă a cunoaşterii Sfintei Scripturi şi a Teologiei, în spiritul Sfintei Tradițiuni-Ortodoxe, datorită Înalt Prea Cucerniciei Sale, am devenit şi eu, încă de la început, un "Teolog"-ortodox *convins.*

Tot atunci, din inițiativa Profesorului Dr. Nicolae Cotos, de la aceeaşi Facultate, a luat ființă "Asociația studenților abstinenți integrali de alcool", al cărei Preşedinte am fost dela început şi până la terminarea studiilor.

În acelaşi timp, ca *student,* am intrat şi activat cu mare drag în organizațiile "Centrului studențesc Cernăuți". Primul Preşedinte al acestui Centru studențesc, imediat după Unirea tuturor Românilor, a fost un alt Profesor al meu, valorosul şi regretatul Pr. Dr. Domițian Spânu. El avea mare înțelegere pentru sbuciumul sufletului studențesc şi ne ținea multe conferințe cu subiecte speciale pentru noi şi pline de înalt spirit academic. Mi-au folosit foarte mult, când am avut cinstea şi fericirea să fiu ales şi eu Preşedinte al Centrului studențesc Cernăuți, după ce am luat Licența în Teologie. Şi acest Centru, mergea pe linia mare a "mişcării studenţeşti dela 1922".

Ca student, intrasem şi eu în această mişcare, pentrucă, paralel cu *Teologia,* a început să mă preocupe şi *naționalismul,* în sens doctrinar şi academic, deoarece, altfel, ca îndemn al conştiinței de Român, îl aveam sădit şi întărit în suflet, încă de copil, sub înrâurirea educației din familie, având şi tatăl meu cinstea de a fi fost luptător naționalist împotriva asupritoarei dominațiuni maghiare.

Eram fericit că şi colegii dela alte Facultăți-“laice” îşi ziceau “student *creştin*-român”. Pe atunci nu cunoşteam mişcarea *legionară.* Citisem, în schimb, cartea Profesorului A.C. Cuza : *“Naționalitatea în artă”.* Cunoscând **Dogmele Ortodoxiei***,* ereziile cuziste mi-au lăsat în suflet o mâhnitoare îndoială despre naționalismul conceput ca atare. Tot aşa, anumite discuții cu colegii studenți, mă făceau să constat, cu adânc regret, că la mulți din ei numele de *creştin*, alipit la cel de român, era o etichetă care nu echivala cu o convingere. Mai mult decât atât, o cumplită încercare începea să mă asalteze, ca să se termine, apoi, cu o lovitură năpraznică pentru conştiința mea tinerească de student creştin şi român, dar, care lovitură, mulțumesc Bunului Dumnezeu, nu numai că nu m-a abătut, ci m-a lămurit şi întărit şi mai mult. Mi-a fost dat să cunosc doi **“Profesori”**, cari promovau în chemarea lor tocmai contrariul decât ceeace trebuia : unul de la Cernăuți, profesor de **Dogmatică,** pe care nu-l numesc din respect pentru Facultatea la care am învățat Teologie –şi unul dela Iaşi, profesor de “naționalism”, A.C. Cuza, pe care-l numesc, pentrucă trebuie combătut ca *eretic.*

Profesorul de Dogmatică, pe lângă foarte multă stângăcie în “savantlâcurile” lui, era un om fără nici un simț pedagogic şi plin de nepricepere şi duşmănoasă răutate față de dramatica frământare a “studentului *creştin*-român*”.* Unde trebuia să lumineze ca un misionar şi să ajute ca un părinte, el tuna anateme şi se preta la iezuism inchizitorial. Mă urmărea şi pe mine de aproape şi mă avertiza mereu să o rup cu “ticăloasa mişcare studențească”. Nevrând să renunț la sensul şi îndatoririle “libertății academice”, mă tăbăcea la examene, fapt pentru care îi port şi recunoştință şi amintire bună, pentrucă m-a făcut să iubesc cartea şi mai mult, şi totodată mi-a dat prilej să-i dovedesc mereu cât de fidel eram dictonului : “non scholae, sed vitae, discimus”. Nu a renunțat, însă, nici el la abuzul unui “veto”, cu care avea să mă rănească aproape mortal, la Teza mea de Licență în Teologie : “Studentul creştin-român”.

Profesorul de “naționalism”, mi-a prilejuit şi el o mare dezamăgire. Era în ziua de 4 Februarie 1930, la Iaşi. Cu ocazia

unui "Consiliu al Uniunii Naționale a Studenților Români", convocat acolo, se hotărâse ca, în această zi, în afară de programul oficial al ședințelor, să facem toți "consilierii" câte o vizită Profesorilor Universitari : Găvănescu, Şumuleanu şi A.C. Cuza. Pe la ora 18, eram la Profesorul Cuza, "patriarhul naționalismului român-*creştin*". Am fost primiți foarte bine. Colegii consilieri "cuzişti" erau mai numeroşi decât cei *legionari.* Pe când discutau toți cu Profesorul, pe mine mă frământa un gând în tăcere : "acum am cea mai bună ocaziune ca să-mi clarific problema care mă încearcă greu încă de la începutul studenției mele. Sunt chiar lângă izvor. Stau în fața aceluia care este considerat de mulți ca însuşi *doctrinarul* naționalismului-*creştin"*. Să încerc !"

Cu o foarte respectuasă introducere de scuze, pentrucă îmi permit ca să abat cursul discuțiilor spre o chestiune care este oarecum de ordin personal, şi dupăce Profesorul a primit cu multă bunăvoință să spun ceea ce mă interesa, am zis :

-"Domnule Profesor, sunt un începător dar *convins* teolog-ortodox, şi nu mai puțin aş vrea să fiu şi un vrednic naționalist. Dorind a afla punctul de paropiere între una şi alta, şi citind cartea Domniei Voastre "Naționalitatea în artă", am ajuns la o mare nedumerire : ideile Domniei Voastre parcă ar veni în contrazicere cu **Dogmele o**rtodoxe. Vă rog să-mi ajutați ca să rămân cu sufletul împăcat"…

-"Dragul meu,… în primul rând îmi pare bine că observ că eşti un *"teolog"* preocupat serios de chemarea D-tale. Uite ce-i"… şi a făcut un incurs în *"Vechiul Testament",* ca să-mi demonstreze "*adevărul* doctrinei cuziste", până când a ajuns, apoi la "Apostolul Pavel". Susținea tot acest excurs cu citate din Sfânta Scriptură, la cari –"în Domnul mă laud" (2 Cor. 10, 17)- cu ajutorul lui Dumnezeu, dam replica unor citate cari îi clătinau serios argumentarea Profesorului.

La punctul cu "Apostolul Pavel", -pe care-l judecă în aceeaşi rătăcire cu Nietzsche- ca să mă facă şi pe mine *"cuzist" în desiudaizarea învățăturii Mântuitorului,* pe care "fariseul Pavel" a iudaizat-o în scrierile sale", mi-a citat locul din Epistola

către Filipeni, unde Apostolul Neamurilor scrie despre sine : "sunt din neamul lui Israil, din seminția lui Veniamin, Evreu din Evrei. În ce priveşte legea : fariseu ; în ce priveşte râvna : prigonitor al Bisericii" (Filipeni 3, 5 – 6).

-"Iată, prin urmare, dragul meu, cum se laudă fariseul Pavel cu iudaismul său ; deci, creştinismul este falsificat de mentalitatea iudaizantă a lui".

-"Domnule Profesor, -chiar în locul citat, în continuare, Sfântul Apostol Pavel combate iudaismul tocmai prin aceea că el, care a fost un fanatic iudeu, -în urma descoperirii ce i s-a făcut pe drumul Damascului- a ajuns să considere lucrurile astfel : "Dar cele ce îmi erau mie câştig, acestea le-am socotit pentru Christos pagubă, față de înălțimea cunoştinței lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru Care m-am păgubit de toate şi le privesc drept gunoaie, ca să câştig pe Christos"… (Filipeni, 3, 7 sq). Aşadar, cred că Sfântul Apostol Pavel poate fi considerat –după cum sunt dovadă nenumărate locuri în Sfânta Scriptură-cel mai aprig şi documentat combatant, ca iudeu, al iudaismului".

-"Dragul meu, -uite ce-i : chestiunea aceasta trebuie să o discutăm noi pe larg, cu citate după textele din originalul ebraic al Vechiului Testament, şi te voiu convinge de *adevărul doctrinei cuziste.* De aceea, eşti invitatul meu pentru o lună de zile, în vacanța de vară, când vom putea sta mult de vorbă"…

-Mulțumind, sfios, pentru această nemeritată atenție şi ocolind cuviincios îngâmfarea că aşi putea primi această invitație, am rugat pe "Patriarhul naționalismului" să-mi mai permită a-i cere o ultimă lămurire, ca să mă pot clarifica mai curând : "Cum se face ? Domnule Profesor, că, începând cu Sfântul Apostol Pavel, atâția Sfinți Părinți şi Unii Teologi mari, au fost pe cât de inspirați luminători *dogmatici* ai **Ortodoxiei**, pe atât de aprigi adversari ai iudaismului, -deci şi un naționalism românesc ar putea fi mai tare dacă este în armonie cu **Dogmele**"…

-"Dragul meu, -începând cu Apostolul Pavel, *toți acei Părinți şi Teologi au fost nişte proşti şi adevărul "ştiințific" este aşa cum îl spun* **Eu !…**

Am rămas încremenit ! Colegii "cuzişti" se încruntaseră la mine, pentru că am supărat pe "patriarh" cu asemenea lucruri ! La plecare, profesorul Cuza a dat fiecărui consilier al studențimii, spre amintire, cartea sa *"Despre poporație"* cu semnătura sa. Mie mi-a dat şi broşurica: *"Doctrina cuzistă –* **Eroarea teologiei** *şi adevărul Bisericii*", cu dedicația... "Domnului Ilie Imbrescu –Teolog- Iaşi, în 4 Februarie 1930 – ss. A.C. Cuza". O păstrez şi acum. După ce am citit-o – reîntors la Cernăuți - mi-am dat seama de sensul ironic al cuvântului *Teolog,* din autograful cuzist.

Seara, la consiliu, în şedință, consilierii "cuzişti" au deslănțuit asupra mea o furtună de ironii şi invective, încât îngrozit de ceeace erau anumiți "reprezentanți" ai studențimii *creştine*-române, am izbucnit într-un plâns de copil, ceeace l-a făcut pe Preşedintele U.N.S.C.R. de atunci să mă poftească să ies afară. În clipa aceea, cei câțiva **Legionari** din Consiliu, s-au solidarizat cu mine, şi unul dintre ei, a rostit o cuvântare aşa de caldă şi documentată **Ortodox,** încât am rămas şi mai uimit.

După două zile, m-am reîntors la Cernăuți. Eram foarte abătut. Cuzismul îmi devenise imposibil. De mişcarea studențească simțeam că nu mă lasă conştiința să mă despart. De ce ? Nu-mi puteam explica. Era, poate, o poruncă tainică a convingerii mele de **"Teolog",** că trebuia să mă interesez de tot ceea ce îmi putea da o armonie perfectă între *"creştin"* şi *"român".*

2. – *Dela* **Eminescu** *la A.C. Cuza* ? –Mai târziu, în **Teza** de Licență pe care o prezentam Decanatului Facultății de Teologie, în sesiunea Iunie 1930, la cap. 7. –"Cum înțeleg studenții creştini români" rostul lor în viața Poporului român ?" am scris aşa :

Ziua de 10 Decemvrie e sărbătoarea studenților creştini români. În 10 decemvrie 1922 au început mişcările studențeşti. De atunci o serie întreagă de sbuciumări, memorii, mişcări, etc... Studenții au anumite doleanțe : ce vor ? Şi cine să le împlinească ?

În primul rând “problema jidănească” e mobilul, direct sau indirect, al tuturor neliniştilor studenţeşti. Jidanii submineează credinţa creştină, ordinea de stat şi sănătatea poporului ! Iată-i, deci, pe studenţi în consensul “legii” strămoşeşti ! Dar de unde pornesc ei, şi cum înţeleg să-şi realizeze idealul ? –Idealul : România a Românilor !

Sunt într-adevăr, studenţii, în consensul “legii" strămoşeşti ? Dacă jidanii, prin francmasonerie şi alte mijloace, ca şi “intelectualiştii europenizaţi” prin “reformismul” lor, atacă tradiţia românească străbună –“studenţii creştini români” simt trebuinţa unei reacţiuni din convingere adânc tradiţionalistă, sau se sbat pur şi simplu între două focuri ale căror flăcări sau fumuri nu le pot desluşi ?

Şi una şi alta !

În primul rând problema antisemită. Aceasta are o istorie care ar putea fi supusă într-un fel oarecare unui titlu, care ar sugera foarte bine întrebarea : întrucât antisemitismul e conform sau nu cu spiritul “legii” strămoşeşti ? Acest titlu ar fi : “De la Mihail Eminescu la D-l A.C. Cuza ?

Cum a privit unul şi cum priveşte altul această problemă ? Anticipăm că Eminescu a privit-o ca un bun creştin şi sincer patriot. “Eminescu poate fi luat ca exemplu de bun creştin şi bun român de către oricine simte creştineşte şi româneşte”.

Acest lucru se vede şi din felul cum a privit Eminescu problema evreiască. Evreul caracterizat de M. Eminescu :

“C’un cuvânt evreul nu merită drepturi nicăieri în Europa, pentru că nu munceşte ; iar traficul şi scumpirea artificială a mijloacelor de trai nu este muncă, şi aproape numai într-aceasta consistă a Evreului. Evreul nu cere, ca clasa de mijloc din secolul al XVII-lea, libertatea muncii productive, ci libertatea traficului. El e vecinic consumator, niciodată producător şi desigur că numai cu foarte rară excepţie se va găsi într-adevăr câte un Evreu care să producă. Dacă e meseriaş, e superficial, lucrează numai pentru ochi. De aceea chiar la noi, unde împrejurările ar trebui să-i silească la muncă, vom găsi că ei reprezintă meseria superficială. Cel mai solid meseriaş, e şi aici

în țară Românul sau Germanul sau Cehul, niciodată Evreul. El reprezintă concurența nesănătoasă a muncii rele, superficiale cu munca dreaptă şi temeinică. "Eftin şi rău" e deviza Evreului, până ce ruinează pe lucrătorul creştin, "scump şi rău" e deviza lui, când rămâne stăpânul pieții"(6).

De aceia nu trebuiesc date drepturi Evreilor în Țara noastră. Pentru că Evreii mai submineazăa şi sănătatea poporului :

"Prin legea monopolului băuturilor spirtoase s-a hotărât ca numai alegătorii din comună să poată fi cârciumari la țară. Cu drept cuvânt. Ce garanții poate da o venitură, un nimene, un sudit kezaro-krăesc, că băuturile nu vor fi falsificate, cum şi sunt, deci stricăciose sănătății. Deja deputații țărani din adunarea ad-hoc s-au plâns prin memoriile lor, că aceşti oameni le otăvesc băuturile, prefăcând zilele de odihnă legitimă în zile de omorâre lentă şi sigură"(7).

Şi mai rău în zilele noastre, deci trebuie o reacțiune ! Dar cum ? Prin două lucruri tocmai contrare mişcării antisemite de azi ! Prin: 1) respectul față de Biserică şi 2) mijloace de luptă nebrutale.

Reproducem încă două locuri din M. Eminescu, pentru că, văzând părerea lui, să putem judeca mai bine situația antisemitismului de azi.

Eminescu a avut respect față de Biserică şi între altele clerul are meritul :

"Clerul a desrobit popoarele nouă ale Europei din mrejele unor credințe şi obiceiuri în care puterea fizică juca cel dintâi rol, căci dovedit este, că atât zeul suprem al Germanilor, ca şi cel al Celților şi al Slavilor a fost un Dumnezeu al răsboiului, al sângiuirilor, un Dumnezeu al puterii brute. Îmblânzirea treptată a lumii nouă este un netăgăduit merit al religiei creştine ; afară de aceea ea a mai fost şi-păstrul culturii antice"(8).

Prin urmare, direct sau indirect, se poate deduce că a fost unul care a ținut din convingere la "legea" lui. Pe duşmanii acestei legi nu-i putea suferi, dar pentru aceia nu admitea aplicări de mijloace nepotrivite felului de a fi nobil al românului :

“Deşi nu suntem de loc amici ai rasei, care profesează cultul mozaic, şi nu ni se poate imputa nici un cuvânt în favoarea ei ca atare, totuşi spre onoarea principiului excluderii ei dela drepturile publice şi chiarbcele private, vom trebui să desaprobăm purtarea injustificabilă a unora din cetăţenii români, cari cred a putea trata persoane cu totul inofensive de rasă semitică, într-un mod în care Turcii obişnuiesc a trata pe Bulgari. Declarăm că suntem contra oricării concesii juridice sau economice cât de neînsemnate faţă de totalitatea Evreilor, dar principiul acesta nu include aplicarea de bastoane sau păruiala asupra deosebiţilor indivizi, cari constituiesc acea totalitate”(9).

Aşa s-ar impune în mod sănătos, problema contra jidanilor în principiu. Aşa ar trebui s’o privească şi s’o realizeze şi studenţii. Dar studenţii, cărora nu li se poate tăgădui sub nici un chip patriotismul sincer şi entuziast, nu au partea pozitivă ce se impune unui “student creştin român”: convingeri creştineşti şi viaţă creştinească. Animaţi de sentimentul patriotic, ei ţin, deşi nu în chip integral, la “legea” străbună –dar, în ceea ce priveşte concepţia lor de viaţă, care ar trebui să fie cea creştină şi de la care ar trebui să pornească, studenţi sunt complect desorientaţi. Vin la Universitate cu nădejdi în câştigarea unei convingeri satisfăcătoare –dar pleacă şi se dedică anumitor cariere tot desorientaţi. Cine-i de vină ? Profesorii Universitari ? Nu prea, întrucât am văzut că în cea mai mare parte ei înşişi sunt anacronici sufletului românesc. Sunt de vină studenţii ? Nu, căci ei singuri nu-şi pot da ceiace cer. Eu îndrăznesc a conclude, din câte am putut desprinde din diferite împrejurări, că vina o poartă reprezentaţii Bisericii din Ţara noastră, şi în legătură cu mizeria sufletească a studenţimii : vina sunt Teologii români.

Dacă Biserica şi Teologii români n-ar neglija studenţimea, atunci “de la Eminescu” s-ar fi ajuns la ceva potrivit tradiţiei creştine, pe un plan şi mai superior vremii lui Eminescu :

în partea pozitivă a desvoltării Neamului –ridicarea nivelului cultural şi moral al Poporului românesc-

şi în partea negativă –înlăturarea oricăror piedici din calea progresului, inclusiv operaţiunile "iudeo-masonice";

dar nu s-ar fi ajuns la "A.C Cuza" –la "cuzism".

De unde să ştie studenţii că "mişcarea cuzistă" e o aberaţie, când ei nu sunt educaţi de Teologii români în destulă măsură şi nu sunt versaţi în adevăratul sens al "tradiţiei creştine strămoşeşti ?" Şi de ce să-i condamne atunci chiar şi Biserica şi Teologii români pe studenţi când cad în excese incalificabile – dacă este bine ştiut că ei sunt de cea mai bună credinţă că aduc folos Ţării prin zelul lor patriotic, care este exploatat de atâţia printre cari şi "cuzişti"?.

Sunt naivi studenţii ! Da, sunt naivi, căci nu ştiu ce-i bine şi ce-i rău, dar nu sunt ei de vină !

E destul să-i vorbeşti studenţimii în numele nobilelor interese patriotice –chiar ceeace de fapt ar fi antipatriotic- şi ea, astfel entuziasmată, e gata la orice pentru Patrie. Situaţia aceasta este o realitate care e păcat să fie neglijată !

Nu trebuie neglijată, mai ales şi pentru că cuprinde şi problema jidănească, dar nu după vederile lui Eminescu, ci după ale D-lui A.C. Cuza.

Şi-acum, fiindcă a fost vorba de un titlu "De la M. Eminescu la D-l A.C. Cuza" (cu toate că personal nu văd pe d-l Cuza decât departe ca pământul de cer faţă de M. Eminescu), să vedem ce-i şi "cuzismul". Nu ne priveşte buna sau reaua credinţă a D-lui A.C. Cuza (poate să fie tot atât de nobilă în privinţa patriotismului ca şi cea a studenţimii) –ci adeveritatea sau falsitatea "doctrinei cuziste" –pentru că aceasta a influenţat şi influenţează în chip fatal mentalitatea studenţimii, care e lipsită –din neglijenţă- de hrana cea bună a creştinismului tradiţional, a ortodoxiei.

Ori "doctrina cuzistă" contrazice în chip monstruos aproape, doctrina Bisericii ortodoxe ! Pe d-l A.C. Cuza "jidănimea" îl obsedează atât de mult, încât e prins în mreaja celor mai extreme concepţii. Dacă ar putea, ar spune că nici n-au existat şi că nu trebuie să existe jidani. Unde să mai admită, în cazul acesta, că Mântuitorul ar fi avut legătură cu jidanii? Iar

dacă pot fi astfel de teze, chiar susținute de Biserica lui Hristos şi de Teologii Ei –din care reese că Iisus, după trup, a fost Iudeu : acestea sunt "erori" pe cari nu şi le poate explica altfel D-l Cuza decât că sunt produsul unor capete proaste, le susțin numai proştii. (Într-o notă sublineară am arătat, aici, la acest loc din Teză, ce anume discuție am avut cu D-l Cuza la Iaşi, când l-am cunoscut personal).

În "Naționalitatea în Artă", printre altele, D-l A.C. Cuza se străduieşte să dovedească despre Iisus că nu era după trup de origine semitică, ci din rasa "arică", din care-şi au originea popoarele indo-germane, etc. Ce rost are aceasta, doar divinitatea lui Iisus nu depinde de rasa din care făcea parte ? E şi la D-l A.C Cuza un amestec de principii "ştiințifice" cu ceva credință, dar cu totul aparte, pe care le aplică mai ales la teoria că trebuie despărțite Noul de Vechiul Testament : "Pentru noi –după însăşi învățătura Mântuitorului Hristos, -ca şi după ştiință să se ştie : Vechiul Testament, este "Ucigă-l-Crucea !". Acesta este *adevărul"(10).*

Să vedem care-i "Concepția dogmatică cuzistă" despre :

"I. Vechiul Testament –atribuit revelației divine, prin egipteanul Moise, cu Thora, şi inspirației Profeților –este opera calculată, profană, inspirată de diavolul, a cărturarilor jidani, în frunte cu şufărul Erza, de pe la 445 în. de Hr. : având la bază minciuna dogmei "legământului" exclusiv, pe care l-ar fi încheiat cu jidanii, Dumnezeul lor Iehova : ca ei să stăpânească pământul întreg, ceea ce le impune, ca o datorie religioasă –prădarea, robirea şi uciderea "goimilor", cum numesc ei, pe acei de altă "credință".

"II. Noul Testament, al Evangheliilor, cuprinde învățătura lui Iisus, de origine arică –şi totodată, de origine divină, după cum o declară el însuşi- care este negația hotărâtă, în orice privință, a Vechiului Testament al Jidanilor.

"III. Evangheliştii, reproduc învățătura divină a lui Iisus, dar, în mod fatal, în cadrul strâmt al concepțiilor Vechiului Testament –cu excepția Evanghelistului Ioan- deoarece erau crescuți în religia jidănească, şi aveau de scop anume să

convertească pe jidani la creştinism, ceea ce i-a făcut să caute a dovedi, că "Mesia", aşteptat de jidani, era Iisus : a cărui învățătură, dar, au falsificat-o, cu scopul acesta, ceea ce s-a făcut, şi de interpolatorii, de mai pe urmă, ai textelor evanghelice.

"VI. Teologia creştină, s-a născut din acest amestec –absurd, pentru noi, dar de neînlăturat, la origine - a Noului Testament cu Vechiul Testament,- care ne împiedică să înțelegem, şi pe unul şi pe celălalt, şi paralizează Biserica lui Hristos, ca organ al "împărăției lui Dumnezeu", pe pământ. Păstrarea acestei falsificări dela început a învățăturii lui Iisus, se datoreşte, mai ales, autorității Apostolului Pavel, jidan Fariseu, cum o proclamă, cu mândrie cu el însuşi, zicând : (citează din Fapte 22, 3-23, 6).

"Acesta dar –Iudeul şi Fariseul Pavel, care, în mod fatal, gândea jidiveşte- este întemeetorul teologiei creştine, şi a cărui concepție continuă a se impune Bisericii : ca şi cum nu am mai fi învățat nimic, de atunci, şi până în zilele noastre"(11).

Se pronunță apoi contra "păcatului original" şi trece la o serie întreagă de absurdități pe cari Biserica ar trebui să le condamne ca pe nişte erezii.

D-l Cuza ar putea întâiu să se introducă în "chibriturile teologiei" şi să vadă întrucât susține "prostii" sau nu şi apoi să se pronunțe. Dar D-sa nici nu vrea să ştie de aceasta, în schimb face propagandă, aprinde sufletele şi îndeamnă lumea la brutalități, pe care D-sa personal nu le aplică.

D-sa, care interpretează arbitrar Sf. Scriptură, de unde să ştie ?:

"Şi avem mai sigur cuvântul proorocesc, la care bine faceți luând aminte ca la o lumină ce străluceşte în loc întunecos, până ce ziua va lumina şi luceafărul va răsări întru inimile voastre, ştiind aceasta mai întâi că orice profeție a scripturei nu este de deslegare particulară ; căci nu prin voia oamenilor s-a făcut cândva profeția, ci purtați de Spiritul Sfânt au vorbit oamenii cei dela Dumnezeu –(2 Petru 1, 19-21). În acest loc Apostolul Petru arată valoarea cea mare şi sigură a profețiilor Vechiului Testament pentru argumentarea credinței ; împlinirea

acelor profeții, în arătarea, viața şi moartea lui Iisus Hristos, sunt cea mai puternică dovadă pentru demnitatea de crezare a revelațiunii, şi sunt şi pentru viitor, în noaptea lumii acesteia un luceafăr luminos până la a doua venire a Domnului, când credința plină de misterii va fi înlocuită prin vederea față în față a lui Dumnezeu. Dar să nu interpretăm profețiile în mod arbitrar, omenesc, căci profeții nu vorbesc de la dânşii, ci de Spiritul Sfânt, sunt *inspirați* –vers 21, cum sunt inspirate şi toate profețiile Testamentului Vechiu –vers. 20. Tot aşa şi textul: "Au pe Moise şi pe prooroci, să-i asculte pe dânşii –Luca 16,29, se referă numai la inspirațiunea şi demnitatea de crezare a cărților Vechiului Testament, despre care Domnul vorbeşte şi la Ioan 5, 39"(12).

Prin urmare, chiar şi'n Evanghelia după Ioan (singura care face "excepție" de mentalitatea jidovească) se dovedeşte valabilitatea Vechiului Testament.

Şi sunt atâtea lucruri pe cari D-l A.C. Cuza le susține într-un mod cu totul aparte. Cât de departe este D-sa de M. Eminescu, care a văzut pericolul evreesc, dar n-a dat în exagerări oarbe ca "doctrina cuzistă".

Din fericire, în ceea ce-i priveşte pe studenți, această "docrină" începe să le displacă din cauza rezultatelor la care duce. Studențimea merge acum pe alte căi".

Aşa am înțeles şi am înfățişat lucrurile privitoare la "cuzism" în Teza de Licență în Teologie.

X

3. –**Examenul** *de Licență.* – Când s-a apropiat timpul de licență, m-am întrebat : ce subiect voiu alege pentru *Teză ?* Îmi ziceam : trebuie să ascult numai de convingerea mea. Voiu alege un subiect, pe care să nu-l tratez artificial şi compilând din cărți lucruri pe care să le leg prin câte o frază, ca să fac dovada că ştiu lucra "ştiințific". Nu ! Aceasta îmi repugnă. Licența este un prilej de examinare serioasă în primul rând a conştiinței. Îmi trebuie ceva *trăit*, pe care să pot apoi a-l documenta cu adevăruri

şi citate teologice. Voiu trece în viaţa cu o mare răspundere personală *–am un punct de vedere bine precizat asupra rostului meu de viitor ?…* Frământându-mi gândul cu asemenea întrebări, într-o zi am simţit cum parcă mi-ar fi dictat cineva în adâncul conştiinţei subiectul: *"Studentul creştin-român"*.

Terminând celelalte examene (generalul II), m-am retras la ţară, la Mămăeşti, lângă Cernăuţi, unde colegul şi cel mai bun prieten al meu Boris Babcenco, basarabean, era învăţător… ca să-şi poată câştiga minimum de existenţă pentru studii. Între timp, am făcut toate formele de înscriere la susţinerea tezei de licenţă. La data de Luni 23 Iunie 1930, când mi se fixase examenul de licenţă, considerând această ocaziune drept o foarte mare sărbătoare, m-am prezentat la Decanatul Facultăţii de Teologie îmbrăcat în uniforma clericală a studenţilor teologi interni (deşi extern, plăcându-mi nespus de mult acest frumos obiceiu de la Cernăuţi, îmi comandasem şi eu un costum de haine preoţeşti) şi cu mare seriozitate m-am încadrat în solemnitatea unui asemenea examen. Părintele Decan Dr. Domiţian Spânu, care era şi referentul asupra tezei, întrucât cădea la specialitatea P.S. Sale, a citit un referat frumos şi favorabil candidatului. După ce am susţinut toate punctele asupra cărora mi-a făcut întrebare, ca o chestiune ultimă, mi-a cerut să susţin cele afirmate în încheerea Tezei –ca, apoi, să dea cuvânt şi domnilor Profesori Coexaminatori în comisia de examen. Am susţinut cu mare căldură şi bine documentat fiecare afirmaţie din încheiere, fapt care a mulţumit pe Profesorul Referent, căci a aprobat teza cu un calificativ bun. A dat cuvânt apoi, D-lui Prof. Dr. Nicolae Cotos, de Teologia Fundamentală. D-sa s-a declarat de acord cu Profesorul Referent şi nu mi-a pus nici o întrebare. A urmat Profesorul de Dogmatică, pe care nu-l numasc şi care ţinuse să fie neapărat în comisiunea care avea să-mi controleze Teza de Licenţă.

Declarând că nu a citit Teza, dar că deduce despre ce este vorba din discuţiunea provocată de întrebările Părintelui Decan, fără să mai întrebe nimic, a început numaidecât cu o serie de blamuri şi insulte, de parcă nu aşi fi fost un candidat la un

examen de Licență în Teologie, ci servitorul D-lui cel mai imposibil. Mirați şi colegii D-lui, nu ştiau ce să creadă. Părintele Decan l-a rugat de câteva ori să se mențină la discuția asupra Tezei, dar D-lui a repetat acelaşi limbaj, adăugând că nici nu vrea să audă de un asemenea subiect şi că va opune un "veto" categoric. În tot acel timp mi-a ajutat Bunul Dumnezeu ca să suport în tăcere desăvârşită penibila scenă care mi-a fost dată s-o trăiesc cum nici nu mi-aşi fi putut închipui, tocmai în cel mai sărbătoresc moment din viață, de până atunci. Scăpat dintr-un chin cumplit –după ce Părintele Decan Spânu suspendase scena, pentru a decide ulterior asupra situației ce-mi crea Profesorul de Dogmatică- m-am retras în Parcul Reşedinței Mitropolitane şi în singurătate desăvârşită, am izbucnit într-un plâns amar, rugându-mă fierbinte Bunului Dumnezeu ca să nu mă lase, şi mai ales să nu-mi slăbească credința. Luptând cu durerea şi nedumerirea aproape un ceas şi jumătate, le-am biruit prin rugăciune, căci mila Bunului Dumnezeu mi-a revărsat deodată atâta mângâiere şi pace în suflet, încât nu sunt în stare să redau prin cuvinte acel moment.

Iată, acum, şi acea **Încheere** a Tezei, care mi-a pricinuit toate acestea :

Înainte de a prevedea ce s-ar putea alege de "studentul creştin român" din împrejurările diferite – să încercăm a rezuma ceeace am tratat până acum.

Studentul este intrigat de mulțimea şi diversitatea opiniilor filosofice, ştiințifice, etc., asupra enigmelor vieții, cărora doreşte să le găsească o deslegare satisfăcătoare măcar când ajunge la Universitate, căci în şcoalele secundare îi sunt încă insuficiente şi metodele şi vârsta. El caută deci adevărul aşa cum îi este descoperit omului prin "revelațiunea divină", căreia pe urmă îi poate acomoda şi revelațiunea naturală, îşi găseşte liniştea sufletească şi sub imboldul credinței, speranței şi iubirii caută, pe cât este posibil, să contribuie cu aportul personal la realizarea "Împărăției cereşti" pe pământ.

În lumina adevărului creştin, se cunoaşte originea lumii, a omenirii, şi menirea lor. Adevărul lămureşte cum se realizează

scopul omenirii în general prin împărțirea ei în individualități naționale şi personale.

Problema autohtonă de asemenea datorită anumitor cauze, prezintă o situație deosebită, întrucât creştinismul şi naționalismul la Români sunt frați gemeni, şi sunt identificate aceste sfere de viață în ceea ce Românul înțelege prin “legea” lui.

Cei cari țin cont de această realitate, în spiritul “tradiției creştine strămoşeşti”, pot să ducă la viitor strălucit Neamul Românesc. Cei cari vin cu principii nepotrivite acestei realități, sunt condamnați a fi cauză mai mult a răului decât a binelui acestui Neam. Fiindcă majoritatea “intelectualilor” sunt de felul din urmă, impresia ce-o produce starea lucrurilor din România este că între Popor şi aşa zişii intelectuali ai săi s-a produs o “ruptură”. (cf. Nichifor Crainic).

Întrucât şi studențimea, care ar putea fi o forță culturală şi morală ce nu trebuie neglijată, se găseşte între aceste două răspântii din cauza diferitelor influențe ce s-au putut exercita asupra frumoaselor sentimente naționale cari o caracterizează, Biserica şi Teologii români ar putea într-un chip fericit să-i îndrepteze pe studenți pe adevărata cale a vieții lor : atât ca oameni, în general, cât şi ca fii ai unei Națiuni, în special. Această cale, care este cea arătată de Mântuitorul, are două laturi : una pozitivă, alta negativă.

Cea pozitivă îl integrează pe om în adevăratele concepții ce trebuie să le aibă un creştin despre sine şi despre viață şi-i întăreşte caracterul în aşa fel ca totdeauna şi’n orice împrejurări să traducă în faptă crezul care îi animă spiritul său.

Cea negativă îi descopere şi îi dă în putere cele mai eficace mijloace cari trebuiesc opuse piedicilor ce se ivesc în calea realizării crezului său, atât individual, cât şi pe tărâmul mai larg al Neamului din care face parte.

Odată studenții creştini români, deplin edificați în acest crez şi în aceste mijloace de realizare, pot să-şi îndeplinească misiunea lor de Creştini şi de Români în chipul cel mai demn şi frumos.

Cari ar fi mijloacele pozitive ?

Biserica să le ajute studenților la realizarea gândului lor de-a avea o Universitate românească în adevăratul sens al cuvântului şi la baza principiilor ei de concepții şi conduită să stea "filosofia şi morala creştină" şi nu "filosofia deşartă" a lumii şi moravurile ei. În acest fel, studenții ar putea fi educați în chip eminent şi pe lângă oameni cu o adevărată cultură, ar deveni şi oameni cu caractere diamantine, lucru de care are nevoie atât Țara noastră, cât şi în general lumea de azi.

Urmarea acestui lucru ar fi că atunci ar opune cu folos şi mijloacele negative contra acelora cari distrug atât sufletul, cât şi trupul Neamului Românesc.

Printr-o solidaritate indestructibilă, ar contrabalansa efectele capitalismului strein prin cooperative naționale, şi ar duce la justa valoare aprecierea produsului muncii demne şi nobile a producătorului român. Apoi, prin ajutorul unei culturizări sănătoase şi prin propriu exemplu ar zădărnici cel mai periculos mijloc de distrugere al sănătății şi moravurilor : alcoolizarea, căreia i-ar opune o contra propagandă intensă, chibzuită şi neînfrântă. Pe lângă aceasta s-ar încuraja exercitarea industriei, comerțului, etc., de către înşişi fiii de Români cari, orice s-ar zice, nu sunt nici pe departe mai prejos de talentele streine (ovreul nu-i superior din nici un punct de vedere Românului) şi astfel atât spiritualiceşte, cât şi culturaliceşte s'ar dezvolta România prin Români şi nu prin nechemați. În sfârşit, nu e locul aici să intrăm în prea multe amănunte. Ceeace facem este numai mărturisirea crezului personal, în legătură cu diferitele probleme discutate până acum.

Dar cine să fie îndrumătorul principal în toate acestea ? **Biserica!** Pentru aceasta însă îi trebuie ei însăşi un cler la înălțime. Insuficiența culturală şi morală a unor părți din cler duce în mare parte la compromiterea Instituției divine a Bisericii. Dar, vorba Domnului Iisus Hristos: "nu se pune vin nou în burduf vechiu". Ceeace a fost până acum încă n'a dus la prea mari rele, dar de-acum încolo trebuie multă luare aminte la clerul care va fi. Preotul trebuie să fie în primul rând un exemplu viu de nezdruncinată convingere şi de neclintit caracter în cele ale lui

Dumnezeu. Ori, fără a ne obrăznici şi fără a ne permite observări care ne declină competinţa, trebuie să mărturisim că studenţii teologi sunt prea puţin controlaţi în ceea ce priveşte caracterul şi demnitatea lor personală. Nu ne gândim la sisteme iezuite pe cari le-am experimentat şi a căror ineficacitate am putut-o constata, ci să ne gândim tocmai la o deplină îndrumare în ceeace priveşte buna înţelegere a "libertăţii academice". Studenţii teologi, ca toţi studenţii de altfel, sunt lăsaţi prea în plata Domnului şi pot ei să fie eminenţi în cunoştinţe, dar acest lucru e chestiune mai mult de memorie şi mai puţin de caracter.

S'a pus acum de curând baza unei "Asociaţii generale a Studenţilor Teologi Ortodocşi din România" – aceasta ca şi "Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români", din care face parte şi amintita Asociaţie, poate fi un bun mijloc de influenţă pe care ar fi bine s-o exercite Biserica asupra membrilor cari fac parte din respectivele organizaţii. Bine înţeles indirect, prin considerarea libertăţii studentului, care trebuie doar supusă unei bune înţelegeri cu conştiinţa personală şi nu cu teama de restricţiuni.

Studentului creştin român, atât teolog cât şi neteolog, nu i se dă destulă educaţie şi anume educaţie bună, creştinească ! Aceasta este o realitate care e dureroasă şi plină de consecinţe. Nu pe seama D-lui A.C. Cuza să fie lăsaţi studenţii să-şi câştige educaţia religioasă şi naţională, care am văzut ce concepţii are (D-l Cuza care apără pe studenţii care împuşcă câte un jidan sau român jidovit, de ce nu face D-sa acelaşi lucru, ar avea măcar stima ce i cuvine lui Nietzsche, care a fost consecvent ideilor şi'n faptă, cu toată nebunia acestor idei), ci Biserica şi Teologii români, precum şi acei intelectuali de bună credinţă cu principiile Bisericii, pe care o respectă real şi nu verbal (ca D-l Cuza) aceştia sunt datori să fie păstorii turmei studenţeşti. Iar când, din cauza lipsei unei astfel de îndrumări, studenţii totuşi primesc şi dintr-o parte şi dintr-alta învăţături, o fac din cauza setei de ceva viu pe care o au în sufletele lor şi cărora nu li se dă adevărata "apă vie". În ziua de azi studenţii nu mai critică Biserica, ci neglijenţa membrilor Ei. Li s-ar putea reproşa că n-au dreptate ?

Până când li se dă ceea ce le trebuie, ce să facă studenţii creştini români ? Doar să se roage fiecare lui Dumnezeu prin cuvintele Psalmistului : "Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima ! Încearcă-mă, şi cunoaşte-mi gândurile ! Vezi dacă sunt pe o cale rea, şi du-mă pe calea veciniciei !" (Ps. 138, 22-23).

X

4.- *Ideal şi realitate.* – A doua zi, după penibila scenă dela examenul de licenţă, m-am prezentat din nou la Decanul Facultăţii de Teologie, ca să văd ce se va alege din situaţia creată de acel "veto" pe care Regulamentul Facultăţii nu l-a prevăzut.

Profesorul şi Decanul Domiţian Spânu, fiind el însuşi jignit prin procedeul unui coleg care nu ţine seama de referatul pe care îl făcuse asupra tezei, dar nevrând să prelungească o ceartă cu un om, cu care şi aşa, nu ar fi putut ajunge la vre-o înţelegere, avea soluţia gata când m-am prezentat în faţa lui. Considerând lucrurile ca şi când nu m-aş fi prezentat încă la examenul de licenţă, m-a sfătuit să retrag subiectul cu pricina şi să aleg altă Teză chiar la Dogmatică. L-am ascultat. În sesiunea de toamnă, la 5 Noemvrie 1930, am susţinut, în faţa aceleiaşi comisiuni, Teza de Licenţă în Teologie: "Despre Harul Divin". – Am promovat cu bine şi fără nici o supărare. Când am depus jurământul de Licenţiat în Teologie, Decanul Domiţian Spânu mi-a spus : "a doua lucrare este umbră faţă de cea dintâi, dar nu face nimic… ştii că în viaţă se adevereşte vorba "oamenii şi lucrurile sunt oarecum şi oarece"… dar mie aşa băieţi îmi plac" –şi strângându-mi mâna, a adăugat… "şi acum în ciudă, apucă-te şi fă Doctoratul". Subiectul Tezei de doctorat mi-l dăduse tot el, cu ocazia unor discuţii la un seminar de Teologia Morală şi anume : "Sport şi moralitate". La părinteasca lui încurajare, am răspuns foarte îndurerat : "mulţumesc din tot adâncul şi din toată căldura şi curăţia inimii pentru tot ce mi-aţi dat şi aţi făcut pentru mine şi pentru toţi, dar, iertaţi-mă dacă nu vă ascund că aici nu mai pot lucra cu dragoste, mai ales pentru Doctorat şi în anumite condiţii cari încă vor dăinui spre nenorocul acestei Facultăţi"…

Aş fi lăsat aceste amănunte fără să le mai pomenesc, dar Domițian Spânu a murit în anul 1936, aşa că orice amintire în legătură cu marea lui dragoste şi înțelegere față de ucenici este un pios omagiu pentru un mare şi prematur dispărut.

Rămânând încă la Cernăuți, în toamna aceea, fără să ştiu precis ce voiu avea de făcut, dar cu dorul de a-mi înnoi şi întări cugetul şi gândurile –la data de 24 Noemvrie 1930, am avut marea cinste şi bucurie de a fi ales, în unanimitate, Preşedinte al Centrului Studențesc Cernăuți, de către Adunarea Generală.

Viața studențească la Cernăuți se desfăşura cu adevărat într-un înalt spirit academic. Legătura între Profesori şi studenți era mult mai frumoasă ca în alte Centre Universitare şi Studențeşti. Dar erau şi odioase cozi de topor, printre profesori, cari produceau cea mai mare sminteală şi oroare. Iată un caz unic :

În ziua de Duminecă, 7 Decemvrie 1930, a avut loc dezvelirea bustului lui **Mihail Eminescu**, în piața din fața Catedralei Metropolitane "Sfânta Treime", în cadrul unei manifestări religioase şi culturale care se transformase într-o mare sărbătoare națională. Biserica, Armata şi Universitatea, au fost reprezentate prin tot ce au putut avea mai bun. Pe lângă aceasta, toată Bucovina lui Eminescu, era prezentă acolo prin tot ce avea mai ales şi mai frumos. Bustul lui Eminescu s-a făcut din inițiativa şi prin strădania studenților Societății Academice "Arboroasa", faptă la care s-au înfrățit ca niciodată toți studenții, din toate Societățile Centrului Studențesc Cernăuți. A fost un moment dumnezeiesc !

Abia se terminase bine această sărbătoare a întregii suflări româneşti din Bucovina, când aflăm că în momentul în care se rosteau frumoasele cuvântări în fața bustului lui Eminescu –în cimitirul evreesc, profesorul universitar român C. Rădulescu, de la Facultatea de Drept din Cernăuți, a rostit şi el o cuvântare de umilire în fața mormântului elevului jidan Falik, pe care îl împuşcase elevul român Nicolae Totu din Iaşi, pentru că pălmuise acele elev jidan pe un profesor român dela Cernăuți cu ocazia unui examen. Toată Bucovina s-a cutremurat de revoltă la

auzul acestei blestemate mişelii. – După trei zile de la această întâmplare, la data de 10 Decemvrie, cu ocazia aniversării începutului mişcării studențeşti, când am reuşit pentru prima dată să obținem chiar Aula Universității în vederea acestei sărbători studențeşti, am înfierat viguros dar academic trădarea profesorului mason. Toată lumea a fost alături de noi, afară de câțiva prieteni ai masonului. De pe atunci am început să-mi dau şi mai bine seama de marea tragedie a studentului creştin român. De aceea am şi amintit acest caz foerte caracteristic pentru prăpastia de netrecut dintre cele două lumi în luptă. Dar cazul profesorului mason de la Cernăuți nu era să rămână izolat, ci era doar o verigă dintr-un întreg lanț al uneltirilor satanei la noi în Țară.

După ce am depus mandatul de Preşedinte al Centrului Studențesc Cernăuți, am plecat acasă, în Banat, ca să mă interesez de situația mea, în legătură cu o petiție pe care o făcusem către Sfânta Episcopie a Caransebeşului, pentru un post liber de profesor la Academia Teologică de acolo.

Idealul meu era, încă de când am terminat liceul, ca să mă fac scriitor şi profesor. În vocațiunea pe care o simțeam pentru acest ideal al tinereții, mai eram întărit şi de respectul față de dorința Părinților mei, cari mă visau Doctor în Teologie şi Profesor la Academia Teologică din Caransebeş, după o străveche mentalitate bănățeană. În conştiința mea îmi şi formulasem acest ideal în deviza: "condeiul şi catedra". În urmărirea unui asemenea vis, m-am isbit de realitatea unor piedici aşa de neaşteptate încât m-am despărțit de regiunea în care m-am născut şi în care m-a legănat copilăria. În orice caz, față de cine mi-a opus idealului meu o asemenea realitate, am motive nu numai să nu fiu supărat, ci dimpotrivă, să cer binecuvântarea cerului întocmai după cum scrie la Sfânta Evanghelie.

În toamna anului 1931, în urma unei cereri înaintate Sfintei Mitropolii a Sibiului, am fost numit Pedagog la Internatul

Arhidiecezan de acolo. Am stat un an la Sibiu, alegându-mă cu mari foloase sufleteşti.

În toamna anului 1932, am plecat de la Sibiu la Bucureşti. Mă îngândura mereu dorinţa Părinţilor mei de a lua şi Doctoratul în teologie. Cum la Cernăuţi nu mă mai trăgea inima să mă reîntorc, şi cum, dintre multele probleme teologice, mă pasiona mai ales "sensul teologic al **Frumosului**", am avut o mare bucurie când am aflat că scriitorul şi esteticianul Nichifor Crainic a fost transferat de la Chişinău la Facultatea de Teologie din Bucureşti. În afară de aceasta, tot Nichifor Crainic a scos şi ziarul "Calendarul", la care visam să-mi fac ucenicia condeiului. De aceea, m-am dus la Bucureşti şi m-am înscris la Doctorat, la Facultatea de Teologie de acolo. Rar de tot scriam şi câte un articol de ziar. În Capitală m-am regăsit şi cu vechi cunoscuţi şi prieteni din timpul delegaţiilor în conducerea centrală a studenţimii creştine din România. În acel an, chiar am fost ales şi ca membru în Comitetul Executiv al U.N.S.C.R. (Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români).

X

5. – *Crucea Eroului Necunoscut* – Situaţia de membru în Comitetul Executiv al U.N.S.C.R. şi faptul că, aflându-mă în Capitală, eram în direct contact cu însuşi miezul Istoriei şi al Vieţii Naţionale a României, mi-au dat cea mai temeinică posibilitate de a mă lămuri tot mai mult asupra Sensului acestei Istorii şi Vieţi Naţionale, şi mai ales asupra rosturilor mişcării studenţeşti, pe linia destinului României. Am început, apoi, să cunosc şi pe promotorii acestei mişcări. Din toate acestea şi din studierea prin Bibleotecile din Capitală, mi-am controlat şi verificat tot mai mult punctul meu de vedere asupra "menirii Studentului Creştin Român" şi prelucrând prima Teză de Licenţă, am început să public în ziarul "Calendarul" părerea ce mi-am făcut, sub forma unor studii-foiletoane. În legătură cu împlinirea unui deceniu de la începutul mişcării studenţeşti, judecam lucrurile astfel :

Istoria *va înregistra* un fapt care, în viața poporului român, îşi are începutul la data de *10 Decemvrie 1922*.

Generația care s-a ridicat după vrednicii eliberatori ai acelor părți rupte din trupul Țării noastre, a căror unitate organică le-a fost redată în ființa "României Întregite" – *generația de după "războiul mondial",* a dat semnalul unei lupte pentru o nouă eliberare : *cea sufletească !*

Istoria va înregistra acest eveniment pentru că, obiectiv, a depăşit banalul din viața unui Neam, şi ca atare trebuie să fie supus acelui criteriu –universal valabil- prin care toate faptele omeneşti atrag autorilor lor : fie desaprobarea riguroasă şi prevenitoare pentru cazuri similare, când epoca respectivă a fost terorizată de presimțirea unei catastrofe inerente ; fie nimbul recunoştinței unanime şi binemeritate, când o anumită încercare inspiră binefăcătoarea încredere că se arată o "vreme" în care oamenii sunt învredniciți de a fi purați spre noi schimbări în bine, de către puterea care este mai presus de ei.

La 10 Decemvrie 1922, sufletul tineresc al unui popor greu încercat a isbucnit într-o zguduitoaare revoltă, pentru că realitatea prezenta o stare de lucruri pe care tinerețea n-a putut s'o accepte ca firească. Era focul unei încercări lămuritoare de conştiințe, cari, puteau cădea pradă unei supreme trădări față de glasul sângelui care striga din fiecare glie pângărită de nedorite incursiuni, sau – cu prețul oricărui sacrificiu ! – trebuiau să se angajeze într-o luptă cu rezultat neprevăzut dar pentru care se nutrea speranța unei biruinți integrale.

Speranța în acest final a făcut să dăinuiască o încordare sufletească mai mult decât semnificativă, pentru că altfel n'ar fi putut purta atâtea inimi pe calea spinoasă a dorului de adâncă prefacere în organismul poporului român… infectat de microbii descompunerii. Inimi care cu siguranță se vor înviora şi-şi vor reînoi puterile, fiindu-le dat să simtă cel puțin bucuria că n-au fost înfrânte până la data de *10 Decemvrie 1932*. **Zi** care va lega primul deceniu de puternică pulsație națională cu anii cari urmează să se prefacă – în decurs de un alt, sau chiar mai multe decenii- rezistența de până acum într-o ofensivă cu atât mai

sigură de biruință, cu cât lupta va fi transpusă pe un plan *spiritual*. Pentrucă de fel tare şi luminat al spiritului depinde şi propăşirea bine chibzuită în cele trecătoare, după cum Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos a zis :

"Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate celelalte se vor adăuga vouă". (Matei 6, 33).

În lumina acestor gânduri ne putem pune şi mai scrupulos întrebarea :

Care-i rostul "mişcării" începute la 10 Decemvrie 1922 ?

Am anticipat răspunsul când am spus că în acea zi a fost dat semnalul unei lupte pentru o nouă eliberare : *cea sufletească* !

Este adevărat că obiectivul "mişcării" n-a fost precizat dela început în felul acesta – sau mai corect, n-a fost precizat decât în puține suflete dintre cele înrolate în sacra revoltă de atunci – pentru că factorul, care a determinat o sesizare cu urmări atât de categorice, era extern : starea haotică a lucrurilor în România întregită, datorită zăpăcelii generale provocate de războiul mondial.

Pe lângă această zăpăceală generală, la noi, a devenit mai rău făcătoare o plagă în plus : năvălirea acelor *străini* cari au devenit un *pericol iminent* întrucât au început să încurce trebile noului stat întregit.

Culmea a fost atinsă când au fost năpădite şi Universitățile, unde, cu tupeu de hiperbolică infuzie, aceşti streini au făcut pe găzduitori să simtă aevea ghimpii obrăzniciei celor în rol de "arici".

Atunci s-a deslănțuit "mişcarea" studențimii creştine, dar, lupta începută n-a atras după sine o biruință imediată.

Aceasta a surprins şi îngrijorat până la chinul nelinişții care nu piere decât odată cu aflarea motivului din care rezultă neizbânda. Durerea – care, în lacrimi scăldând ochii, îi face mai curați şi luminoşi, iar sufletul mai tare şi scrutător – a făcut pe cei înrolați în luptă să vadă că au ca duşmani nu numai pe cei de altă

“lege”, ci chiar pe mulți aşa zişi *români* de “lege” creştinească, prin faptele lor pecetluiți încă de atunci ca *trădători* de Neam.

În ce constă trădarea lor ?

Cu această întrebare a pătruns prima rază de lumină în conştiința unei generații încătuşate de toate nedumeririle : începând cu aceea asupra sensului unei copilării fără seninătate, ca însăşi viața poporului român cel fără copilărie, până la cruda realitate pusă în fața unei tinereți periclitate de a sucomba chiar înainte de a fi gustat bucuria primelor avânturi spre desamăgire. Răspunsul devenea tot mai clar : *sufletul* era cel trădat.

Sufletul neîmbătrânitei noastre Țări, atacat de toate vicleşugurile vrăjmaşului, începuse a fi vândut de cei “slabi de înger” cari se aruncaseră în brațele *slugilor lui Mamona*.

Aceste slugi erau străinii, cari au prins în capcana lor pe mulți dintre cei ce aveau în mână destinele Țării noastre, târâtă tot mai mult în prăpastie.

Când *studențimea română* a făcut front unic împotriva împilatorilor, un anumit fel de politicieni în loc să fie alături de *ea* pentru salvarea *demnității naționale*, s’au arătat pe față duşmani ai tineretului românesc, dar prin aceasta şi ai *românismului* de pretutindeni şi de totdeauna.

Atunci atenția acelor ce reprezentau prin excelență *românismul*, fără a se abate de la *pericolul iminent*, s’a îndreptat şi asupra unei noi calamități : politicianismul demagogic şi tot atât de duşman Țării ca şi străinii.

S-a putut constata cum, sub piedestalul acestui politicianism, deşănțarea moravurilor politice mergea mână’n mână cu decadența națională în toate sensurile, pe măsură ce aservirea față de străinism se întețea şi făcea actuală şi mai mult decât îndreptățită revolta cu tărie de blestem din “Doina” lui Eminescu.

Tocmai pentru acest motiv, ce ar fi putut face studenții, de partea cărora era numai poporul de la țară şi prea puțini reprezentanți ai intelectualității conducătoare neînjugați trădării ?

Trebuia să se lase conduşi de acelaşi *suflet* care începuse să vie la cunoştința de sine în curăția şi robustețea tinereții, căreia

i-a răscolit instinctul național de conservare – la început aprig şi deslănțuit cu o vigoare dusă până la violență – apropiind-o tot mai mult de străfulgerarea conştiinței sub raza unei transfigurări spirituale. Căci, de unde până la un timp, împrejurările externe – mult prea impresionante în complexul lor de neliniştitoare ascensiune asupra omului – sugerau recunoaşterea tuturor neajunsurilor aproape numai pe seama lor, conştiința studenților români – şi a celor ce erau de partea lor – pregătea sufletele pentru a ajunge la curajul moral de a se recunoaşte şi ele înşile vinovate.

Dacă toată avalanşa de plăgi țâşnite din el asupra Țării – determinase pe studenții români să-şi concentreze toată puterea de reacțiune aproape numai împotriva celor ce provocau dezastrul nostru economic, financiar şi chiar politic, faptul că n'au ajuns la rezultatul dorit (ceiace, după cum am amintit, le-a descoperit celălalt rău : politicianismul trădător, rezultat al primului rău : aservirea la streinismul cotropitor), i-a făcut să afle acum unde rezidă al treilea rău (rezultat din primele două), care este cel mai mare : trădarea de către fiecare în parte, cu sau fără voie, a propriului său suflet.

În ce consta acest mai pierzător fel de trădare ? În nesocotirea şi necunoaşterea *religiei* în care s'a născut şi a crescut fiecare *român*.

i-a fost dat *studențimii române* să nu piardă din vedere nici acest lucru, cu toate că, ajunsă aici, îşi poate da seama oricine că lupta cea mai grea a omului este cea față de sine însuşi. De o însemnătate nebănuită este faptul că, în sensul celor de până acum, studențimea română a ajuns până acolo încât congresul general studențesc de la Craiova din 2 Decemvrie 1929, la votarea statutelor "Uniunii Naționale a Studenților Creştini Români" şi-a propus ca scop, între altele şi cele cuprinse în Cap. I art. 4, alineatul d :

"de a desvolta şi menține vie, activitatea şi tradiția *creştină strămoşească* şi solidaritatea națională între toți studenții români *creştini*". – În deosebi dela acest congres a devenit tot mai obicinuită şi chiar semnificativă întrebuințarea cu

un scop superior a numelui : student *"creştin-român",* pentrucă trebuia să se ştie odată pentru totdeauna că *românism* e posibilă numai o singură alternativă : ori credincioşi până la martiriu *religiei* care ne va face învingători prin harul Celui ce a învrednicit *românismul* ca să dea atâţia eroi şi martiri, ori revolta şi lupta noastră de un deceniu e zadarnică.

De aceea şi fiecare în parte trebuie să-şi adâncească propria-i fiinţă, pentruca, în lumina harului Domnului nostru Iisus Hristos, să-şi descopere "chemarea" conform căreia va avea să activeze în viaţa de obşte. Aceasta de dragul românismului, pentru care dorim ca frământările neliiştitoare ale unui deceniu întreg să se dovedească a fi fost şi a rămâne o "mişcare sau lucrare *nu dela oameni* care să fie nimicită, *ci de la Dumnezeu, pe care să nu o poată nimici nimic".*

O umilă *încercare* de a adânci tot ce ar trebui să fie propriu fiinţei celui ce poartă numele de "student *creştin-român*", fie a-şi primi cursul cuvenit în cele ce vor urma.(13)

Dacă aşa vedeam lucrurile, în principiu, la aniversarea unui deceniu de "mişcare studenţească", nu mă mulţumeam, totuşi, cu atât. Studiind "istoricul" acestei mişcări şi cunoscând pe unii dintre promotorii ei, acum, urmăream cu mult mai mare atenţie *cum se făptuieşte* "creştinismul" celor înrolaţi şi legaţi de această acţiune ? Din capul locului am remarcat cum se sapă o despărţire netă între două "fracţiuni" naţionaliste, care îşi exercitau influenţa şi asupra studenţimii : "cuzismul" şi "mişcarea legionară".

Aşa cum l-am cunoscut altădată pe A.C. Cuza, erau şi tinerii "cuzişti" tot eretici. Mulţi dintre ei, când îi întâlneam aveau tupeul să mă ia "în băşcălie", pe "chestia Vechiului Testament şi a Mariei Magdalena". Această rătăcire avea să-şi dea roadele mai târziu !

Nu tot aşa *Legionarii !* Oricât eram de rezervat şi faţă de ei, nu puteam să nu recunosc o mare seriozitate omenească la ei şi un adânc respect faţă de Biserică. La Biserica studenţească "Sfântul Anton" – Curtea Veche, din Piaţa Florilor, unde mergeam mai des, vedeam cu mare mulţumire sufletească cum

era plină de legionari. Dar, ceiace mi-a întărit şi mai mult stima faţă de ei, a fost faptul că am aflat că ţineau postul şi am văzut eu însumi, în săptămâna Crăciunului din acel an, cum se spovedeau şi se împărtăşeau cu Sfânta Cuminecătură acolo. Acest lucru m'a făcut să mă întreb : ce fel de om era acela care i-a format aşa ? Auzisem de Codreanu, dar nu-l cunoscusem încă personal. Mi-a fost dat şi aceasta, într-o zi şi într'o împrejurare, care, pentru mine, nu mi s-a părut a fi nici o coincidenţă şi nici o simplă întâmplare.

Era ziua de 24 Ianuarie 1933, la Bucureşti. Fiind Ziua Unirii, m-am dus tot la Biserica Studenţească "Sf. Anton" – Curtea Veche.

Nu ştiam ce voi afla acolo. Din iniţiativa legionarilor, s-a făcut o Cruce de marmoră, care, fiind sfinţită la Biserica Studenţească, urma să fie dusă într-un frumos pelerinaj la Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol. Straşnicul Preot Nicolae Georgesu-Edineţi, după ce a sfinţit Crucea, a rostit o zguduitoare cuvântare, în care arăta cum Eroul Neamului a fost lăsat fără Sfânta Cruce la căpătâiu, şi cum pentru repararea acestei nedreptăţi faţă de Dumnezeu şi faţă de Neamul nostru, legionarii au luat binecuvântata iniţiativă din acea zi. După cuvântare a învăţat tot Sfinţia Sa, pe cei prezenţi să cânte "Cu noi este Dumnezeu", pentru procesiune. După aceea, s-au format coloanele. Ca purtător al Crucii, din partea iniţiatorilor, a fost delegat Traian Puiu. Arătându-se dorinţa ca al doilea purtător al Crucii să fie şi un nelegionar, asistenţa a fost întrebată: "Cine va fi al doilea, din altă parte ?". Singurul din Comitetul U.N.S.C.R., şi cu totul independent de orice fracţiune naţionalistă, fiind eu, am răspuns: "Eu, - din partea Comitetului Executiv al U.N.S.C.R.". Bucuroşi, tocmai pentru acest caz, au fost cu toţii de acord. Nu mă delegase nimeni din partea Comitetului, dar în clipa aceea, mi-am simţit cugetul îndemnat ca să fac aceasta în numele "supremei conduceri" a "Studenţimii creştine-române". La câteva zile, după aceea, însuşi Comitetul U.N.S.C.R. a ratificat şi a fost satisfăcut de această iniţiativă în numele lui. Am fost învrednicit, astfel, de bunătatea lui Dumnezeu, ca să port şi

eu Crucea Eroului Neamului, dar, după cum se ştie, am fost opriţi la poarta Parcului Carol şi bătuţi groaznic de poliţie şi armată, din ordinul guvernului de atunci. Dintre cei doi, Traian Puiu s-a ales cu capul spart de un pat de puşcă. Eu am fost călcat în picioare şi apoi, tot dela o armă, m-am ales cu o coastă ruptă. Capul mi-a scăpat fără rană, întrucât m-au favorizat numai nişte cauciucuri poliţieneşti. Nu mai vorbim de Părintele Georgescu-Edineţi, care a fost călcat, scuipat, lovit cu bocancii soldaţilor şi peste cap şi peste faţă, în sfârşit, a fost batjocorit şi lovit ca pe vremea persecuţiilor păgâne. Momentul şi situaţia de atunci, este fără îndoială luat în seamă de Cer.

Seara, pe la ora 7, în aceeaşi zi, eram la redacţia ziarului "Calendarul", unde comentam cu toţii evenimentul trist şi rău prevestitor al zilei. Deodată, intră la noi Corneliu Zelea Codreanu şi tatăl lui, Profesorul Ion Zelea Codreanu. Veneau să vadă şi acolo care era starea de spirit şi să îmbărbăteze, mulţumind, celor ce au "suferit pentru Cruce". Fiindu-i prezentat şi eu lui Corneliu Zelea Codreanu şi spunându-i-se că am dus şi eu Crucea, împreună cu Traian Puiu, a stat de vorbă deoparte ceva mai mult şi cu mine. I se spusese că sunt doctorand în Teologie şi că sunt foarte rezervat faţă de un anumit fel de "creştinism" teoretic al naţionaliştilor.

Plin de naturaleţă şi fără ocolişuri diplomatice, mi-a spus şi mie, ca unui frate mai tânăr, că el a început lupta lui dela şi pentru o sfeştanie (sfinţirea apii), la Iaşi, unde a cerut ca să se înceapă cursurile creştineşte, în Universitatea Creştină, cu sfinţirea apei, şi cu invocarea Duhului Sfânt, şi nu jidoveşte şi păgâneşte, cum se înrădăcinase obiceiul, după războiu, sub influenţa liber-cugetătorilor şi a jidoviţilor şi bolşevizanţilor de acolo. Apoi mi-a vorbit şi despre lupta lui naţionalistă, aşa cum a scris, mai târziu în cartea lui "Pentru Legionari". Convorbirea noastră n'a durat mai mult de zece minute. Am rămas plăcut impresionat de figura lui, şi serios îngândurat de cuvintele lui.

A doua zi, resimţind în plin loviturile primite din ajun, nu m-am mai putut scula din pat şi atunci am văzut ce mi-a păţit

coasta. Locuiam la Căminul Studenților Bănățeni. Am fost nevoit să rămân în casă aproape trei săptămâni.

X

6. *Cine va lua'n seamă ?* – Ca întotdeauna, lucrurile bune, adevărate şi frumoase, nu numai că se lasă greu observate şi recunoscute, dar, adeseori chiar fac impresia că impun într'adins condiții şi împrejurări, care să-l valorifice deplin pe om în fața lor şi pe ele în fața omului. Aşa a fost şi cazul meu față de "mişcarea legionară". Deşi am cunoscut şi pe creatorul ei, deşi eram în contact din ce în ce mai des cu tot mai mulți legionari, deşi vedeam că merg pe linia Neamului în slujba Creştinătății, totuşi, nu mă înduplecam uşor să mă încadrez în organizația lor.

În afară de studierea pasionată a problemelor pe care le aveam pe primul plan, mă străduiam să-mi conving prietenii şi cunoscuții, cari veneau mai des pe la Sediul U.N.S.C.R., de imperioasa necesitate a propagandei, printre "studenții creştini-români" pentru "abstinența sexuală până la căsătorie".

Odată, la sediul U.N.S.C.R., am venit cu rugămintea, către colegii din Comitetul Executiv, ca să mă lase să public în "Cuvântul studențesc" următorul apel :

"Asociația abstinenților sexuali"

"Pentru că Țara noastră este subminată, pe lângă multe alte calamități, şi de cancerul moral al desfrânării, susținută şi lățită diabolic de publicații pornografice, filme libertine şi de "ştiința pe nedrept numită astfel" (1 Tim. 6, 20) a freudismului care a făcut un monstru din "psihanaliză" şi "psihoterapie" – un grup de studenți creştin-români, la inițiativa şi îndemnul colegului nostru Ilie I. Imbrescu, doctorand în Teologie, au pus bazele unei "Asociații pentru abstinența sexuală până la căsătorie". Scopul acestei asociații este redeşteptarea sentimentului moral şi păstrarea deplină a sănătății trupeşti prin

abstinență până la căsătorie, şi în acelaşi timp cea mai frumoasă şi creştinească şcoală a voinții şi demnității.

Garanția ținerii angajamentului care stă la baza acestei asociații este încrederea în onorabilitatea fiecărui membru şi legământul credinței față de Dumnezeu şi față de propria conştiință. Studenții cari doresc să facă parte din această asociație, se vor adresa în scris d-lui Ilie I. Imbrescu la sediul U.N.S.C.R."

Apelul a apărut cu mare greutate în "Cuvântul studențesc", după ce redacția a schimbat titlul apelului în "Pentru o viață mai curată", numele asociației l-au schimbat în "Asociația pentru cultivarea virtuților creştine" şi unde am scris "abstinență", au înlocuit cu expresia mai "discretă"… "castitate". Oricum, s-a publicat. Dar, până atunci au râs toți de mine şi cred că l-au publicat numai "de milă"… "ca să nu plâng".

În afară de aceasta, nu ştiu ce duh –bun sau rău- m-a îndemnat să trec şi pe la ziarul "Calendarul" şi neavând de lucru, am arătat şi acolo "Apelul" meu, cu naiva speranță că va fi publicat. Atunci, s-a stârnit un râs monstru în redacția "Calendarului", cu hohote grozave de la directorul Nichifor Crainic şi până la uşier. Numai un singur domn, frumos şi blajin, a cerut să citească şi el. Când a terminat, mi-a spus: "dar, este foarte frumos ceea ce vrei să faci. Te felicit". Ca şi mine, era şi el cu inel de logodnă în deget. Avea bunătate şi seriozitate în vorbă. I-am mulțumit frumos şi i-am spus că aş vrea să am cinstea de a-l cunoaşte personal. S-a recomandat: Mihail Polihroniade. În seara aceea, acasă am isbucnit în hohote de plâns. Nu pentru hohotele de râs ale *"creştinilor"* de la *"Calendarul",* ci pentru că mi-a copleşit sufletul mângâierea cuvintelor acelui tânăr *cult*.

Dacă unii au râs de mine "pe chestia abstinenții sexuale", în schimb, am aflat deplină înțelegere şi atitudine respectuasă, față de inițiativa mea, tot la legionari.

N-am vrut, însă, să rămân greşit înțeles nici de lumea cealaltă, de aceea, înainte de a fi renunțat să mai scriu la

“Cuvântul Studențesc”, am ținut să fie publicat articolul “Cine va lua’n seamă ?” – pe care şi redacția l-a publicat imediat şi fără să mai râdă nimeni. Scrisesem următoarele :

“O problemă foarte delicată, de parcă fug înadins cei chemați s’o rezolve este cea sexuală. Trei categorii de îndrumători sunt în primul rând obligați să dea cea mai scrupuloasă atenție acestei grave chestiuni : Preoții, medicii şi părinții (în categoria acestora, considerându-se şi profesorii).

Dar atențiunea acestora având a se îndrepta în primul rând asupra copiilor şi adolescenților, rămâne grea şi nerezolvată îndrumarea, în acest sens, a studențimii şi în general a oamenilor maturi.

Desigur preoților şi medicilor nu trebuie să li se sustragă nimeni de sub supraveghere până la moarte. Cine se apropie însă de ei în alt scop şi în alte împrejurări decât atunci când le ajunge “cuțitul la os”, cum ar zice proverbul ? Chiar şi’n cazul acesta rămân căutați numai doctorii, întrucât de preoți se fereşte lumea, ca de ceva de care-şi aduc aminte numai la botez, la moarte, şi numai arareori la cununii… de când cu obiceiul divorțurilor, al căsătoriilor civile fără cea religioasă, şi chiar al păgâneştilor concubinagii.

Interesându-ne în deosebi de viața studențească, dăm un strigăt de alarmă aproape desnădăjduit către toți iubitorii de bine, pe cari nu-i lasă indiferenți viitorul acestei Țări, şi le facem caz de conştiință în primul rând celor cari fac parte din corpul academic al studențimii creştine-române !

Preocuparea şi atitudinea unui student față de neliniştea şi ispitele sexuale, atunci când are respect față de sine şi față de adevăr, nu poate fi decât una singură : cea creştin-națională. Atitudinea de creştin, ca a unuia care îşi are conştiința în permanență îndreptată spre *absolut*, din care îşi au isvorul cele trei elemente integrale ale fericirii : binele, adevărul şi frumosul. Din punct de vedere al binelui, este empiric constatat şi dovedit că nu există o plăcere adevărată în trăirea unui act pe care omul îl săvârşeşte cu conştiința în stare de anestezie… şi psihologia a început să dea şi va da cu prisosință date privitoare la

“psihologia păcatului”, domeniu explorat aproape numai de artă şi religie. Din punct de vedere al adevărului, omul în păcat necinsteşte voia lui *Dumnezeu* şi-şi siluieşte propria lui sinceritate, stare de conştiinţă fără de care nu este posibilă o armonizare a realităţii subiective cu cea obiectivă, ceiace înseamnă că viciază de la început realitatea şi necesitatea ştiinţei în general, precum şi a fiecărei discipline ştiinţifice în parte, mijloc fără de care nu-i posibil progresul culturii şi al civilizaţiei. Cu atât mai mult din puct de vedere al frumosului, care este icoana în creaţiune a Creatorului, tipul legăturii desăvârşite de dragoste între oameni fiind cel realizat dela început de înţelepciunea divină în facerea omului, căruia i-a dat o singură pereche, ca să devină mai târziu simbol al unirii şi iubirii dintre Domnul nostru Iisus Hristos şi Sfânta Lui Biserică. Principial nici nu există în conştiinţa umană şi chiar în natură vre-un element, care să tindă a desfigura acest sens primordial al armoniei ce face frumuseţea vieţii susţinute şi călăuzite de iubirea Creatorului faţă de creatură, afară de ura lui satan.

Vitalitatea şi vigoarea unui popor depinde în primul rând de igiena sexuală pe care o are Statul, atât ca plan de regenerare generală, cât mai ales ca supraveghere dela caz la caz a fiecărei comune şi a fiecărui individ în parte. Ce plan de profilaxie morală este prevăzut pentru poporul român ?

Ce educaţie cetăţenească se prevede în acest sens în cadrele armatei, şcoalei… şi, nu-mi blestemaţi întrebarea, în cadrele celor ce se pregătesc pentru a servi Biserica ?

Cine poate prevedea un viitor fericit acestei ţări, când este prea bine cunoscută nu numai viaţa pe care o duc foarte mulţi studenţi, ci până şi mentalitatea care este dureros de generalizată la noi, după care un abstinent sexual până la căsătorie este considerat dacă nu un ţignit… atunci cel puţin un caraghios ?

Cu toate aceastea ce frumos şi ce demn este să fie omul atât de stăpân pe sine, şi atât de drept faţă da natură şi cinstit faţă de religie, încât să pretindă deplină castitate oricărui dar să şi-o imnpună în primul rând sieşi.

Cunoscătorii străbunelor “pravili ale legii” îşi amintesc de asprele pedepse prevăzute contra celor ce călcau regulele de morală sexuală, şi în afara celor ce le vor fi considerând drept ciudate curiozităţi, poate mai sunt iubitori de Neam, cari de dragul unui viitor mai bun ar prefera asprimea unor legi vechi împotriva dezastruosului libertinaj contemporan.

În interesul Ţării, cerem celor chemaţi, să supravegheze tinereţea. Ei pentru asigurarea unui “viitor de aur”, să se lapede de sine şi, fără a ţine seamă de bârfelile lumii, să ia asupra lor lămurirea problemei sexuale, din punct de vedere religios, moral, estetic şi medical, cu deplină competinţă faţă de mulţi-puţinii caraghioşi cari o trăim, şi dorim să considere toţi drept cea mai mare mândrie “abstinenţa sexuală până la căsătorie”, spre onoarea şi binele acestui neam !”(14).

Trebuie să mărturisesc, acum, că în această luptă, pe lângă neînţelegerea multora, omul este neînchipuit mai mult apăsat şi terorizat de şicanele şi răgnetele satanei, care nu vrea ca să existe om curat. Pe aceia cari îndrăznesc, totuşi, ca să înfrunte toate săgetările ispitelor cu cari vrea să-i doboare diavolul, îi atacă adeseori când şi cum nici nu se gândesc. Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Nu numai până la căsătorie, dar chiar şi după aceea a căutat şi caută mereu să se răzbune diavolul pentrucă mi-am închinat curăţenia sufletului şi a trupului numai lui Hristos-Dumnezeu. Cumplită este durerea celui ce se simte uneori surprins de ruşinarea pentru anumite gânduri şi pofte necurate ! Dar, nu este permisă nici o disperare ! Iată ce este scris în **Pateric :**

“A zis un bătrân : Dacă curvia se luptă cu trupul tău, cearcă din care pricină s’a pornit răsboiul asupra ta şi o îndreptează. Sau din desfătare, sau din somn mult, sau din mândrie, sau de te socoteşti pre tine mai bun decât pre altul, sau ai osândit pre cineva când greşea ; că afară de acestea nu se luptă omul spre curvie”(15).

Când reuşeşti, însă, ca să treci cu bine peste primejdia unei năruiri în mocirla păcatului curviei, nu trebuie să te

socoteşti cu nimic vrednic pentru aceasta, căci tu singur, fără de Hristos care te ajută cu Harul Lui, nu ai fi putut face nimic. Acest adevăr este cuprins în canonul 4, al Sinodului II, local, dela Neocezareia, care spune :

"Dacă cineva, poftind o femeie, îşi propune a se culca cu dânsa, dar hotărârea sa nu va deveni faptă, se vede că prin har a fost scăpat".

Sfânta Biserică, purtând de grijă fiilor ei, a căror slăbiciune a firii o cunoaşte, dar şi milostivirea ajutorului puterii Domnului nostru Iisus Hristos cunoscând, a întocmit cântări pentru întărirea şi fericirea noastră în ispite, pe care noi trebuie să le cântăm cu bucuria nădejdii neclintite în biruință, cum bunăoară este acest antifon :

"Din tinerețele mele vrăjmaşul mă ispiteşte, şi cu desfătări mă aprinde, dară eu nădăjduindu-mă spre Tine, Doamne, îl biruiesc pre el".

X

7. – *Teologii şi "Garda de Fier"*. – Tot în vara anului 1933, în timpul acela, când conducătorii "oficiali" ai studențimii creştine române, nu aflam ceeace îmi cerea dorul meu de tânăr "teolog", începusem să mă interesez mai aproape de mentalitatea şi viața legionară. Peate aş mai fi întârziat cu nebăgarea de seamă asupra unor lucruri minunate pentru Neamul Românesc, dacă nu ar fi intervenit o împrejurare, care iarăşi nu este o simplă întâmplare : un coleg de cameră, dela Căminul Studenților Bănățeni, mi-a dat într-o zi ca să citesc şi eu "Cărticica Şefului de cuib". Citind-o, m-am simțit mustrat de târzielnica înțelegere a unor lucruri pe cari eu le căutam unde nu le aflam, şi le aflam unde nu le căutam. Dar, nu m-am grăbit. Devenisem prea zgârcit cu încrederea față de cei ce se manifestau în lume ca luptători şi slujitori ai Creştinătății. Nici prea rezervat, însă, nu mai puteam rămâne față de acest fenomen, pe al cărui inițiator îl cunoscusem personal mai 'nainte, iar acum am citit şi îndreptarul lui scris pentru toți aceia cari erau gata să-l urmeze în gândul şi fapta lui.

Aveam la îndemână şi ocaziunea cea mai bună pentru a observa şi cunoaşte mai bine acest fenomen : se lucra la “Casa Verde” din Bucureştii-Noi. Am început să merg şi eu pe acolo destul de des. Din discuțiile pe care le-am avut mai amplu din partea Căpitanului, precum şi din judecarea felului de a se comporta legionarii lui în cuvânt şi faptă, am ajuns la convingerea pe care am mărturisit-o în acest articol, publicat în **Axa**, cu titlul *Teologii şi “Garda de Fier”:*

Spectacolul apocaliptic al lumii moderne, în care se înăspreşte tot mai mult lupta dintre două principii cu totul opuse, are marele dar de a se lăsa să se identifice *oamenii eternității* din marea grămadă a “oamenilor zilei”.

Sunt acei “nebuni pentru Hristos” cari, de dragul coborârii cerului pe pământ, trăiesc din entuziasmul legitim al muncii, sub un singur cuvânt de ordine : Sinceritatea, condiționată de unicul mijloc de a izbuti : Sacrificiul.

Rezistența lor față de batjocura şi ispitele lumii, puterea lor de a preface lutul în vase folositoare şi de bun preț, este moştenirea binefăcătoarei încrederi în exemplu Sfinților şi urmarea consecventă a lor.

Deşi întotdeauna aprecierea lor din parte lumii a fost atributul “nebuniei”, curajul de a suporta orice dispreț şi ură, i-a făcut, totuşi, stâlpi şi realizatori ai *ierarhiei* de valori, care se modelează necontenit, aici, după prototipul “Ierarhiei cereşti”.

Aceasta o învățăm dela cei ce ne explică tainele vieții şi revelațiunea lui Dumnezeu, pentru ca să avem mereu în vedere măsura în care rezultă realizarea “Împărăției cerurilor în noi” din contingența clipei cu vecinicia – în opoziție cu satanizarea lumii, a cărei desgustătoare constatare o facem, fără să vrem aproape, prin însuşi cutremurul ce ne cuprinde ori de câte ori rânduiala Bisericii ne cheamă înaintea scaunului mărturisirii, ca să nu mai vorbim de aproape unanima plângere a oamenilor : unii împotriva altora.

Dar, cei ce nu se plâng împotriva nimănui, pentru că au curajul abnegației şi al atitudinii de luptători pe față în contra slugilor lui satan, aceia, prin caracterul lor de războinici viteji, nu

numai prin numele ce îl poartă, ca şi miriadele din legiunile Sfântului Arhanghel Mihail, se pun în serviciul Domnului Iisus Hristos, aşa cum Însuşi El o cere.

Un înalt Ierarh al Sfintei noastre Biserici cuvânta odată într-o frumoasă catedrală : “nu există program mai măreț pentru viață, decât acela de a face voia lui Dumnezeu”. (Mitropolitul Dr. Nicolae Bălan, în catedrala din Sibiu)

Care poate fi prefața unui asemenea program ? Ne amintim de glasul celui ce striga în pustie : “Neteziți calea Domnului şi drepte faceți cărările”.

Deci, întâiu, întronarea dreptății ! Cine o va face pentru Țara noastră în acest leat de groaznică teroare a “hidrei ?”

Cei ce poartă cumpăna şi sabia dreptății şi sunt gata să rostească cu sufletul pe buze: “ori învingem, ori murim”.

Aceia cari vor să fie oameni fără compromisuri de conştiință şi cari recunoscând, totuşi, slăbiciunea firii omeneşti, lasă să lucreze în ei puterea Domnului Iisus Hristos.

Bătăile îi acoperă deopotrivă cu injuriile, pentru că minciuna ocultei vrea să încrucişeze cu sabia dreptății, nu fără tremurul laşității… spada teroarei.

Legionarilor nu le pasă, şi din prigoana celor fără Dumnezeu îşi fac bucurie.

Dar slujitorii Sfântului Altar ?!… Unii afurisesc pe aceşti tineri – probabil încearcă “slujirea la doi Domni : lui Dumnezeu şi lui Mamona”.

Alții se mulțumesc să-i denunțe persiflajului, uitând că Mântuitorul a zis: “cel ce nu e împotriva noastră, e cu noi”.

Iar… ceiace este mai important pentru teologi se uită, sau nu se ia deloc în seamă : legionarii nu falsifică învățătura Sfintei Biserici, ci se supun întru totul canoanelor Ei…, deci nu se pretează la erezie.

A subjuga politicul spiritualului, până la a face din însuşi rostul luptei şi jertfei pentru România creştină a românilor o credință religioasă, iată, iarăşi, ce se trece cu vederea de majoritatea celor pe cari vor să-i apere în primul rând legionarii, tocmai acum când, groaza de această putere a luptei lor şi-o

trădează "oculta" prin tot ceea ce deslănţuie ca infamie şi teroare împotriva Gărzii de Fier.

Putem nădăjdui roadele unei educaţii *eroice* de la Teologi ?

Legionarii o probează mereu prin fapte.

Nu servesc şi unii şi alţii – după chipul legiunilor din "Ierarhia cerească" – Domnului nostru Iisus Hristos ?…(17).

X

8. – *Nesocotirea Harului Divin.* - Dacă faţă de Mişcarea Legionară, ajunsesem să-mi făuresc această convingere, în schimb, în sufletul meu mai aveam o rezervă. Nu faţă de legionari, ci faţă de o problemă pe care nu ştiam cum s-o descifrez. Mă chinuia mai mult decât toate celelalte întrebări. Pentru că era însăşi problema centrală a destinului Creştinătăţii-Româneşti. Frământarea mea era cu atât mai vie, cu cât mă urmărea mereu o convorbire pe care am avut-o cu un ţăran din satul meu, în vara anului 1931. Tocmai acum se impunea irezistibilă pe primul plan vorba acelui ţăran, care reprezenta mentalitatea şi înţelepciunea însăşi a Neamului nostru. Pe lângă vorbele lui, îmi mai venea în minte şi întâmplarea de la un proces de divorţ, tot din Banat. Când judecătorul făcea un ultim apel la înţelepciunea bărbatului în divorţ – tot un ţăran – ca să-l convingă de răul pe care-l face că se desparte de soţia lui, acel ţăran, i-a dat o replică la care nu i s-a mai putut răspunde : "dacă Majistatea şi-a sprânjit (alungat) muierea, de ce nu aş sprânji-o şi eu pe a mea ?"…

Iar convorbirea pe care am avut-o cu ţăranul din satul meu – Iosif Riteş din Mehadica, numit în sat Iosâm Birou – ne-a întreţinut în căruţa lui, pe drumul spre moara sistematică a satului, unde ne ducea nişte saci cu grâu la măcinat. Întrebându-mă ce se mai scrie prin foi şi cum merg lucrurile prin ţară, încercasem să-i dau un răspuns precaut, pentru ca să nu trezesc în sufletul lui nici-un fel de neîncredere faţă de viitorul ţării noastre. Căci ajunsesem să discutăm cauza stărilor grele şi rele prin care

tocmai trecea ţara şi atunci. Dar, el se vede că nu a fost chiar împăcat cu răspunsurile mele, pentru că m-a trăznit ca din senin cu aceste cuvinte : “până când nu vom avea pe Regele nostru încoronat, nu se va îndrepta ţara”.

De atunci cuvintele lui mă urmăreau mereu şi mă sileau să le caut adevărata lor semnificaţie.

Dorind să risipesc toate nedumeririle din sufletul meu şi urmând parcă unei porunci lăuntrice, am scris un articol cu titlu “Al cui este Hristos ?”, pe care l-am publicat într-o foaie studenţească şi în care am încercat să-mi fac o privire de ansamblu asupra situaţiei mondiale în general, ca apoi să ajung la situaţia din ţara noastră, pe care am vrut s-o judec independent de orice grupare politică şi pe deasupra tuturora şi anume aşa :

Fără a ne scârbi că suntem înapoiaţi prea mult faţă de mişcările naţionale de altunde, nu vom uita că avem moştenit din străbuni ceiace s-a presimţit şi trăit cu mult înaintea fascismului şi naţional-socialismului. Este o străveche temelie, pe a cărei indestructibilă realitate trebuie să clădim statul nostru “creştin-român”, în virtutea sensului ce-l are cuvântul strămoşesc *“lege”* şi a puterii cu care ne-ar putea scoate din încurcătura de acum, ca să ne călăuzească sigur în viitor. Fiindcă este contopirea desăvârşită a harului “legii supranaturale”, păstrată de Biserica Ecumenică a lui Hristos, cu “legea naturală” crescută din fiinţa fiecărui popor şi moştenită în sângele lui. Care la Români, îşi are cazul unic în istorie, aceştia trezindu-se, deodată cu primele forme de organizare naţională, deja încadraţi în spiritul “legii celei noi” a Bisericii lui Hristos.

Azi, toţi iubitorii de Patrie, dacă vor să fie cu adevărat în serviciul ei, vor şti că Adevărul este Unic : Cuvântul lui Dumnezeu cel unul născut mai înainte de toţi vecii. În lumina harului ce ni-l dă *El*, îşi află fiecare om şi fiecare Neam, prin Biserica Lui, şi prin *Ea* întreaga lume, sensul vieţii şi scopul ei final suprem. Să nu ne fie ruşine a crede şi a mărturisi aceasta, cu atât mai mult cu cât avem fără măsură pretenţia că suntem naţionalişti integri… căci oameni singuratici, sau partide disparate, nu pot realiza nimic, dacă nu se unesc în Duhul

“dragostei de Dumnezeu şi de aproapele”. Singur acest Duh nu lasă în rătăcire pe nimeni, atunci, când, tot după planul şi voia lui Dumnezeu, oameni răi sau popoare nevrednice trebuie să suporte sancţiuni, în virtutea adevărului că “mulți din cei dintâi vor fi în urmă, şi mulți din cei din urmă vor fi întâi”.

Ateismul şi francmasoneria, patronate de jidovi, cu toate dezastrele morale şi materiale ce ni le cauzează, şi mai ales cu vrajba pe care au început s-o înteţească satanic între cei înrolați în mişcarea naționalistă, vor dispare.

Iar suprema înțelepciune şi cea mai curată convingere cu privire la îndreptarea răului, cred a o fi aflat în credința unui țăran (spre onoarea mea chiar din satul meu, Mehadica din jud. Severin, Banat) care a spus odată, într-o frumoasă împrejurare, adevărul cu dimensiuni de genune: “până când nu vom avea pe Regele nostru încoronat, nu se va îndrepta Țara”.

Ce presimțire tainică şi sănătoasă intuire, a rosturilor “ungerii cu harul Duhului Sfânt” a Celui rânduit a fi Domn acestui Popor smerit şi înțelept !

Nu prin formule cu pretenții de magii, nici prin reforme pline de goliciune, ci prin “unirea-n cuget şi-n simțiri” a bărbaților noştri de stat, în frunte cu Regele nostru încoronat şi *una* cu Duhul Sfânt, se va putea clădi corpul unic şi unitar al statului, care se va putea clădi corpul unic şi unitar al statului, care va trebui să ducă Poporul creştin-român la împlinirea şi desăvârşirea misiunii lui pe pământ.

Vor înțelege aceasta mai ales cei ce au ca deviză : “Hristos, Regele, Națiunea ?”.

Numai aşa, Hristos va fi al nostru al tuturor ! El sălăşluieşte în inimile celor ce “se leapădă cu totul de sine şi luându-şi crucea în fiecare zi, îi urmează *Lui*”. O ştim ? Atunci, să nu facem o simplă platformă din invocarea Numelui Lui, căci ar fi un sacrilegiu ! Şi Dumnezeu “nu se lasă să fie batjocorit !”

Suntem în serviciul românismului creştin ? Să-l lăsăm pe Hristos să fie al tuturor Românilor şi nu egoismul sau mândria noastră să-L îndepărteze, căci “fără de El nu vom putea face nimic!”(18).

În raport cu plămada din care erau alcătuiți "bărbații noştri de stat", judecam copilăreşte şi îmi făceam iluzii ! Mi-am dat seama chiar de pe atunci şi am rupt-o cu himerele. Într'adevăr, aşa cum vedeam şi eu lucrurile, prin prizma convingerii şi credinței mele de teolog-ortodox, le găseam mărturisite şi trăite numai la "Casa Verde" şi în cuiburile legionare, pe cari am început să le frecventez. La şedințele acestor cuiburi m-am convins că mişcarea legionară merge pe calea "legii" străbune ortodoxe-naționale. În luna Noembrie 1933 m-am încadrat şi eu în Mişcarea Legionară, înscriindu-mă într-un cuib din Bucureşti.

Din partea celeilalte lumi, de sus în jos, nu mai era nimic de aşteptat, mai ales de când, în loc să se fi văzut ceea ce era bine şi să fi urmat, a fost adus un guvern care şi-a început activitatea prin "actul de guvernământ" al dizolvării Gărzii de Fier.

X

9. *Cum am ajuns Preot*. – Într-o zi din luna Noembrie 1933, am susținut la un seminar de Doctorat, la Facultatea de Teologie din Bucureşti, lucrarea: *"Schimbarea la Față",* încercare despre : temeiul evanghelic al teologiei estetice. (D-l G. M. Ivanov, mi-a publicat-o în trei foiletoane în "Țara noastră", Anul XIII, Nr. 648,655 şi 660 din 1934). Discuții frumoase asupra lucrării, dar şi prilej de oare cari reflexii triste asupra micimii de suflet a unor oameni orgolioşi.

În ziua aceea am primit dela Craiova, de la logodnica mea o scrisoare, prin care eram chemat pentru a pune la punct pregătirea în vederea hirotonirii mele ca Preot. Am susținut lucrarea de seminar la doctorat şi apoi am plecat din Bucureşti.

Spuneam că, dupăce am depus jurământul de licențiat în teologie, în 1930, am promis solemn în sinea mea că voi face totul în aşa fel încât să slujesc Sfânta Biserică numai conform Sfintelor Canoane, gândindu-mă mai ales la acele canoane care opresc categoric hirotonirea pe bani sau prin protecție politică. Între timp am avut posibilitatea să "ajung bine" pe prețul abaterii

de la această solemnă făgăduinţă. Bunul Dumnezeu m'a învrednicit şi mi-a ajutat ca să rezist trei ani, fără să mă clintesc de pe temelia canoanelor. Nu a fost uşor. Luptam cu mizeria şi cu mustrările celor ce-mi purtau de grijă cu dragoste dar cari se deosebeau de mine în felul de a vedea lucrurile.

Tata, deşi Preot, avea câteodată *îngrijorare* peste îngăduinţa Evangheliei. Este drept, izvora dintr-o prea mare dragoste, dar pe mine mă supăra. Sunt exclusivist în părerile cari privesc *puterea credinţei.* Tata se resemna, mă lăsa în pace şi cu siguranţă… se ruga. Mai rău a păţit-o, într-o zi. Tatăl logodnicei mele. Ca fost ofiţer activ, deşi bun creştin, nu admitea că s-ar putea deschide drumul cuiva, fără a ţine seama şi de *"obiceiul pământului"*. Nu era chip să-I demonstrez despre minunile credinţii, unui om calculat şi practic. Odată, erau laolaltă socrul meu şi Tata. Socrul susţinea că este exclus ca să fie *preoţit* cineva fără *"protecţie politică"* şi fără să *"ungi roata"*. Înseamnă să fie cineva prea copil sau *"nebun",* ca să creadă altfel în ziua de azi !".

"- Ei bine, Domniile Voastre rămâneţi cu înţelepciunea experienţei şi eu rămân cu *"nebunia" credinţii mele !"* Şi am plecat. Gest brutal, dar, pornit dintr-o credinţă jignită. M-am oprit tocmai la Bucureşti, amărât.

Dar, acum, când am fost chemat pentru a mă pregăti în vederea Hirotoniei – ce se întâmplase ? Socrul meu a primit un răspuns bun în urma unei promisiuni care i s-a dat în următoarea împrejurare :

Domnul Ion Constantinescu, Directorul Epitropiei "Madona Dudu" din Craiova, s-a întâlnit cu socrul meu, într'o zi din vara acelui an. Ca vecini, au stat de vorbă şi s-au întrebat de sănătate. Dar, obicinuit, nu erau decât în raport de salut între cunoscuţi. În ziua aceea, ca niciodată, d-l Constantinescu l-a oprit pe Socrul meu în drum şi l-a întrebat despre toate şi mai ales ce-i mai fac copiii. Între altele, Socrul meu i-a spus că a logodit pe una din ficele sale. – "Cu cine ?" – "Cu un *teolog* ?" – (aşa i-a venit cuvântul pe buze şi eu subliniez şi aceasta).

A urmat un dialog de lămuriri mai amănunțite, întrucât d-lui Constantinescu, om al Bisericii, nu-i era indiferent cazul acesta al unui "teolog", logodit cu fiica unui vecin al d-sale. Au ajuns la un punct când Socrul meu i-a spus :

"Are, Domnule, o *idee fixă* şi nu ştiu cum să-l "scot din ale lui". Spune mereu că am să văd eu cum îi va da Dumnezeu prilej *providențial*, uite aşa ca din Cer, ca să fie preoțit şi *"fără bani"*, şi *"fără protecție politică"*. Vrea să-mi spună el mie om încercat, copilării de astea". Acest moment de sceptică şi îngrijorată ironie a unuia din Părinții mei, a Socrului, l-au făcut pe D-l Constantinescu să reacționeze şi să dea această replică :

"- Domnule, să ştii că n-ai dreptate ! Şi ceea ce mă pune pe gânduri este că acest tânăr, pe care nu-l cunosc, *are credință*, încât aş fi nespus de fericit ca să fiu *eu* cel trimis de *Providență* în calea lui. Am să-i scriu unui Episcop, care contează pe cuvântul meu şi care, te asigur, îl va face *Preot*, "fără bani" şi "fără protecție politică". Sper că acest fel de amestec al meu, nu mai poate fi considerat, în nici un caz, contrar vederilor şi convingerilor viitorului D-tale ginere !"

Socrul meu a rămas uimit… şi atunci a *crezut* şi el în căile necunoscute şi binecuvântate ale *Providenții divine*, fără ca să mai fie sceptic.

Şi astfel, Bunul Dumnezeu m-a învrednicit ca să fiu hirotonit **Preot,** la 12 Februarie 1934, în Catedrala Sfintei Episcopii din Constanța, de către P.S.D.D. Episcop Gherontie pentru Catedrala din Balcic : *fără bani şi fără protecție politică*.

După ce am primit **Darul** Sfintei *Preoții*, ființa mea a început să se înoiască. Pentru orice creştin adevărat, această mărturisire este vrednică de crezare. A fi "slujitorul lui Hristos şi ispravnicul tainelor lui Dumnezeu" (1 Cor. 4,1), este lucru pe cât de înfricoşat, pe atât de cu **Putere** întru înoirea sufletului omenesc.

… dar, dacă în acel timp, am fost chemat la răspunderea de **Preot,** trebuie să adeveresc că mai eram încă şi Student. Nu atât pentru că mai eram înscris *formal* la o Facultate, ca doctorand în Teologie, ci pentru că abia de acum aveam să

descifrez semnele acelei **vremi**, în care **Dumnezeu** a rânduit Legiunea *“Sfântul Arhanghel Mihail”* ca să-i fie oştire credincioasă în sânul Creştinătății-Româneşti.

Şi aceasta, până când îmi va fi fost şi mie dat ca să pot scrie în lumina *ascultării* numai de *Duhul Sfânt !*

CAPITOLUL II

ACUZATORII…

“Parohie Bucureşti, numerar 250.000 vie, imobil, sunt drăguță, doresc căsătorie teolog. Ziar 319-489”. 1934 Mica Publicitate, “Universul”.

1. *Arhiereii.* – În ziarul “Universul” – Anul 51, No. 59, din *2 Martie 1934*, la pagina 5, am citit :

Pentru buna îndrumare a credincioşilor

Pastorala Sfântului Sinod

Sinodul Bisericii *Ortodoxe-Române*, s-a pronunțat asupra faptului *asasinării lui I. G. Duca*.

O întrebare cu două tăişuri mi-a străpuns cugetul :

a) dacă stau lângă recunoaşterea celor scrise în Pastorală, ce răspund în fața adevărului care întinde arătătorul spre realitatea românească ?

b) dacă stau lângă realitatea românească, ce răspund în fața Sinodului, care trebuie să asculte numai de Duhul Sfânt ?

Fiind legionar şi Preot, pentru realitatea românească fremăta în mine conştiința legionarului ; pentru ascultarea numai de Duhul Sfânt fremăta în mine darul Preoției !

a) Pastorala elogiază pe cel asasinat şi aruncă aspră certare tineretului din care fac parte cei trei, spunând :

“Biserica se întreabă cu durere, cum a putut fi cu putință, ca în țara noastră paşnică şi ospitalieră, cu moravuri curate şi frumoase, să se întâmple o asemenea fărădelege ?

“Cum s-a putut ca printre noi românii, popor cu suflet nobil, bun, blând, împăciuitor, răbdător şi cu frică de Dumnezeu,

să se găsească asemenea tineri ucigaşi, cari să descarce arma împotriva celuice atâta muncă lăudabilă şi cu bune succese a depus pentru ţară şi popor ?

“Cine şi ce a putut înarma mâna tinerilor rătăciţi, sau asmuţiţi, care au răpus o viaţă aşa de înfrumuseţată cu atâtea podoabe sufleteşti ? Cum a putut fi cu putinţă ca un strălucit dregător al ţării şi probat patriot, să fie socotit vrăjmaş al poporului şi să cadă victimă a unui atentat politic ?

“În numele cărei idei s-a putut înfăptui o asemenea odioasă crimă ?”

X

Mi-am adus aminte de morţii *“Gărzii de Fier”* – cum n-a luat nimeni apărarea acelor suflete *curate* şi mai ales, cum *a tăcut şi Biserica* şi mi-am zis : Oare nu cumva ar putea fi o pedeapsă dela Dumnezeu, tocmai pentru mângâierea care n’a fost dată atunci acestui Neam de cei în drept, ca acum, să se abată această “*zguduire* printre noi românii, popor cu suflet nobil, bun, blând, împăciuitor, răbdător şi cu frică de Dumnezeu”…?

Iar, cât priveşte “ţara noastră paşnică şi ospitalieră, cu moravuri curate şi frumoase” – m-am gândit la închisorile pline de tineretul vinovat, în fiecare an, numai pentrucă voia să facă bine, sau dorea să înceapă şcoala cu sfeştanie, **Martiriu** pentru care Biserica nu s-a “întrebat cu durere” *nimic !*

Aşadar,… aprob a*sasinatul* ? Iată o întrebare pentru al cărei răspuns **Preotul** trebuie să aibă curajul nefăţărniciei ! Căci Dumnezeu opreşte *uciderea*, dar osândeşte înfricoşător *sminteala !* “Zis-a Iisus către ucenicii săi : Nu se poate să nu vină prilejuri de păcat, *dar vai de acela prin care vin ele ! Mai de folos i-ar fi* dacă cineva i-ar pune de gât o piatră de moară şi l-ar prăbuşi în mare, *decât să smintească pe unul din aceştia mici”*. (Luca 17, 1-2).

X

Pastorala spune mai departe : "Nu se poate ! Din miile tineretului entuziast pentru idealurile neamului, au putut să se desprindă câțiva exaltați, cu nervii zdruncinați, inflamabili, cari în fanatismul lor bolnav să crează, că fac o bravură, suprimând prin violență chiar *un binemeritat fruntaş al țării*. Dar grosul tinerimii nu poate să-i aprobe, nici să-i urmeze"

Sunt aceste cuvinte în acord cu *adevărul* ?

Cei trei, puteau fi oricând *examinați* medical şi *duhovniceşte*. Dacă se constată că sunt întregi la minte, *curați* la suflet şi mai ales *cu frică de Dumnezeu* ? Atunci *Pastorala* se dovedeşte a fi grăit împotriva *realității româneşti.*

Apoi, … au suprimat prin violență chiar "un binemeritat fruntaş al țării…?". Cine va fi cunoscând *adevărul* ?

Mi-aduc aminte de istorisirea unui bătrân venerabil *Preot* din Bucovina. Făcea, odată, o amarnică reflexie asupra stării lucrurilor din România, cu privire la abuzul de putere şi la tâlhăriile de tot felul ale potentaților zilei şi chiar ale miniştrilor. Îşi punea întrebarea : "cum se poate să nu-i pedepsească nimeni ? Dacă nu altfel, atunci măcar nu există nici un *student* curajos, care să ne trezească şi pe noi din ticăloşia în care zacem, aşa cum a făcut unul în Polonia ?" Şi povestea cum, la un moment dat, s-ar fi aflat că un ministru polonez a defraudat statul cu sume mari. A fost dat în judecată şi s-au făcut toate intervențiile ca să fie achitat ca nevinovat. Câțiva studenți, cari aveau dovezi şi *puteau proba* că este vinovat acel ministru, s-au hotărât ca, în cazul că nu va fi pedepsit, unul din ei să-l împuşte. Cum exista acolo pedeapsa cu moartea, studentul ştia că va fi executat. Totuşi s-a decis. La judecare, ministrul a fost achitat, - dar chiar acolo, studentul l-a ucis şi a cerut că "să fie pedepsit cu moartea, după legile țării", pentru fapta sa. A declarat, însă, că este sigur că a făcut un seviciu patriei. Ministrul, deşi era mort, a fost judecat din nou şi, spre uimirea tuturora, dovedindu-se zdrobitor vinovăția lui… a fost *condamnat*, de rândul acesta el, la *pedeapsa cu moartea*. Studentul, care ceruse ca să fie pedepsit şi el, după rigorile legii, pentru *ucidere*, a fost achitat şi felicitat că

a riscat chiar viața, pentru a demasca un tâlhar şi deci a scăpat țara lui de un trădător.

Cei trei "exaltați" tineri *români* au fost osândiți la munca silnică pe viață.

Biserica nu a avut nici un cuvânt de mângâiere pentru ei. Cum a judecat Domnul nostru Iisus Hristos pe "femeia păcătoasă" ? Vinovată de *adulter,* după lege, trebuia să fie ucisă cu pietre. Dar, acuza era făcută de pârâşii cari, în fața *adevărului,* au tăcut asupra realității jidoveşti şi retrăgându-se… pâra şi osânda lor a fost schimbată de Domnul în dezrobire din păcat, pentru căința adâncă a vinovatei.

…Iar, *cel ucis,* (I. G. Duca) nu a fost judecat de nimeni. Dacă se va dovedi de istorie contrariul celor afirmate în *Pastorală* ? Cum va rămâne cu *Sinodul* Bisericii Ortodoxe-Române cu ascultarea *numai de Duhul Sfânt* ?

X

Dar, conştiința şi realitatea românească aveau să fie puse la şi mai grele încercări, decât şi-ar fi putut cineva închipui în anul 1934, în raport cu ascultarea Sinodului Bisericii Ortodoxe-Române numai de Duhul Sfânt. Astfel în anul 1935, Sinodul nu numai că nu a luat atitudine canonică-ortodoxă în cazul petrecut în Catedrala Mitropoliei din Iaşi, ci şi-a manifestat cel puțin indirect aprobarea prin tăcerea lui, privitor la ceremonialul în cadrul căruia s-a primit jurământul *ereticului* A. C. Cuza şi s-a dat binecuvântarea bisericească partidului "național-*creştin*", întemeiat de acesta împreună cu poetul Octavian Goga.

În acelaşi an, însă, tot Sinodul Bisericii Ortodoxe-Române a dat circulara Nr. 1429 din 23 Octombrie, prin care, la intervenția Ministrului Cultelor, opreşte zidirea de biserici de către "gardişti" – la ceiace, un bătrân şi viteaz General ortodox-român răspunde, între altele, astfel :

"În programul nostru aprobat, cum am mai spus mai sus, de actualul guvern, intră activitatea Taberelor noastre de muncă, cu – în special, ziduri de Sfinte Locaşuri. Pentru ce ?

"Pentru ca să creştem tineretul în cultul muncii, să-l creştem în iubirea de Dumnezeu şi de Biserică, legându-l de Ea prin *munca*, prin sudoarea şi prin sângele său. Pentru ca să aibă şi mai mult conştiința, acest tineret, că Biserica este a lui, zidită de el şi în vremuri tulburi ca cele de azi când nimeni nu ştie ce poate aduce ziua de mâine, să ştie să apere ca pe cel *mai mare bun al său*, zidul Bisericii înălțat de el.

"Orice furtuni ar veni peste Neamul acesta, el nu va muri, atâta vreme cât Biserica lui va sta în picioare. Şi atunci mă întreb cu surprindere, cu mâhnire şi cu groază, dându-mi seama de gravitatea excepțională a faptului, *cum* de s-a putut găsi un *Sinod Român Creştin*, care în loc să pălmuiască pe Ministrul care a avut îndrăzneala de a se prezenta în fața Sa cu o infamie, a luat hotărârea îngrozitoare de a jigni, de a insulta tineretul naționalist al țării întregi, interpretându-i diabolic sentimentele sale şi îndepărtându-l de Biserica Creştină pe care el singur o mai susține în mijlocul unei lumi atee ?

" Mă întreb cum de a putut exista un Patriarh Român, care să nu-şi fi tăiat mâna dreaptă mai înainte de a iscăli cu ea o asemenea ignomie ?

"Biserica Română în loc să-şi fi pus pieptul pentru copiii ei în fața injoncțiunii politicianiste obraznice, în loc să-şi fi încurajat şi îmbrățişat tineretul, când l-a văzut că *ridică* Biserici, în timp ce tineretul țării vecine, la doi paşi, le arde şi le dărâmă, sau le transformă în grajduri şi cabarete, în loc de aceasta Biserica Română *îl pălmuieşte* în cele mai curate sentimente ale lui.

"Demagogie ? O sfântă demagogie care faci biserici ! Cât n-ar fi dat Rusia de alături, cea cu Bisericile arse şi cu preoții răstigniți în odăjdii, ca tineretul ei să fi făcut o astfel de demagogie ?

"În urma acestei demagogii ar fi răsărit în sute şi mii de sate româneşti Biserici, iar în altele s-ar fi reparat acele făcute de Voievozi şi Domnițe, care se dărâmă astăzi în urma *adevăratei demagogii* a politicienilor români. Sfânta demagogie a acestor tineri străluceşte ca un far în mijlocul istoriei creştine ; pentrucă

până acum, de două mii de ani, Bisericile s-au înălțat de robi sau de oameni plătiți.

Este pentru prima dată în Istorie când intelectuali, studenți, profesori, ingineri, cu brațele şi truda lor îşi înalță Bisericile, ca un semnal dat lumii, că a sosit ceasul ca ştiința să-şi ispăşească păcatul pentru tot ce a făcut în contra lui Dumnezeu timp de un veac.

"S-a ridicat acest tineret primul în lume din Neamul lui Ştefan cel Mare şi al "Dacilor Nemuritori" !

"Orice Neam i-ar fi sărutat pe amândoi obrajii pe asemenea tineri, numai Biserica *Ortodoxă* Română i-a pălmuit, frângându-le în inimi avântul lor sacru.

"Oare Biserica Unită sau Catolică, față de ordinul odios ministerial ar fi făcut gestul de azi al Bisericii noastre ?

"Eu cred că nu ; ba mai mult, ne-ar fi îndrumat în calea noastră luminoasă şi sfântă.

"Eu, şeful partidului *"Totul pentru Țară",* consider ca cea din urmă mândrie a vieții mele, faptul de a îndruma acest tineret, atrăgându-l de pe linia petrecerilor, cafenelelor, desfrâului sau bolşevismului, pe linia sacră a muncii pentru Biserică şi pentru Neam.

"Şi ca bătrân soldat care am apărat țara şi Biserica, niciodată nu mi-am imaginat că vor veni zile de ruşine, în care să fim condamnați în România Mare, de Biserica Națională pentru "delictul", "imoralitatea" şi "demagogia" de a face Biserici poporului Român.

"Mă simt umilit alături de întreg acest tineret al țării şi nu aştept nici un răspuns, pentru că nu ştiu ce răspuns ar putea repara hotărârea de recentă şi tristă memorie, din nefericire *istorică,* a Sinodului Ortodox Român, iscălită Dr. Miron Cristea, Patriarh al României".

Bucureşti, 2 Decemvrie 1935 – semnat *General Gh. Cantacuzino-Grănicerul*, Şeful Partidului "Totul pentru Țară".

Pe bătrânul General l-a învrednicit Bunul Dumnezeu de a-l chema în Ceruri înainte de a fi apucat şi mai groaznicele zile, în cari aceeaş Biserică – dar, nu ! corect este a spune :

componența aceluiaş *Sinod* al Bisericii Ortodoxe Române – avea să patroneze uciderea aceloraşi copii ziditori de Biserici, prin tăcerea totală față de sângeroasa conducere a aceluiaş Patriarh Dr. Miron Cristea şi a "Voievodului Culturii Româneşti" Carol al II-lea.

b) Domnul nostru Iisus Hristos, când a sfârşit "*Predica de pe Muntele Fericirilor"* mulțimile stăteau uimite de învățătura Lui, căci îi învăța *ca unul care are* **Putere**, şi nu ca învățații lor" (Matei 7,28-29).

Puterea *Adevărului, a evidenții convingătoare !*

Pastorala din 1934 nu are nici o putere *convingătoare*. Atunci... *nu este insuflată de Duhul Sfânt* ? Să ascultăm *îndreptarul* care singur face posibilă verificarea oricărui lucru afirmat prin cuvânt, dacă este de la Duhul Sfânt sau nu. Îndreptarul Sfintelor *Canoane !* Confruntând vremea de acum cu focul lor mistuitor, ne putem da seama de ce este "creştinismul" nostru, tocmai contrariul *icoanei* lui celei adevărate. Şi, dacă vrem să pătrundem până în inima lucrurilor, ca să vedem de ce propovăduitorii Evangheliei şi slujitorii Sfântului Altar *sunt fără* **Putere** – ne înspăimântă o întrebare care se profilează pe cerul sumbru al nedumeririlor noastre : nu cumva printre Pastorii noştri duhovniceşti s-au intrus prea mulți "apostoli mincinoşi" cari tâlhăresc, mint şi batjocoresc pe Fiul lui Dumnezeu ?

Despre *Darul Sfintei Preoții*, canonul 5 al celui al VII-lea Sinod Ecumenic spune :

"Păcat de moarte este, când este oarecari păcătuind, rămân incorigibili. Dar mai rău decât aceasta este dacă oarecari se ridică cu încăpățânare împotriva dreptei credințe şi adevărului, preferând (mai mult) pe Mamona decât supunerea față de Dumnezeu, şi nețінând seama de canoniceştile lui aşezăminte. *În aceştia nu este Domnul Dumnezeu*, de nu cumva smerindu-se, se vor detesta din greşeala lor ; ci trebuie ca ei mai mult să se apropie de Dumnezeu, şi cu inimă înfrântă să ceară lăsarea şi iertarea acestui păcat, şi să nu se fălească cu danii ilegale. Căci Domnul este aproape de cei înfrânți cu inima (Ps. 33,19). Deci pe

cei ce se fălesc că prin danie de aur au fost puşi în (serviciul) bisericii şi punându-şi nădejdea în acest *obiceiu păcătos*, **Care înstrăinează de la Dumnezeu şi de toată preoția**, şi prin aceasta cu față neruşinată şi cu gura mare, prin cuvinte ocărâtoare necinstesc pe cei ce au fost aleşi de Duhul Sfânt în urma vieții virtuoase şi au fost puşi (în serviciul bisericii) fără dăruiri de aur – *cei ce fac acestea înainte de toate să primească cea din urmă treaptă din tagma lor.* Iar de se va vădi cineva făcând aceasta cândva la hirotonie, să se procedeze potrivit canonului apostolic, carele zice*: "Dacă vreun episcop prin bani a ajuns la demnitatea aceasta mare, ori presviter, ori diacon, să se caterisească atât dânsul cât şi cel ce l-a hirotonisit şi să se taie desăvârşit dela împărtăşire, ca Simon magul prin mine Petru".* Aşijderea şi potrivit altui canon al sfinților noştri Părinți de la Calcedon, care zice : Dacă vreun episcop ar săvârşi hirotonia pentru bani şi ar face obiect de vânzare *harul care nu se vinde*, şi ar hirotoni pe bani episcop, sau horepiscop, sau presbiteri, sau diaconi, sau pe altcineva dintre cei ce se numără în cler, ori ar promova pentru bani econom, sau ecdic, sau paramonar, sau pe oricare din canon pentru mârşav câştig, şi dacă se dovedeşte că a făcut aceasta*, să se primejduiască pentru treapta sa ; şi cel hirotonisit să nu aibă nici un folos din hirotonia sau promovarea cea din negoț ; ci să fie străin de demnitatea sau de funcțiunea, pe care a dobândit-o pentru bani.* Iar dacă cineva a fost mijlocitor în astfel de afaceri urâte şi ilegale, acela, dacă ar fi cleric, să cadă din treapta sa ; iar dacă este laic sau monah, să se anatemisească"(19).

Iată ce spune canonul 19, al aceluiaşi Sinod Ecumenic :

"Într-atâta s'a înstăpânit spurcăciunea iubirii de argint la conducătorii bisericilor, încât şi unii dintre bărbații şi femeile, cari se zic evlavioşi, uitând porunca Domnului, s'au amăgit şi pentru aur fac primirile celor ce se apropie de tagma ierahicească şi de viața monahală. Şi se întâmplă, precum zice marele Vasile, că *începutul fiind netrebnic, întregul încă este de lepădat ; căci nu este cu putință a sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona*. (Matei 6,24). Deci de se va afla cineva făcând aceasta, dacă este

episcop, sau egumen, sau oarecare din preoțime, ori să înceteze, ori să se caterisească, potrivit canonului al doilea al Sfântului Sinod dela Calcedon, etc."(20).

Prin urmare, dacă vrea cineva să facă bine Țării noastre celei atât de greu încercate, *prin ceiace este chemată a lucra în primul rând Biserica, adică slujitorii ei, dar nu li se simte puterea Duhului Sfânt*, atunci să se înceapă de la această esențială – iar, prin ceiace a devenit, îngrozitoare – problemă : a **Hirotoniilor**. Ele nu au **Putere**, dacă nu sunt în perfectă concordanță cu respectivele Canoane ! Cum pot să fie clericii "lumina lumii" şi "sarea pământului", dacă ei – aceia cari sunt vinovați de acest sacrilegiu – încă de la intrarea lor în cler, au semnat contract cu diavolul ?

Mi-a venit din nou în minte fraza *Pastorală : "Biserica* se întreabă cu durere, cum a fost cu putință, ca în țara noastră paşnică şi ospitalieră, *cu moravuri curate şi frumoase*, să se întâmple o asemenea *fărădelege ?*

Da, într-adevăr, tot ceea ce este oprit de Dumnezeu, este păcat, este fărădelege ! Dar, Domnul nostru Iisus Hristos a zis : "Adevăr grăiesc vouă că toate păcatele ierta-se-vor, fiilor oamenilor şi hulele câte vor huli ; dar cine va huli asupra Duhului Sfânt, nu are iertăciune în veac, ci de păcat vecinic va fi vinovat" (Marcu 3, 28-29). Rămâne păcat vecinic hula împotriva Duhului Sfânt, pentru că El s-a pogorât de la Tatăl, trimis de Fiul, în ziua Cincizecimii, pentru ca să rămână cu noi în timp, în istorie, până la a doua venire, şi să ne pregătescă pentru Vecinicie, sfințindu-ne vremelnicia. Nesocotind aceasta, omul se face vinovat de hulă împotriva Duhului Sfânt şi prin El împotriva Sfintei Treimi : se huleşte Dumnezeu-Tatăl prin apostazie, Dumnezeu-Cuvântul prin erezie şi Dumnezeu-Duhul Sfânt prin blasfemie.

În cartea Mitropolitului Antonie al Kiewului *"Catehism creştin-ortodox",* la întrebarea : "Ce se opreşte prin cuvintele : *"Să nu ai alți dumnezei afară de mine ?"* – răspunsul dela punctul 4 scrie: *"Apostasia,* când se leapădă de adevărata credință *din frica de oameni, sau pentru bunuri lumeşti"(21).*

Adevărata credință, după cum este cuprinsă în canoanele teologice ale Sfintei Biserici Ortodoxe ! Călcarea şi junghierea acestor canoane chiar în inimă, o fac aceia cari tâlhăresc hirotoniile. Această tâlhărie se face nu numai prin bani, după cum am văzut, ci şi prin protecție politică, după cum vom vedea.

Care este dumnezeul, cu "obiceiul pământului", în țara "cu moravuri curate şi frumoase", de care ascultă atâția *clerici*, când doresc să se facă, unii *Preoți,* alții chiar *Episcopi ?* – călcând cu monstruoasă neruşinare Canonul 3 al celui al VII-lea Sinod Ecumenic :

"Fiecare alegere *de Episcop*, *sau de prezviter*, *sau de diacon* făcută de către dregători (lumeşti) să rămână **Fără tărie**, potrivit canonului care zice*: "Dacă vreun episcop, servindu-se de dregători lumeşti, printr'înşii pune mâna pe vreo biserică, să se caterisească şi să se afurisească şi toți părtaşii lui la aceasta"*. "Căci cel ce urmează a se înainta la episcopie trebuie să fie ales episcop ; precum s-a hotărât de sfinții Părinți din Nicea în canonul ce zice : "Se cuvine ca episcopul în general să se aşeze de către toți (episcopii) din eparhie ; iar dacă ar fi cu greu aceasta, sau din cauza unei nevoi stăruitoare, sau din cauza depărtării drumului, să se adune cel puțin trei la un loc, (împreună alegători făcându-se şi cei absenți, şi consimțind prin scrisori), apoi să se facă hirotonia. Iar întărirea celor ce se fac revine în fiecare eparhie mitropolitului"(22).

Sinodul Bisericii Ortodoxe-Române, nu poate fi judecat decât de un Sinod Ecumenic. Dacă se va dovedi că Pastorala în discuție *nu are* **Putere**, pentru că ar fi scris-o **cumva episcopi cari nu au fost aleşi, de Duhul Sfânt ?** Cum va rămâne *realitatea românească* față de binecuvântarea lui **Dumnezeu ?**

Căci smintelile cari au venit şi mai aveau să vină peste această realitate sunt de negrăit ! În vâlvătaia lor nimicitoare am putut sta nears numai prin minunea rugăciunii care mi-a purtat cugetul la cuvintele dumnezeescului Apostol Pavel :

"Păzeşte-te pe tine însuți şi învățătura ; stăruieşte în ea, căci făcând aceasta şi pe tine te vei mântui şi pe cei cari te ascultă". (1 Timotei 4, 16).

X

2. – *Cărturarii. – Plâng şi mă tânguiesc…* când gândesc la dobitoacele care îşi izvodesc “chip şi asemănare” după rătăcirile lui Darwin. Ca unui posedat de mânie pe fericirea celor ce nu ştiau că sunt bipede, i s-a năzărit să le desgroape osemintele altui soi de strămoşi. Apoi, a legat istoria în legi şoptite de demoni, încât s-a ivit acea specie care a dat ca progenitură pe Karl Marx. De atunci “luptă pentru existenţă” o lume de bestii, cu graiu de om, ca să plinească Scriptura, care zice: *“Şi am zis iar întru inima mea despre fiii oamenilor : “Dumnezeu a orânduit să-i încerce, ca ei să-şi dea seama că nu sunt decât dobitoace”.* (Ecleziastul 3, 18)

De nu se încurca Darwin în chestiuni de ontogeneză şi filogeneză, ar fi păstrat şi *modernii* respectul cuvenit pentru *“Dumnezeiasca Descoperire”,* care începe cu *sfânta “Geneză”.* De aici, cursul firesc al “evoluţiei” nu ar fi produs hibrizi, până şi printre *“dogmatişti”,* ci ar fi urmat calea adevărului vieţii Domnului nostru Iisus Hristos. Pe când aşa – “rătăcirea din urmă, fiind mai rea decât cea dintâi”, iar răul neavând curmare grabnică – “supraomul” lui Nietzche nu mai rămâne nici om istoric, ci este târât deavalma cu celelalte vieţuitoare. Aceasta prăsesc un fel de monosilabisiţi până şi printre :

Profesorii universitari… şi astfel, în vremile de acum, ţicneala lumii se oglindeşte mai vădit ca oriunde în Universitate. Căci zic cugetele oamenilor drepţi, că aici şi-a încuibat diavolul multe din spurcăciunile cu care vrea să surpe frumuseţea vieţii dăruite de Bunul Dumnezeu. Iar, de unde lumină se aşteaptă întru răspândire, se scurge întunericul multor minciuni şi patimi. Învăţătura de care li se face parte celor înscrişi în catalogul maturităţii, încă mai este apă în băltoaca în care Schopenhauer, a văzut cum: “oamenii cari nu-şi cunosc decât picioarele lor de broaşte şi bateriile galvanice, îndrăznesc astăzi să explice lumea şi pe om”.

Dar, mirarea şi neliniştea îl cuprind pe “studiosus rerum novarum cupidissimus” mai ales când îşi vede pasul abătut dela datina străbună, ispitit fiind a crede, întocmai cu închinătorii la fosile, că plămada trupului şi mişcarea sângelui său nu ar fi întocmite de Dumnezeu. Căci “luminătorii” din “corpus doctorum”, mijlocesc părerea că, precum în creerul lor simt prisositoare întunecime, aşa şi lumea, nu din nemărginita bunătate a lui Dumnezeu a fost creată prin iubire spre slavă, ci prin haos a purces.

De se întâmplă ca să se arate *iubitorii de adevăr* şi să aprindă mânia împotriva iscodirii slugilor diavoleşti, atunci “libertatea academică” şi “autonomia universitară” se caţără pe armele puterei şi, după porunca “marelui consiliu din hrubele masonice”, peste capetele vlăstarelor creştine cu învălmăşeală se izbesc. “Universitatea formează astfel o comunitate socială de viaţă şi de concepţie, care se înfăptuieşte prin strânsa conlucrare a profesorilor cu studenţii la acea operă obştească – monument neterminat, ce se clădeşte de veacuri – care este ştiinţa”.(23).

Alergaţi, deci, tineri şi însetaţi muritori, şi gustaţi îmbierile ei, mai ales când cerneala condeiului vostru neîncercat, se preschimbă în “ochiul dracului”, prin vraja examenelor închinate idealului. Vă va uimi pripăşirea lui în buzunarul multora deintre ceice vă încarcă minţile cu savantlâcuri fenomenale, inspirate de noumenul pozitivist ! Căci vorba lui Schiller se împlineşte cu adeverire : “Pentru unul ştiinţa este o sublimă zeiţă cerească, pentru altul o vacă lăptoasă care-l provede cu unt”.

X

Istoria îşi are graiul ei. Oamenii cari îl vorbesc, vor da seama în faţa înfricoşatei Judecăţi a lui Hristos de fiecare cuvânt al acestui grai. Faţă de Vecinicie, vom vedea atunci, cum va rămâne orice om care vorbeşte în graiul istoriei. Faţă de istorie însăşi, fiecare cuvânt din acest grai, se adevereşte sau se dezminte de faptele celor ce îl vorbesc. Istoria mai are şi anumite

vremi, cu anumiţi *ani*, şi cu anumiţi *oameni.* Cărturarii ştiu aceasta, ei *trebuie* s-o ştie mai bine decât oricare muritor.

În acelaş an, 1934, când Arhiereii au vorbit credincioşilor români prin **Pastorala** Sfântului Sinod, - au vorbit şi Cărturarii cei mari, prin condeiul mai marelui cărturarilor români, aceloraşi români. Nicolae Iorga, a scris, sibilic şi ca un nou Machedon al Istoriei, care taie un nod gordian, astfel :

"*Ce se cere societăţii româneşti.*

"Nu grupuri de tineri cari înainte de a învăţa pe alţii teorii, au nevoie să treacă ei prin viaţa practică, nici împrovizaţii deasupra reclamei cărora se ridică vârfurile de urechi ale unor vanităţi care nu pot opera decât în bloc, pot face aceia ce se cere azi mai mult decât orice alta societăţii româneşti.

"Şi anume această misiune se împarte în două : cuvântul şi cartea."(24).

X

În acelaş an, 1935, în care viteazul apărător al Bisericii străbune, Generalul Cantacuzino, a dat un strigăt de alarmă, faţă de rătăcirea acelora cari au oprit zidirea Bisericei de către tineretul scârbit de teorii, - "blocul" de diamant al "discipolilor" marilor cărturari, a dat alarma adevărului împotriva minciunii, printr-un **Memoriu,** care fiind dumnezeesc de frumos pentru că m-a învrednicit Bunul Dumnezeu să-l am în întregine, scăpând de furia multor flăcări ale pârjolului vremii în care mi-a fost dat să trăiesc, îl folosesc drept nepreţuit ciment pentru o rară tencuire a acestor pagini, în cari eu însumi, rugând pe Bunul Dumnezeu să-mi ajute, vreau să strig **Apostrofa** unui **Teolog** împotriva satanei şi a slugilor lui, precum şi împotriva tuturor uneltirilor lor ! Iată graiul conştiinţei harice al Creştinătăţii-Româneşti :

"Domnilor Profesori,

"S'au împlinit 13 ani, de când noi, studenţii naţionalişti-creştini, ne-am îngăduit să vă rugăm, cu toată cuviinţa, cu care

sunt îndatoraţi copiii faţă de părinţii lor, să binevoiţi a da ascultare unei vii dorinţi a sufletului nostru, aceia de a începe, în fiecare an, activitatea noastră academică, cu binecuvântarea Bisericii.

“Noi credem, că nu numai vom fi ascultaţi, ci şi lăudaţi de Domniile Voastre, pentru această dorinţă şi hotărâre a noastră.

“Pentru că nu ne-ar fi trecut prin minte, că Domniile voastre puteţi vedea în îndătinata slujbă a sfeştaniei, prin care, de veacuri neamul nostru îşi sfinţeşte casa, ogorul şi munca lui, un lucru nepotrivit cu rosturile vieţii şi activităţii noastre academice.

“Dimpotrivă. Eram încredinţaţi, că Domniile voastre vă veţi grăbi să veniţi alături de noi, ca împreună să cerem ajutor lui Dumnezeu, pentru truda noastră comună.

“Spre marea noastră desamăgire, însă, am constatat că Domniile voastre, nu numai că aţi fost absenţi de la această datorie creştinească şi românească, dar v’aţi crezut îndreptăţiţi să luaţi, chiar măsuri împotriva noastră, cerând concursul forţei publice ca să împiedicaţi intrarea lui Dumnezeu în universităţile româneşti.

“Mărturisim cinstit, că aproape nu ne vine să credem că acest lucru s-a putut întâmpla.

“Şi mai ales, că Domniile voastre, aţi sugerat şi patronat, oarecum, măsurile de represiune împotriva noastră.

Pentru că ne întrebăm : ce v-ar fi putut determina la aceasta ?

“Ce interes aţi fi avut să vă puneţi în conflict cu proprii Dumneavoastră fii sufleteşti, pe o delicată chestiune ce conştiinţă şi a cărei rezolvare, ne părea atât de simplă şi de firească.

“Aveam, doar, în favoarea noastră, o mare şi sfântă tradiţie naţională, care merită să fie păstrată şi respectată, în deosebi, într-un aşezământ sortit să dea, permanent, neamului nostru, vigoarea spirituală, necesară marilor lui creaţii şi atitudini istorice.

“Universitatea este a neamului românesc. Întemeiată şi susţinută de el şi pentru el. Iar neamul românesc este creştin. Şi

el vrea să rămână ceeace s’a născut. Adică să trăiască şi să moară creştin.

“Dar Domniile voastre, se pare, că v-ați ridicat tocmai împotriva unanimității spirituale a acestui neam.

“Ca şi cum Universitatea ar fi a D-voastră, personal, iar Domniile voastre nu ați fi legat de acest neam, decât numai prin drepturi.

“Netăgăduit, meritele Domniilor voastre sunt uriaşe.

“Şi ele vă pot aduce beneficiul stimei şi admirației noastre a tuturor.”

“Domnilor Profesori,

“Dar, Domniile voastre, aveți şi mari datorii şi răspunderi, ca unii ce v’ați ridicat *din* neamul românesc şi ați fost ajutați *de el*, să vă însuşiți luminile culturii, pe care ați fost aleşi, să le purtați, ca să le proiectați, mereu, sporite, asupra sufletului național.

E firesc, deci, ca, de vreme ce v’ați ridicat în sferele superioare ale intelectualității, prin truda şi suferința acestui neam, să nu vă rupeți din solidaritatea lui istorică şi să loviți tocmai în ceiace, acest neam românesc, a avut şi are mai sfânt : *în credința lui.*

“Fără această credință, curată, statornică, milenară, neamul nostru ar fi rămas un schelet, o umbră sau o amintire.

“Tot ce a înfăptuit mai măreț şi mai valabil acest neam al nostru, în curgerea veacurilor, a înfăptuit, susținut şi inspirat de credința şi speranțele creştine.

“Biserica i-a fost ocrotitoare şi sprijinitoare şi în suferințe şi în biruințe.

“Cultura noastră națională este lumină bogată, dăruită de vatra credinții.

“Şi vitejia poporului nostru, văpaie din jarul tainic al iubirii de Dumnezeu.

“Şi duhul şi slova românească, din râvna milostivă şi nepregetată a monastirilor şi călugărilor smeriţi, a înflorit şi rodit.

“Atunci, vă întrebăm, nedumeriţi, cum se explică ciudata atitudine a Domniilor voastre, faţă de dărnicia duhovnicească, fără seamăn, a Bisericii noastre strămoşeşti ?”

“Dominor Profesori,

“Noi vă iubim, prea mult, ca să nu fim îngrijoraţi de lipsa D-voastă de înţelegere şi pietate faţă de marile servicii, pe care credinţa creştină le-a făcut neamului nostru.

“Şi ne simţim datori, în cugetul nostru, să vă reamintim imperativele esenţiale ale istoriei noastre naţionale.

Pentru a vă face să renunţaţi, cu un ceas, mai de vreme, la o *condamnabilă eroare*, şi la o *inadmisibilă ofensă*, adusă sufletului acestui bun şi prea încercat popor.

“Noi vă preţuim şi vă admirăm indiscutabila d-voastră prestanţă ştiinţifică. Ştim cu preţul căror jertfe v’aţi dobândit-o în îndelungatele şi exemplarele asceze ale studiului şi cercetărilor.

“Câte zile şi nopţi chinuite, în biblioteci şi laboratoare, câte lipsuri materiale, câte decepţii şi câte speranţe, câte crize şi torturi de conştiinţă v’au fost răsplata unui vis de perfecţiune şi a dorinţei de a vă ajuta, într-o zi, triumfători, părinţii şi neamul din care aţi ieşit !

“Şi azi, toate acestea vi s’au şters din amintire, ca şi când n-ar fi fost ?

“Ce ar zice părinţii D-voastră, ţărani şi burghezi, cari au aprins lumânări la biserici şi au bătut mătănii, la icoane, pentru copiii lor plecaţi, departe, la învăţătură, dacă v’ar vedea, azi stingându-le luminile lor sfărâmându-le icoanele, la care ei s’au închinat, pentru ajutorul copiilor lor ?

“Ce tragedie ! Copiii lor de ieri, azi părinţii noştri, dascăli mari şi învăţaţi, opresc pe propiii lor copii să se roage şi cheamă jandarmii să-i bată şi să-i închidă în puşcării, pentru că deschid uşile Universităţii, lui Dumnezeu.

"Domnilor Profesori, noi credem, că Domniile voastre v'aţi angajat pe linia unei mari rătăciri !

Poate, Domniile voastre, ştim noi, credeţi, că între ştiinţa, pe care o profesaţi şi credinţa, pe care n-o mai mărturisiţi, împreună cu noi, este un dezacord, o incompatibilitate, un conflict.

"O profundă eroare, după a noastră umilă părere !

"Nici Pasteur, nici Pascal, nici Paulescu n-au descoperit şi n'au susţinut existenţa acestui conflict.

"Dimpotrivă, cel mai preţios colaborator ştiinţific al lor, a fost Dumnezeu.

"Întovărăşiţi de Dumnezeu, au păşit ei, până la moarte, în laborator şi în sălile de cursuri.

"Şi dacă ei au fost atât de mari, pe cât îi ştie lumea întreagă, au fost, pentru că s-au simţit mici, înaintea lui Dumnezeu.

"Înainte de a-şi începe experienţele lor ştiinţifice, ei se rugau smeriţi lui Dumnezeu.

"Şi Dumnezeu i-a ajutat să se înalţe, în cinstea lumii întregi, peste vremi şi moarte.

"Ei au crezut, sincer, în miracolul revelaţiei divine şi nici o îndoială nu le-a umbrit cugetul lor, atât de frământat, de eroicele speranţe, de a descoperi, pentru fraţii lor oameni, adevărurile supreme şi izbăvitoare ale vieţii.

"Nu încercaţi, Domniile voastre, un sentiment de jenă, când vă confruntaţi cu ei ?

"Măcar, dintr-un sentiment de corectitudine, se cade să rămâneţi pe linia marilor lor viziuni şi transfigurări.

"Vă pretindeţi, fără îndoială, urmaşii lor. Sunteţi convinşi, că faceţi parte, întru totul, din dinastia lor spirituală.

"Nu simţiţi oare, abătându-vă de la nobila lor tradiţie, vă puneţi singuri în contradicţie cu înşişi creatorii ştiinţei, pe care, Domniile voastre sunteţi chemaţi s-o serviţi ? Şi vă reduceţi la dimensiunile morale ale epigonilor ?

"Să nu vă închipuiţi, cumva, că noi, dintr-un sentiment de şovinism, vă vom aşeza peste ei, în ierarhia valorilor ştiinţifice,

atâta vreme, cât Domniile voastre, înțelegeți să tăgăduiți, prin concepție şi atitudine, ceiace a constituit însăşi esența personalității lor, adică adeziunea profundă a sufletului lor față de Dumnezeu, şi perfecta lor loialitate, față de credința neamului, din care s'au născut.

Noi credem, că a sosit ceasul să vă atagem respectuasa luare aminte asupra acestei probleme. Ca să puteți fi şi rămâne solidari cu noi, în credință şi jertfă.

"Pentru ca, în istoria neamului nostru, să nu se poată scrie, cândva, că au fost, într-o vreme, după câțiva ani, numai dela isbucnirea visului nostru milenar, profesori, la cele mai înalte instrucțiuni de cultură ale neamului românesc, cari au luptat împotriva marilor comandamente şi directive spirituale ale istoriei noastre naționale.

"Că a fost o epocă, în viața neamului românesc, când cei mai luminați fii ai lui, au apostaziat de la credința în Dumnezeu şi au încercat să întroneze în universități, dictatura ateismului.

"Noi nu ne vom da odihnă, până nu vom realiza marile şi imperativele restaurării spirituale, în viața neamului nostru.

"Noi nu putem crede că păianjenul monstruos al masoneriei, antinaționale şi anticreştine, v'a putut atrage în inextricabilele lui pânze de perfidie şi întuneric.

Nădăjduim că, Domniile voastre, ați trecut nuami, printr'o vremelnică eclipsă spirituală, după care trebuie să înceapă, neapărat, o splendidă eră solară, o eră de renaştere, în duhul şi adevărul credinței creştine şi naționale.

"Noi înțelegem să vă ajutăm să evadați cât mai repede din haosul spiritual, care, se pare, că v-a amăgit.

"De aceea, vă rugăm. Domnilor Profesori, să nu ne luați în nume de rău, creştineasca noastră filantropie.

"Noi suntem şi vrem să rămânem, pe linia spirituală a istoriei noastre.

"Fără tranzacții cu conştiința noastră, şi fără să demisionăm din marea noastră misiune istorică.

"Pentru că nu vrem să ne blesteme, nici părinții, nici copiii noştri.

“Iată, de ce, vă cerem noi, de atâția ani, să nu ne împiedecați să ne rugăm lui Dumnezeu şi să nu ne osândiți, pentru credința părinților noştri.

Iată, de ce, vă rugăm, să nu vă supărați pe noi, pentru că vrem să intre Dumnezeu în Universitățile noastre, din care Domniile voastre l-ați eliminat, ca indezirabil şi chiar primejdios progresului ştiințific.”

“Domnilor Profesori,

“Noi credem, că Domniile voastre, nu veți întârzia să ne dați un răspuns fie de aprobare, fie de refuz”. – Semnează :

Traian Cotigă, preşedintele U.N.S.C.R., Gheorghe Furdui, preşedintele Centrului Studențesc Bucureşti ; Ion Crânganu, preşedintele Centrului Studențesc Iaşi ; V. Străchinaru, preşedintele Centrului Studențesc Cernăuți ; Ieremia Balog, preşedintele Centrului Academic Cluj ; Al. Buia, preşedintele Centrului Studențesc Petru Maior, Cluj ; Gh. Arghiropol, preşedintele Centrului Studențesc Chişinău ; Gh. Bica, preşedintele Centrului Studențesc Andrei Şaguna, Sibiu ; David Suciu, preşedintele Centrului Studențesc Timişoara.(25).

La acest Memoriu unic în Istoria Universităților din lume, numai după câțiva ani, avea să se dea un răspuns tot unic : temnița şi moartea !

3. *Dregătorii.* – Într-o țară în care, ca la noi, au putut şi pot exista, la un moment dat, Arhierei şi Cărturari, cari să batjocorească legea lui Dumnezeu şi legea neamului, legea veciniciei şi legea istoriei, aşa cum se face în **România**, dela războiu şi până azi – este aproape logic ca şi dregătorii țării, adică executiva spiritului şi sângelui unui neam, să nu poată fi altfel decât “chipul şi asemănarea” celor dintâi. Ba şi mai mult ! Alături de Arhierei-apostați şi Cărturari-trădători, cari acuză nedrept tocmai pe cei mai credincioşi fii ai Bisericii şi ai

Neamului – dregătorii devin, la rândul lor nu numai acuzatori, ce de-a dreptul profanatori şi călăi !

Oamenii adevărului se cunosc şi se disting de oamenii minciunii după fapte. Oricât de sus ar fi puşi şi orice răspundere ar reprezenta, ei nu se pot sustrage acestui criteriu sigur de calificare. Însuşi Domnul nostri Iisus Hristos ne-a învățat aceasta. El a zis : "Păziți-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar înăuntru sunt lupi răpitori. *După roadele lor îi veți cunoaşte.* Au doară culeg struguri din spini, sau smochine din ciulini ? Aşa orice pom bun face roade bune, iar pomul rău, face roade rele. *Nu poate pomul bun să facă roade rele, nici pomul rău să facă roade bune*. Orice pom care nu face roadă bună, se taie şi în foc se aruncă. Pentru aceea, *după roada lor îi veți cunoaşte"*. (Matei 7, 15-20).

X

De la "Procesul Gărzii de Fier", din anul 1934 şi până azi, ne este dat să constatăm atâtea fapte de ale dregătorilor țării, cari uluesc orice minte întreagă de om, încât nu ai şti ce să mai crezi dacă nu ar consta tocmai în aceasta semnul care petceluieşte momentul unei mari răscruci a Istoriei. De aceea, deşi ne cutremură oroarea pe care o produc "faptele" unor asemenea dregători asupra sufletelor noastre, vom descifra tocmai din ele "principiul" care le dă naştere şi cu tăria sufletească pe care ne-o dă Harul Divin pe care-l implorăm dela Hristos Iisus, vom confrunta şi acest "principiu" cu lumina eternă a **Adevărului,** fără de care nu se poate concepe viață normală nici în individualitate şi cu atât mai vârtos în colectivitate !

Să desprindem din acest crâmpei de vreme câteva fapte, nu numai decât cronologic, ci după cum se clasifică ele dela sine, în raport cu **Porunca** iubirii lui Dumnezeu şi a aproapelui.

La noi, viața respiră într-o grea şi înecăcioasă atmosferă de silnicie. Pentru că dregătorii noştri au uzurpat libertatea Creştinătății-Româneşti. Ei ne conduc prin artificii şi împrumuturi. O Țară, ca şi un individ, care se împrumută, pentru

a-şi târî mai departe viaţa, este robul la discreţia celui împrumutător. Iată ce spune Sfântul Vasile cel Mare despre aceasta :

“Cel ce se împrumută, luând banii, în prima zi este strălucitor şi vesel, împodobit cu o floare streină, cu care voieşte să-şi însemne schimbarea vieţii. El are o masă mai deschisă, un veşmânt mai luxos. Casnicii lui şi-au schimbat şi ei chipurile într-altele mai vesele, de jur-împrejurul lui se găsesc tot felul de linguşitori şi comeseni, iar zgomotele casei sunt nenumărate.

“De îndată însă ce banii încep să se scurgă, iar timpul înaintând, fără să se adaoge la ei cămata, nopţile nu-i mai pot aduce odihnă, ziua lui nu mai poate fi veselă, soarele nu-l mai încălzeşte, ci începe să simtă greutăţile vieţii, începe să urască zilele care duc la temenul de plată, şi îi este frică de luni tocmai ca de nişte născătoare de cămată. Chiar dacă se culcă, în somn vede pe cel ce l-a împrumutat, întocmai ca un vis urât, care vine să se aşeze în jurul capului său. Chiar dacă este treaz, camăta îi este o mare grijă şi un mare chin, căci este zis : “În timp ce împrumutatul se întâlneşte cu cel ce l-a împrumutat şi unuia şi celuilalt le face cercetare Domnul”. (Proverbe 29, 13).

“Unul, întocmai ca un câine îşi urmăreşte prada, iar celălalt întocmai ca un vânat descoperit îşi aşteaptă resemnat sfârşitul. El nu mai are îndrăzneala aceea a celui sărac. Sorocul se înumără pe degete şi de unul şi de celălalt : unul bucurându-se din cauza creşterii cametei, iar celălalt suspinând din cauza adaosului nenorocirilor. “Bea apă din ulcioarele tale” (Proverbe 5,15), adică cercetează cu deamănuntul puterile tale ; nu merge la alte fântâni, ci culegeţi îndulcirile vieţii din propriile tale livezi. Ai obiecte de aramă ? Ai haine ? Ai niscaiva vase de orice fel ? Dă toate acestea. *Caută să dai totul, afară de libertate*”(26).

Când s-au anunţat soluţii salvatoare, reale şi posibile, dregătorii noştri, în loc să se bucure şi să lase să se realizeze o dezrobire totală şi a ţării şi chiar şi a lor, prin debarasarea de datorii şi de orice obligaţie silnică externă sau internă, au mers aşa departe încât au bătut, închis şi omorât pe aceia cari au îndrăznit să creadă şi să dovedească posibilitatea libertăţii

noastre. Dar libertatea este un dar al Adevărului ; tatăl minciunii este diavolul. Cine este contra libertății, se ridică împotriva adevărului deci este vrăjmaş al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, cine iubeşte pe Dumnezeu şi "adevărul, care ne face liberi" (Ioan 8,32), acela devine prietenul lui Dumnezeu. "Nimeni dintre cei răi şi neştiutori nu poate să-i fie prieten. Căci frumusețea prieteniei nu concordă, întru nimic, cu dispoziția răutăcioasă din sufletul cuiva, după cum nici ruşinea şi nearmonia nu poate să încapă în acordul prieteniei. *Căci răul nu este contrar numai binelui ci chiar lui însuşi*"(27).

Că dregătorii noştri sunt răi şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu şi ai oamenilor şi chiar ai lor înşişi, se constată nu numai din respirarea aerului otrăvitor şi silnic al uzurpării libertății, ci din acele fapte cari sunt o dovadă şi mai mare că ei urăsc pe Dumnezeu şi pe aproapele.

a) Trei mi se par lucrurile cele mai semnificative şi cari rezumă toată oroarea şi mişelia dregătorilor în raport cu porunca iubirii lui Dumnezeu.

Întâi: Tăierea şi arderea Sfintelor Troițe, pe care le-au ridicat legionarii, în cursul vremii, pentru slava lui Dumnezeu, în spiritul tradiției noastre creştine strămoşeşti şi pentru vecinica pomenire a morților legionari, tot în spiritul aceleaşi tradiții.

Dregătorii noştri au poruncit, de sus în jos, ca aceste Troițe să fie scoase din locurile unde le înfipseseră legionarii şi să fie tăiate şi arse în foc. De ce ? Pentru că "se făcea politică" cu ele. Şi lor nu le convenea acest fel de "politică". Ei ar fi vrut să facă şi aceşti "acuzați" ai minciunii, adică legionarii, să facă şi ei "politica guvernului", deci a "Cezarului". Ca şi în cazul opririi zidirei de Biserici de către legionari, pe motivul că fac "demagogie", aşa şi cu Sfintele Troițe : trebuiesc tăiate şi arse, pentru că au fost ridicate de către "legionari". Cine sunt aceşti "legionari" şi de ce le-a permis şi lor Dumnezeu ca să apară şi să existe în Istorie ? – aceasta nu s-au întrebat niciodată dregătorii țării, dar de lovit au lovit în ei în toate felurile. Dar, Sfânta Troiță nu poate constitui un motiv de ambiție omenească, nici nu este

un caz de slavă sau de defăimare omenească, pentru că cine o ridică are credință, iar cine-o face fără să aibă credință, ci numai ca să facă demonstrații de altă natură la origine, pe aceia nu trebuie să-I bată oamenii pentru că îi pedepseşte însuşi Dumnezeu. Dregătorii noştri nu au vrut să vadă lucrurile aşa. Ei s-au simțit datori să nimicească tot ce era "legionar". Au uitat, însă că Sfânta Troiță este lucrul lui Dumnezeu. Iar cei ce ard lucrul lui Dumnezeu, caută să despartă de Dumnezeu pe cei ce Îi dau slavă prin cinstirea lucrurilor Lui. Atunci ai dreptul să te mânii, fără teamă de păcat, pe asemenea unelte ale satanei. Iată ce este scris în **Pateric** despre acest fel de mânie : "Un frate a întrebat pe Avva Pimen, zicând : Ce este a se mânia cineva în zadar pe fratele său ? (Matei 5,22). Şi a zis : Orice nedreptate îți va face fratele tău şi tu te vei mânia pre el, în zadar te mânii : şi măcar de îți va scoate ochiul tău cel drept şi îți va tăia mâna ta cea dreaptă şi te vei mânia pre el, în zadar te mânii : *iar de te desparte de Dumnezeu, atuncea să te mânii tare"28.*

Al doilea: oprirea pomenirii lui Moța şi Marin şi a tuturor legionarilor morți. Oprirea pomenirii lor în Biserică de către Preoți. Dacă acuza că legionarii au făcut altă "politică" decât a guvernului respectiv, prin ridicarea de Sfinte Troițe, ar putea seduce pe oarecari oameni fără pic de judecată, în schimb, moartea cuiva numai demagogie nu poate fi. Şi dacă şi un tâlhar are dreptul să fie pomenit după moarte în Biserică de către Preot, atunci cu atât mai mult acei oameni care au murit pentru porunca dragostei de Dumnezeu şi de aproapele. Dar, mai presus de orice, se naşte o zguduitoare întrebare : cine poate avea dreptul şi îndrăzneala să se amestece până şi în rânduiala slujbelor Sfintelor noastre Biserici ? Şi mai ales să oprească ceea ce nu-i convine şi încă pentru motive cu totul potrivnice voii Preabunului Dumnezeu ?

De când au început să foiască agenții poliției secrete prin Biserici, nu pentru a se ruga, ci pentru a spiona ce fac Preoții şi a denunța pe aceia cari, ținând la sfintele canoane mai mult decât la decretele legi ale unui Irod sau Nerone modern, pomenesc la sfintele slujbe şi "numele interzise" de când s-a introdus şi în

Biserică acest spionaj hulitor de Dumnezeu, mi se pare că a început să se arate semnul celei mai grozave batjocoriri "oficiale de stat" a Bisericii şi a slujitorilor ei. Ba, avea să se întâmple ceva şi mai grozav :

Al treilea: arestarea Preoţilor ortodocşi ! Biserica Ortodoxă-Română a avut mulţi Preoţi cari au fost arestaţi, maltrataţi şi ucişi de dregătorii "Statului român", fără ca să le ia Sinodul apărarea, sau în cazul cel mai bun fără ca să li se aplice aceasta după o judecată canonică şi o eventuală caterisire. După ce am fost arestaţi în Săptămâna Patimilor anului 1938 şi duşi în exilul lagărului de la Miercurea-Ciuc, am făcut o "Întâmpinare" către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în acest sens, dar nu numai că nu am primit nici un răspuns, ci mi-a fost dat să trăiesc ceea ce nu cred că exagerez dacă spun că întrece tot ce am citit sau auzit că s-a putut face vreodată unui grup de Preoţi, într'o ţară creştină. Deşi am fost supuşi şi Preoţii şi legionarii din lagăre celui mai vitreg şi neuman tratament, fiind lipsiţi mai ales de orice asistenţă duhovnicească a vreunui Chiriarh Ortodox ; deşi în lagăre nu erau cei mai răi oameni din România, ci dimpotrivă, poate tot ce a avut ţara mai bun- totuşi, ne-a fost dat Preoţilor Ortodocşi să mai trecem şi prin următoarele :

După ce au fost aduşi dela Miercurea Ciuc şi Preoţii şi ceilalţi creştin ortodocşi în noul lagăr de la Vaslui, am rămas la Ciuc numai trei Preoţi. În ziua de Vineri 11 Noembrie 1938, am fost deşteptaţi câteşi trei disdedimineaţă şi chemaţi la comandamentul lagărului. Fără să ştim la ce destinaţie mergem, am fost predaţi în paza unor agenţi de poliţie puternic înarmaţi şi urcaţi într-un camion jandarmeresc de transport borfaşii şi puşcăriaşii. Am fost duşi aşa prin munţi, pe la Târgu-Ocna şi Mărăşeşeti apoi la Cosmeşti şi Bârlad, până la Vaslui. Acolo am fost duşi în gară şi urcaţi într-un "vagon-dubă", unde spre uimirea noastră mai erau încărcaţi alţi treizeci de Preoţi ortodocşi. Sub pază severă am fost purtaţi toată noaptea cu trenul, într-o stare de negrăit. Dimineaţa ne-am trezit strigaţi după o listă a unui colonel însoţitor şi percheziţionaţi până la piele de jandarmul sergent de serviciu. Care cum ajungem la

rând, eram debarcați în gara Cioc-Maidan din Județul Tighina, unde eram întâmpinați de puternice cordoane de jandarmi, cu arma în mâini, şi escortați la nişte căruțe angajate din timp, în care am fost urcați câte patru de fiecare căruță. Țăranii din împrejurimi, proprietari ai căruțelor, erau ținuți la mare distanță şi aveau probabil consemnul să ne urmeze de departe, pentru că mânatul cailor era dat în seama câte unui jandarm. S-a format un cortegiu de căruțe cu Preoți arestați şi transportați sub paza compusă din jandarmi, în formație pedestră pe două rânduri, deoparte şi de alta a şirului de căruțe, cu armele încărcate şi în poziție de atac ; apoi alte două rânduri de jandarmi călări şi tot înarmați ca şi cei pedeştri îi încadrau pe aceştia de o parte şi de alta a cortegiului ; un colonel, un maior şi un căpitan, călări, comandau pe cei circa optzeci de jandarmi cari escortau treizecişitrei de Preoți-Ortodocşi, uitați de mai-marii Bisericii şi batjocoriți de dregătorii statului român. Cerul se acorda perfect cu starea noastră sufletească şi cu postura în care eram fixați, deoarece norii plumburii şi reci ne furişau printre coaste junghiul unei umezeli ucigătoare, răspândită de pulberea unor stropi mărunți şi cețoşi. Pe la jumătatea drumului par'că însuşi colonelului i se lăsase ruşinea în ochi, căci a făcut un semn la care toți jandarmii călări şi pedeştri au luat armele la umăr, încredințați probabil că transportații în siberia românească nu au de gând să facă vre-o răzmeriță şi să încerce să fugă de sub paza care, astfel, ar fi putut scăpa numaidecât de cei treizecişitrei slujitori ai lui Dumnezeu, vinovați numai pentru că au iubit ceva mai mult decât obicinuit Biserica şi Neamul lor.

După un ceas şi jumătate de drum, ne-am trezit în fața unui schit de călugări, la Sadaclia, întemeiat de Mitropolitul Gurie. Biserica schitului avea hramul Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei. După ce am fost debarcați şi predați căpitanului comandant de "lagăr de preoți", schitul fiind înconjurat cu rețele de sârmă ghimpată ca şi celelalte lagăre şi păzit sever de santinele de jandarmi, ne-am mângâiat cu iluzia că aveam biserică şi puteam face slujbă, spre deosebire de cele opt luni trăite până atunci. Era Sâmbătă când am sosit acolo şi într-adevăr

a doua zi am putut liturghisi pentru prima dată după atâta vreme. Dar nici această mângâiere nu ne-a fost dată pentru prea mult timp, pentru că după câteva zile biserica schitului a fost închisă şi noi opriți de a mai face slujbe. Apoi, după câteva zile ni s-au confiscat toate Bibliile de la cei cari le aveam şi toate cărțile de rugăciuni şi bineînțeles cu atât mai mult şi orice alte cărți s'au nimerit la fiecare după cum ne-a fost apucat arestarea de acasă. Aşa am fost ținuți cei treisprezecişitrei de Preoţi ortodocşi, la care a fost adaos, la două zile după sosirea noastră, şi Ierodiaconul Isihie Antohi. Pe lângă foamea cumplită a sufletului nu au întârziat să ne adaoge şi pe cea a trupului, întrucât la scurt timp ni s-a fixat rația de mâncare de cinci lei pe zi, menu-ul cel mai bun fiind ciorba de sfeclă furajeră. Dar şi somnul nostru au avut grijă ca să ni-l facă lin, căci toată noaptea santinele urlau din cinci în cinci minute anumite consemne sonore, care ne preschimbau toată realitatea în vis şi dor de moarte, asigurați fiind că numai în iad ar putea fi ceva mai rău decât acolo. Şi cum între iad şi rai prăpastie de netrecut este, aşa nu aveam şi noi nici o legătură cu lumea din afară, sau cu familiile noastre, sub nici o formă de graiu viu sau în scris.

Tot acest program de chinuire şi ucidere cu zile a Preoților de acolo, s-a întocmit sub patronajul guvernamental al lui Miron apostatul şi s-a aplicat de către dregătorul tip al vremii şi al "Frontului Recunoaşterii Naționale", de către "dictatorul" României : Armand Călinescu.

Aceasta a fost chintesența care a rezumat tot ce vrea să reprezinte dregătoria politică a "României moderne". Ca simbol suprem al unei stări de lucruri absurde, într-o țară de orbi, acest tip de dregător era şi chior, ca să se adeverească proverbul românesc: "în țara orbilor, chiorul este împărat".

Dacă aşa au putut ajunge, la un moment dat, lucrurile în România, în raport cu porunca iubirii lui Dumnezeu, atunci nu este cu totul de mirare ceiace s-a putut constata şi privitor la porunca iubirii de aproapele.

b) Tot trei mi se par lucrurile cele mai semnificative şi cari rezumă toată oroarea şi mişelia dregătorilor în raport cu porunca iubirii aproapelui.

Întâi: Interzicerea "Taberelor de muncă". Această faptă şi inovație cu adevărat legionară, în România leneviei patente şi a tâlhăriilor legiferate, nu numai că nu putea fi admisă de guvernele liberale şi dictatoriale, ci trebuia să fie distrusă neapărat. Că pe urmă s-a făcut o parodie şi o silnicie cu "munca obştească" şi cu "straja țării" în ceea ce priveşte "educația tineretului", aceasta este, cel mai logic curs al lucrurilor, la noi, unde cetățeanul este un simplu număr amorf şi inert, spre deosebire de "omul legionar" care avea şi va să fie.

Al doilea: Profanarea osemintelor eroilor de pe Muntele Susai, pe cari le-au aflat legionarii şi au vrut să le dea cinstea cuvenită. Nici oasele nu au fost cinstite de dregătorii cari nu au lăsat pe legionari să le cinstească, nici legionarii nu au fost scutiți de ofensa aceleiaşi prezențe şi atitudini a jandarmului, care este expresia concretă a sistemului de guvernământ din aceeaşi "Românie modernă" a opririi pomenirii morților legionari şi a batjocoririi morților "eroi naționali".

Aici, îmi vin în minte, nu ştiu de ce, cuvintele lui Ion I. Moța din prefața cărții lui "Cranii de lemn", scrise par'că în numele tuturor morților şi anume :

"S-ar părea astfel că eu şi camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieți, un fel de strigoi ridicați dintr'o lume apusă spre a purta duhul spaimei în lumea de azi. Chiar aşa suntem. Suflete dezrădăcinate care, purtându-şi neodihna peste o viață dărâmată, nu vor avea pace în niciun mormânt până când nu vor ridica din nou ceiace alții au pângărit, au risipit şi au pus blestem.

"Oamenii veacului de astăzi să-şi oprească o clipă huzurul şi nepăsarea şi să asculte ciudatele sgomote care frământă adâncurile neînțelese şi chiuie ca vânturile nopții. Şi să ştie : **Se apropie stăpânirea strigoilor, cumplită !"**

Al treilea : Interzicerea şi distrugerea comerțului legionar. Se ştie ce accepțiune etică înaltă avea "comerțul legionar" şi ce

reviriment național începuse să producă la noi acest tărâm, în țara complet aservită comerțului şi finanței streine, dar, probabil, tocmai de aceea – nu probabil, ci sigur ! – trebuia ca dregătorii să "înăbuşe şi să distrugă" această inițiativă şi realizare pur românească. Aşadar, în toate domeniile, sufletul şi materia, aparținând darului făcut de Bunul Dumnezeu Creştinătății-Româneşti, nu numai că nu sunt lăsate să fie înmulțite şi întoarse lui Dumnezeu spre slavă, ci sunt înăbuşite şi distruse şi încă tocmai de dregătorii statului. Faptele vădesc aceasta cu o prisosință uluitoare şi chiar revoltătoare. Se naşte întrebarea : din ce "principii" decurg aceste fapte şi cui sevesc ? Răspunsul vine dela sine : pomul care produce asemenea fructe este **Masoneria !**

Despre aceasta, să ne oprim asupra celui mai autorizat cuvânt, scris de cel mai cu autoritate autor în materie, Profesorul Preot Dr. **Vasile Gheorghiu**, de la Facultatea de **Teologie** din Cernăuți, care spune :

"Este fapt constatat, admis chiar şi de membrii lojelor însăşi, că având altă concepție despre lume, tendința lor este, ca să lucreze din răsputeri ca creştinismul să dispară şi să facă loc unei noi lumi ateiste şi materialiste, pentru care ajunge o religiune pur naturalistă, întocmită tocmai pentru viața cea de aici, din lumea aceasta.

"Este ştiut că distrugerea altarelor trebueşte să aducă cu sine şi răsturnarea tronurilor şi a tuturor autorităților, cari lucrează în numele lui Dumnezeu.

"Mai ştim, că în centrele mari ale Statului nostru şi cu deosebire în Bucureşti, s'au încuibat şi funcționează multe loji francmasone, care rod la existența Statului, a Bisericii şi a poporului.

"De aceea, noi, cari avem ferma convingere, că fără de principiile de viață creştină nu poate să existe nici tron, nici biserică, nici popor paşnic şi fericit, credem, că trebuie să facem în ce priveşte francmasoneria, următoarele propuneri :

"1. Sf. Sinod al Sfintei noastre Biserici ortodoxe, luând înțelegere amicală şi cu celelalte Confesiuni din Țară, să formeze un front unic de apărare împotriva lojelor masonice, spre a

stânjeni acțiunea lor destructivă. Este doar de datoria sa cea mai sfântă, ca să caute mai ales astăzi, când trecem printr-o criză atât de grea, ca să se restabilească încrederea în autoritatea Statului şi cea a Bisericii, spre binele şi fericirea țării şi a poporului.

"2. Să se ia măsuri, ca să se voteze cât mai curând de către Corpurile noastre legiuitoare o lege, prin care să se desființeze toate lojile francmasonice din cuprinsul țării noastre.

"3. Francmasonii dovediți astăzi să fie excluşi din toate funcțiunile publice şi private din Stat şi Biserică şi expatriați sau condamnați la închisoare şi muncă silnică pe viață fără putința de a mai fi cândva amnestiați.

"4. Chiar dacă din cauza aceasta s'ar ridica oarecari proteste internaționale – ceea ce nu-mi vine a crede, pentru că ar jigni suveranitatea Statului nostru – să nu uităm că aceste proteste în nici un caz nu pot avea urmări mai grave, decât cum vor fi urmările, pe cari ni le pregătesc francmasonii, dacă îi vom tolera, ca să ne surpe Statul, Biserica şi ființa noastră etnică"(29).

Dar glasul acestui profet al vremii noastre a strigat în pustiu, iar cartea a fost scrisă tot în semnificativul an 1935. Ori, de atunci au urmat şi aveau să urmeze lucruri cari par'că s'au ridicat înadins împotriva **Adevărului** cuprins în cartea marelui Profesor Pr. Dr. Vasile Gheorghiu de la Cernăuți.

X

4. *Patriarhul.* – "De sigur chemarea omului pe acest pământ este de a nu trăi în zadar, ci a-ți pune puterile trupeşti şi sufleteşti, ce ți le-au dăruit bunul Dumnezeu, la muncă cinstită, spre a-ți asigura deoparte traiul de toate zilele pentru tine însuți, pentru familia ta, iar de altă parte în scopul a contribui cât mai mult la binele obştesc, la propăşirea şi întărirea neamului din care faci parte şi a țării al cărei cetățean eşti. Cum Ardealul, unde m-am născut şi am crescut, pe acel timp aparținea unei împărății streine şi era condus de un popor cu gânduri de desființare şi maghiarizare a Românilor de acolo : am crezut, că – întru salvarea lor de la împuținarea lor ca neam – ne trebuiesc cât mai

mulți bărbați liberi de griji familiare şi de greutățile lor, cari să se dedice absolut muncii pentru interesele româneşti, bisericeşti, culturale, economice şi naționale ale acestei părți de Români. De aceea am intrat – îndată după terminarea studiilor – în cinul călugăresc, dat fiind că la 1895 devenisem secretar al arhiepiscopiei ortodoxe române de la Sibiu. Astfel am putut să-mi închin, fără nici o rezervă, toate puterile în slujba neamului şi a Bisericii sale.

"Factorii competenți au apreciat favorabil şi au răsplătit din belşug activitatea mea, care încetul cu încetul se întinsese în toate ramificațiunile trebuințelor obşteşti, încredințându-mi slujbe şi dignități tot mai înalte şi mai grele : de consilier arhiepiscopesc, mitropolitan, episcop, iar -–după întregirea neamului – de mitropolit al Ungro-Vlahiei şi primat al României noi şi apoi de întâiul patriarh al tuturor Românilor.

"În toate aceste slujbe şi calități m-am silit a dovedi zel, devotament, o iubire caldă de neam şi de aşezămintele sale, în spirit de jertfă şi a dovedi succese rodnice. Mai ales în năzuințele mele de-a întări în popor conştiința națională, întru a rezista persecuțiilor, nu odată cu lacrimi în ochi s'au despărțit de mine ascultătorii în călătoriile mele misionare, absolut din toate colțurile locuite de Românii de dincolo de Carpați. *Patimă, ură, răzbunare n-am aplicat nici față de cei ce mi-au voit rău.* Am căutat să merg mereu înainte numai în muncă pozitivă, cu simț de dreptate şi de apreciere a celor vrednici şi muncitori şi ca spirit de observare a situațiilor reale şi de îndreptare a relelor. *Istoria va însemna pe paginile ei, ce voiu fi făcut bine pentru Biserică şi neam*. Eu pui iubiților mei fii sufleteşti şi țării întregi numai întrebarea : Unde era sfânta noastră Biserică strămoşească la venirea mea în fruntea ei – 1920 – atât în privința situațiunii şi vieții sale interne, precum şi cu privire la relațiile sale externe, atât cu celelalte Biserici Ortodoxe surori, cât şi cu alte Biserici, îndeosebi cea Anglicană, precum şi a nivelului şi a considerațiunii sale generale ?

"Deaceea factorii supremi ai țării – în zilele cele mai grele, mai critice şi mai pline de primejdie pentru țară – *m-au*

scos chiar din cercul activităţii bisericeşti, culturale şi sociale şi m-au aşezat la posturi de grea răspundere politică şi naţională, cum a fost dignitatea de membru al Regenţei, iar mai târziu de prim-ministru al ţării, nu întru a desvolta la vârsta de 70 de ani o activitate de resort, ci mai ales pentru a pune în slujba ţării şi a neamului tactul, cunoştinţele şi experienţele adunate în cursul vieţii.

"Asupra vieţii şi activităţii mele s-a scris şi se va mai scrie. Din aceste, precum şi din scrierile mele (Pastorale, predici, cuvântări, etc., opera în şapte volume), vor afla generaţiile viitoare, *tineretul,* ce am dat eu din comoara sufletului meu, neamului şi ţării *şi pe ce cale* să-mi urmeze, ca să-şi facă şi ei din plin datoria către idealurile şi aspiraţiile lor şi să se poată înălţa cât mai sus pe scara vieţii publice, până la culmile ei. Acest suflet românesc şi creştinesc, de înfocată iubire de neam şi de caldă alipire de învăţăturile apostolice, clasice şi *nealterabile* ale Bisericii părinţilor noştri, le las cea mai scumpă moştenire neamului meu, adânc convins, că nu există alt chiag duhovnicesc, mai probat şi mai trainic, pentru consolidarea şi unitatea sufletească a Românismului de pretutindenea, ca şi Biserica ortodoxă română a părinţilor noştri, care ne-a ocrotit în tot cursul veacurilor pline de primejdii, ne-a mângâiat, ne-a ţinut strâns alipiţi de ea şi ne-a salvat în zilele grele. *A slăbi această duhovnicească legătură şi forţă însemnează o primejdie mare pentru viitorul neamului*. Creadă alţii ce vor. Noi să nu-i urmăm, nici să le permitem a ne sparge această sufletească unitate de dragul unor lozinci "democrate" internaţionale şi pentru noi, de sufletească destrămare. Un "veto" hotărât celor ce ne sting în această lature.

"Cumpătul şi cruţarea încă m-au călăuzit toată viaţa, ducând un trai modest şi frugal"(30).

X

“Tu ai zis”, Miroane, de aceea, Istoria te va profila în zarea ei aşa cum te-a Pecetluit **Vecinicia** prin Canonul 7 al Sfântului Sinod al patrulea Ecumenic, de la Calcedon, care zice :

“Cei ce au fost aşezaţi odată în cler, şi monahii, am hotărât să nu intre nici la oaste, **Nici în dregătorie lumească** *; iar îndrăznind aceasta şi necăindu-se aşa ca să revină la ceea ce mai ‘nainte au ales pentru Dumnezeu,* **Să se anatemisească***”.*

Iată şi comentariul acestui canon :

“În Biserica creştină totdeauna a fost în vigoare canonul, după care nici sfinţirea sacramentală pentru seviciul bisericesc a persoanelor sfinţite, precum nici făgăduinţa monahală nu se pot despărţi de persoana care le-a primit ; deoarece acele, fiind primite de bună voie şi în chip solemn, leagă pe om fiinţial de Biserică şi pretind ca el pentru viaţa întreagă să renunţe la orice slujbă lumească şi să se consacre cu totul lui Dumnezeu. Revenirea acestor persoane sfinţite sau călugări la slujbă lumească nu era şi nu putea fi altfel considerată decât ca infracţiune şi după expresia frumoasă a Arhimandritului Ioan din comentarul acestui canon era considerată de *: călcarea jurământului în faţa lui Dumnezeu spre a se pune în serviciul lumii”.* Această lege generală a Bisericii de multe ori a fost violată şi găsim mai multe canoane pozitive cari condamnă în cel mai sever chip această violare. Aşa canonul 81 apostolic pedepseşte cu caterisire pe faţa sfinţită, care acceptă vreun oficiu lumesc, iar canonul 83 apostolic deasemenea pedepseşte cu caterisire pe cel ce se îndeletniceşte cu lucruri militare ; canonul 12 al sinodului I ecumenic tratează despre acelaş lucru. Dar toate aceste canoane nu au fost în stare să stârpească această calamitate – şi Părinţii Sinodului dela Calcedon, îndemnaţi de acelaş motiv, din care a dat canonul al 3-lea, au găsit necesar să repeţească dispoziţiunile anterioare şi să emită canonul prezent.

Stricteţea pedepsei, pe care o fixează Părinţii asupra infractorilor, arată câtă importanţă atribuiau ei păstrării tainei sfinţirii pentru seviciul divin şi votului călugăresc. Părinţii hotărăsc prin acest canon ca toţi indivizii, cari sunt primiţi în cler sau au intrat în cinul monahal şi părăsind oficiul, pe care singuri

l-au ales, primesc vre-un serviciu militar sau altfel de serviciu lumesc, *să fie* **Anatemizaţi.** Canonul pedepseşte pe astfel de clerici infractori nu numai cu scoaterea din treapta lor ierarhică, *ci îi şi anatemizează*, întocmai ca şi pe călugării infractori. *"Nu mai era necesar",* zice Zonara în comentariul său la acest canon, să fie pedepsiţi cu caterisire, deoarece înşişi au lepădat de la sine demnitatea clericală şi din cauza aceasta canonul le dă o altă pedeapsă cu mult mai aspră". *Nici legile civile nu erau mai blânde faţă de clericii şi călugării, cari îşi părăseau funcţiunea lor şi treceau în funcţiune civilă.* Unii ca aceştia nu numai că mai târziu nu puteau fi primiţi în serviciul civil sau militar, ci dupăce erau despoiaţi de toate drepturile civile, erau supuşi din nou jurisdicţiei bisericeşti şi nu puteau primi nici o demnitate. "Călugărul, care şi-a părăsit mânăstirea sa şi a intrat în viaţa lumească, dacă din întâmplare a primit vreun serviciu civil sau militar, să fie despoiat de acesta şi să se trimită imediat la mânăstire de către episcopul cu cădere sau de către magistratul locului", citim într'una din novelele lui Iustinian ; iar împăratul Leon dispune ca nimeni, dintre cei ce au lepădat dela sine fără motiv haina clericală, să nu poată primi nici un fel de serviciu, *ci trebuie să se pedepsească în conformitate cu legea bisericească, pe care dânsul o proclamă şi drept legea sa proprie*. Dar această severitate este la locul său dacă avem în vedere **Sublimitatea serviciului sacramental de la altar şi sublimitatea vieţii monahale** ; dacă este necesară undeva mai mare circumspecţiune la alegerea seviciului, apoi aici se cere cea mai mare băgare de seamă, *deoarece se ştie cât de important este serviciul preoţesc, şi cât este de grea viaţa monahală*. La ceice-şi părăsesc funcţiunea căreia s'au dedicat odată, se referă cuvintele evanghelistului despre omul, care după ce a început să clădească ceva, nu a fost în stare să termine (Lc. XIV, 28-30) sau cuvintele aceastea: *"Nici unul, care pune mâna lui pe plug şi se uită îndărăt, nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu"* (Lc. IX 62. –31).

Dar, Miron apostatul, nu numai că a călcat acest canon şi nu s'a căit, ca să revină la cele rânduite de "legea" străbună ;

nnumai că a murit în această postură şi în acest păcat împotriva Duhului Sfânt, deci s-a afurisit de la sine şi va rămâne şters numele lui din Istoria Chiriahilor Ortodocşi – ci, cât a guvernat, a comis două lucruri de neînchipuit şi pe cari Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, nu numai că nu le-a sancționat încă în nici un fel, ba dimpotrivă, le-a aprobat, aşa cum a aprobat şi călcarea canonului citat mai sus, căci nu a afurisit pe Miron pentru apostazia sa, deci până acum Sinodul s'a prezentat în fața Istoriei ca fiind solidar cu Miron în toate şi mai ales în cele două lucruri pe cari vreau să le subliniez îndeosebi aici şi anume :

a) Batjocorirea lui Dumnezeu, în **"Duminеca Ortodoxiei"** din anul 1938, prin impunerea în toate Bisericile din Țară a unui ritual special, implicat şi adaos la Sfânta Liturghie, pentru "deslegarea jurămintelor" făcute de legionari. Miron apostatul, a impus țării acest lucru, "ca Patriarh", deşi era executiv al satanei în calitatea lui de "prim ministru". A hulit pe Dumnezeu şi a violat libertatea de conştiință, dăruită oamenilor tot de Dumnezeu. Mai întâi omul se leagă prin jurământ de către slujitorii lui Dumnezeu, nesilit ci deplin liber. Pentru că jurământul este luarea ca martor al lui Dumnezeu, Care naşte etern Adevărul. Cine jură cu sufletul curat şi credincios adevărului, nu poate jura decât pentru adevăr. Mişcarea legionară s-a născut din dragostea şi ardoarea pentru adevărul şi dreptatea lui Dumnezeu. Deci, în ceea ce priveşte jurământul legionar în sinea lui nu poate fi blamat, căci s-a făcut "neluând în deşert" Numele lui Dumnezeu şi respectându-se deplin libertatea conştiinței oricui. Aceasta o afirm clar şi categoric **ca Preot Ortodox**, în deplină conştiință de cauză şi a Învățăturii Bisericii şi a vieții legionare. Pe cei ce nici nu au cerut expres, sau nici nu au consimțit măcar tacit, deslegarea de jurământ, pe aceia nu i-a atins ritualul din acea Duminecă. Ceea ce s-a comis, însă, atunci în mod public, în toate Bisericile ortodoxe din cuprinsul statului român, a fost pur şi simplu batjocorirea Dumnezeului Creştinătății-Româneşti, oficial şi pe față. "Urâciunea pustiirii s'a ridicat pe locul sfânt" şi în România. De aceea, propriu zis deslegarea jurămintelor, din acea zi, nu a atins chiar pe nimeni,

neavând, acel ritual special absolut nici-o putere. Dar, în schimb, repet, s-a comis cea mai mare blasfemie față de Dumnezeu şi cel mai neruşinat şi satanic atentat față de libertatea conştiinței. Iar, ca să se plinească şi cuvintele: “Cel nedrept să nedreptățească încă, cel spurcat să se spurce încă, cel drept să facă încă dreptate, cel sfânt să se sfințească încă. Iată, vin curând şi plata mea este cu mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa” (Apoc. 22, 11-12) – ca să se plinească şi să se arate încă în Istorie, înainte de a doua venire a Domnului, Miron a comis şi al doilea lucru :

b) Judecarea mincinoasă şi uciderea **Tineretului** Creştinătății Româneşti. Pedeapsă iminentă şi consecință firească de fapte a celor ce batjocoresc pe Dumnezeu. Măcar, ce va face Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, de acum înainte ?

Până la lămurirea acestei probleme, se ridică deasupra tuturor frământărilor de conştiință, personală şi colectivă, gemute sau scăldate în sânge, cea mai mare întrebare privitoare la **Acuzatori :** *De când şi de ce acest blestem asupra Creştinătății-Româneşti ?*

X

5. *Regele*. – Când faci Jurământ de credință cuiva, deci şi Regelui – şi mai ales lui – înseamnă, după cum am văzut mai sus, că iei martor chiar pe **Dumnezeu.** Această mărturie se mijloceşte prin Adevăr. Dar, **Adevărul** este cuvântul lui Dumnezeu “Cel Unul născut, Carele din Tatăl s’a născut, mai ‘nainte de toți vecii”. Iar, Cuvântul lui Dumnezeu a intrat în Istorie, prin întruparea şi naşterea Dumnezeu-Omului Iisus Hristos. Deci, cine jură, chiar prin aceasta îşi ia angajamentul solemn, având chezăşie însuşi mărturia lui Dumnezeu, care este Adevărul şi etern şi istoric, că va fi credincios celui față de care a jurat, prin însăşi crediciośia în Hristos Iisus şi pentru El. Din aceasta decurge o mare obligațiune reciprocă între cel care jură şi între cel pentru care se jură. Şi unul şi altul sunt legați întreolaltă prin acel jurământ, atâta vreme cât rămâne fiecare credincios în primul rând martorului suprem : lui **Dumnezeu !** Chiar din

aceasta izvorăşte şi valoarea şi viabilitatea jurământului, căci fiinţa lui este Adevărul. De aceea nici nu este permis să juri decât pentru cauza **Adevărului** şi în adevăr. De aici decurge şi marea solemnitate a depunerii unui jurământ.

Aşadar slujesc şi sunt credincios Regelui, pentru că am jurat aceasta. Şi am jurat, pentru că Regele reprezintă **"Legea"** lui Dumnezeu. Dar, pentru aceasta cel dintâi şi mai obligat faţă de Legea lui Dumnezeu este însuşi Regele. Iar, credicioşia mea constă în mărturisirea necurmată a Adevărului. Dacă mint pe Rege, eu prin aceasta nu-i mai sunt credincios şi îmi calc jurământul. Dar, dacă îi spun totdeauna numai Adevărul, chiar dacă l-ar supăra şi pe mine m-ar costa viaţa, eu prin aceasta rămân credincios Regelui, pentru că rămân credincios **Adevărului**, în stăpânirea Căruia suntem toţi Creştinii-Ortodocşi, de la cel mai mare până la cel mai mic. Ce se întâmplă dacă cel mai mare, adică Regele, la un moment dat îşi uită îndatoririle lui faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni ? Va fi şi el pedepsit de Dumnezeu, iar credicioşia jurământului meu şi al celorlalţi se va întoarce spre Martorul-Dumnezeu ca slavă, pe când faţă de cel necredincios mărturiei lui Dumnezeu se va întoarce ca blestem şi pedeapsă, atât **Vecinicieі** cât şi Istoriei.

Prin urmare, trebuie mărturisit adevărul, tocmai pentru că ai jurat pe el. Dacă eşti Chiriah-Duhovnic al Regelui şi afli că a săvârşit păcate mari, strigătoare la cer, sau chiar împotriva Duhului Sfânt, atunci tu nu poţi să minţi nici pe Dumnezeu, nici pe Regele respectiv, spunându-i că este cel mai mare sfânt al Creştinătăţii, ci îl vei îndemna la pocăinţă şi îi vei da canoanele respective de ispăşire şi îndreptare, iar dacă nu reuşeşti aceasta, te vei despărţi de el, cu orice risc, pentru că Sfinţii Apostoli au zis către acuzatorii cari îi prigoneau :

"Judecaţi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu, căci nu putem să nu grăim cele ce am văzut şi am auzit" (Fapte 4, 19-20)

Ori, ce se întâmplă în România sub Domnia "Voievodului Culturii", Regele Carol II ?

Mai întâi acesta nu este un Rege cum pe nedrept se intitulează “din grația lui Dumnezeu şi din voința națională”. Starea lucrurilor au atins răul până la paroxism, în România, tocmai de când a venit el în țară şi până azi. Pentru că, în afară de ceeace va fi făcând el în intimitatea lui, din anumite fapte săvârşite în văzul tuturor şi cunoscute deci de toată lumea, reese că acest om nu slujeşte lui Hristos-Dumnezeu, ci satanei pentrucă :

a) Este hulitor de Dumnezeu. După ce a pus mâna pe tronul fiului său prin lovitura de stat din 1930, a jurat pe constituția de atunci, care prevedea *“ungerea”* harică, conform sfintelor canoane ale Bisericii Ortodoxe, *prin Încoronarea ca Rege*, singura care dă dreptul a vorbi şi a se manifesta “din grația lui Dumnezeu”. Nu numai că a întârziat să împlinească această supremă obligațiune a **Legii** lui Dumnezeu şi a Neamului, dar a ajuns să batjocorească şi să sfideze Biserica lui Hristos, călcându-i rânduiala în picioare, mai ales prin două fapte care constituie un sacrilegiu : întâi, târnosirea de Biserici (Catedrala din Bălți şi Catedrala Sf. Dumitru din Craiova), fără să fie Uns şi intrând totuşi prin Uşile Împărăteşti ; al doilea : terfelirea Sfintelor Canoane, prin obligarea fostului Patriarh Miron ca să primească a fi prim ministru. Aşadar, nu numai nesocotirea **Harului Divin**, cu deadreptul blasfemierea lui. De aceea şi merge țara din ce în ce mai rău şi nu va avea acest rău curmare, decât prin înlăturarea cauzei lui. Oricâtă paradă de vorbe, de uniforme şi de arme s’ar face, țara nu numai că nu se îndreaptă !, ci, ferească Preabunul Dumnezeu, este sortită pieirii. Iată ce scrie Sfântul Vasile cel Mare, despre aceasta :

“Nici un rege nu se mântuieşte cu ajutorul puterii lui celei mari”. (Ps. 32,16). “Mântuirea regelui nu o dă nici mulțimea puterii armate, nici zidurile cetăților, nici falanga pedeştrilor, nici puterea cavaleriei şi nici pregătirea puterii navale. Căci numai Dumnezeu aşează pe regi şi îi schimbă şi nu există nici o putere care să nu fie orânduită de Dumnezeu (Romani 13,1). *Deci regele nu se mântuieşte cu ajutorul puterii lui celei mari, ci numai cu ajutorul* **Harului Dumnezeesc**. Încât

şi pentru aceştia este adevărat cuvântul : *“prin Har sunteți mântuiți”* (Efeseni 2,5). Şi aceasta se întâmplă tot în acelaş fel în care şi țăranul se bucură de pe urma roadelor țarinii sale nu din cauza grijii pe care o depune el, cât din cauza lui Dumnezeu care face ca cele semănate să crească. *“Căci nici cel ce plantează nu înseamnă ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească”* (1 Cor. 3,7). Iar dacă inima regelui este în mâna lui Dumnezeu. (Proverbe 21, 1), atunci desigur că el nu se mântuieşte cu ajutorul puterii sale înarmate, ci numai cu ajutorul conducerii dumnezeeşti. *Nu oricine însă este în mâinile lui Dumnezeu,* **Ci numai cel ce este vrednic de numirea de Rege**. Unii au definit regalitatea ca dominațiunea legală, sau ca principiu care este asupra tuturor şi care este nerăspunzător de păcat, *“Nici gigantul nu se va mântui întru mulțimea puterii lui”.* Aici se înțelege sub gigant cel ce se găseşte în folosința puterii naturale şi a vânjoşiei trupeşti. Deci, nici regele nu are îndeajuns pentru mântuire ajutorul acela care vine de pe urma puterii înarmate şi nici cel viteaz nu este în stare să-şi ajute lui – şi deajuns întru toate. Căci cele omeneşti în comparație cu cele ce arată puterea cea adevărată, toate la un loc nu sunt decât slăbiciune şi neputință. Pentru aceasta *“Dumnezeu a ales cele slabe ale lumii pentru ca cu ele să ruşineze pe cele puternice”.* (1 Cor. 1,27). El a scos din gura pruncilor şi a celor ce sug la sân, laudă, pentru ca, cu aceasta, să nimicească pe vrăjmaşi şi pe răsbunător(Ps. 8,3). Într-adevăr, harul cel dumnezeesc a strălucit mai mult, atunci când a lucrat în prunci şi cei proşti.

“Calul este mincinos fiind vorba de mântuire : întru mulțimea puterii lui nu se va mântui” (Ps. 32,17). “Calul este scos din folosința sfinților. Dealtfel nici chiar atunci când vedem pe Israil câştigând în răsboaie nu vedem să se fi folosit de puterea cavaleriei şi nici vreunul din sfinți nu se vede să fi primit în chip deosebit folosirea cailor ca ceva potrivit. Se foloseşte însă de cal Faraon şi îngâmfatul Senaherim se socoteşte mare prin bogăția cailor. Din cauza aceasta pe calul şi pe călărețul lui Faraon i-a aruncat în mare, iar în ceea ce priveşte pe Senahrim, toți cei ce erau călări pe caii lui au fost cuprinşi de somn. Pentru

aceasta şi Legea dată de Moisi, decretând cele privitoare la rege zice : “Nu-şi va înmulţi lui-şi caii” (Deuter. 17,16). “Căci întru mulţimea puterii lor nu se va mântui”. Şi adaogă: “Când slăbesc, atunci sunt puternic” (2 Cor. 12,10). Iar mulţimea puterii trupeşti este o piedică pentru mântuirea duhului”(32).

Aşadar, cel ce nesocoteşte **Harul Divin** are soarta lui Faraon, iar cel ce batjocoreşte pe **Dumnezeu** şi Harul **Lui** are soarta lui Irod Agripa şi a lui Nerone.

Dar, Carol II, nu numai că nu a împlinit jurământul făcut la venirea lui în ţară, ci s-a făcut deadreptul **Sperjur,** prin a doua lovitură de stat, din 10 Februarie 1938. Prin aceasta s’a dovedit :

a) Trădător şi ucigaş de Ţară. Fireşte, cine batjocoreşte pe Dumnezeu, este tiran şi cu aproapele şi invers, cine este tiran cu aproapele, dacă nu se întoarce, devine şi hulitor de Dumnezeu !

Neputându-se intitula “din graţia lui Dumnezeu”, pentru motivul arătat mai sus, ca o consecinţă de efect care decurge din cauză, nu se poate intitula nici “şi din voinţa naţională”, pentru motivul : la venirea lui, după cum am văzut şi ştim, a uzurpat tronul fiului său prin lovitură de stat, deci fără un plebiscit şi fără nici un indiciu formal care să reprezinte “voinţa naţională”.

Între timp, poporul, totuşi, a început să ajungă tot mai mult la conştiinţa de sine, la maturitate, să se manifeste ca naţiune. Niciodată, însă, nu s-a ţinut seama de indiciul “verdictului popular”. Ba, aproape tot ce s-a făcut, par’că înadins, se arăta ca o sfidare a “voinţei naţionale”. De bine, de rău, însă, până la 10 Februarie 1938, lucrurile s-ar fi putut considera numai ca tolerate de rege, până la o soluţie mai bună ; dar, prin lovitura de stat, de la acea dată, regele s-a arătat pe faţă şi şi-a luat toată răspunderea nelegiuirii lui. Întâi, deşi alegerile din 20 Decemvrie 1937, erau un indiciu precis în spre ce se orientează voinţa naţională, totuşi, s-a format un guvern de eretici : Cuza-Goga. Trebuia să-i mănânce ruşinea definitiv şi pe aceştia, dar, în acelaşi timp, a fost şi o jignire de sus a “naţionalismului” adevărat al Creştinătăţii-Româneşti. Iar, pentrucă lucrurile aveau să se răstoarne, totuşi, toate calculele şi manevrele ocultei, prin eventuale noui alegeri, regele s-a aliat cu

acuzatorii "naționalismului haric" şi s-a aşezat deacurmezişul drumului pe care vrea să meargă Neamul nostru, tăindu-i istoria în două prin lovitura de stat din 10 Februarie 1938. În mod natural, trebuia să se ajungă, apoi, şi la baia de sânge, care avea să vie asupra "acuzaților". Prin toate acestea, regele Carol II, s'a dovedit şi va rămâne în Istorie un Nero al II-lea, sau un Irod al II-lea.

Mare **Tragedie** este viața Creştinătății-Româneşti ! Mai ales, Istoria României "moderne" este plină de cutremur. *De ce şi de când acest blestem ?* Să cercetăm ce a descoperit Dumnezeu omenirii şi neamurilor ei, prin **Lege,** pe care ne-a dat-o prin Moisi, privitor la **Rege**, legea etern valabilă pentru toate timpurile, în toate locurile pământului şi cu toate neamurile lui :

"Când vei ajunge tu în pământul, ce ți-l dă Domnul Dumnezeul tău, şi-l vei lua în stăpânire şi te vei aşeza într'însul şi vei zice : pune-mi-voiu rege peste mine, ca celelalte popoare, care sunt împrejurul meu, atunci să-ți pui rege peste tine pe *acela* **pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău** ; *dintre* frații tăi să pui rege peste tine ; **Nu vei putea să pui rege peste tine un străin***, care nu-i* **din frații tăi**. Dar să nu-şi înmulțească acela caii şi să nu întoarcă pe popor în Egipt, pentru ca să-şi înmulțească el caii, căci Domnul v'a zis*: "Să nu mai întoarceți pe calea aceasta.* Să nu-şi înmulțească femeile, ca să nu se răzvrătească inima lui, şi nici argintul şi aurul lui să nu şi-l înmulțească peste măsură.

"Căci când se va sui pe scaunul regatului său, trebuie să-şi scrie pentru sine **Cartea legii acesteea** din cartea care se află la preoții leviților*, şi să fie aceasta la el şi el să o citească în toate zilele vieții sale*, **ca să învețe a se teme de Domnul Dumnezeul său,** *şi să se silească a împlini toate cuvintele legii acesteia şi toate hotărârile acestea*, ca să nu se îngâmfe inima lui față de frații lui şi ca să nu se abată el de la lege nici la dreapta, nici la stânga, şi ca să fie el şi fiii lui zile multe la domnie în Israil" (Deuteronomul 17, 14-20).

Iată de ce suntem sub blestem ! De când ? De când au adus masonii dinastie străină în țară ! A spus Eliade Rădulescu

încă de atunci, că al treilea urmaş va fi un “monstru”, în şirul acestor domni de alt neam. Un călugăr lucrează undeva, într’o mânăstire, neştiut de nimeni, pe baza unor documente inedite şi zdrobitoare, despre modul cum a fost detronat ultimul domnitor pământean **Cuza-Vodă** de francmasonerie, pe baza programului lor satanic de a strica tot ce este național prin Creştinism şi tot ce este creştinesc prin Națiune. Culmea ironiei, tocmai un vlăstar al familiei **Cuza,** profesorul A.C. Cuza, este cel mai înverşunat duşman al Vechiului Testament, fără să iea în seamă că această **Carte** cuprinde descoperirea lui Dumnezeu despre menirea **Popoarelor**, pe care o lămureşte şi întăreşte desăvârşit **Noul Testament** – dar, chiar de aceea, iudeo-masoneria le combate teoretic cu toată înveninarea şi vrea să le submineze în faptă cu tot satanismul, însă, nu vor reuşi, decât să vădească pe cei ce sunt şi devin “porți ale iadului”. Numai prin Regele Mihai se va împăca legea Harului cu legea sângelui ; se va închide un proces dureros şi se va deschide drum luminos Creştinătății-Româneşti.

Domnul nostru Iisus Hristos, a spus iudeilor şi tuturor *acuzatorilor* masoni ai ucenicilor Harului Divin: “Cercetați Scripturile căci socotiți că în ele aveți viață veşnică şi acelea sunt care mărturisesc pentru Mine şi voi nu voiți să veniți către Mine ca să aveți viață. Slavă de la oameni nu primesc*, ci v’am cunoscut că n-aveți în voi dragostea lui Dumnezeu”* (Ioan 5, 39-42).

CAPITOLUL III

ACUZAȚII !

“Nu vă legați de aceşti oameni, ci dați-le bună pace, căci dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici, dar dacă este de la Dumnezeu n’o veți putea nimici, ca nu cumva să vă aflați în luptă cu Dumnezeu”. (Fapte 5, 38-93)

1. *Legionarii*. – “Credința nu se dă cu sila, nici nu se desvoltă în suflet singură ; ea se cultivă ca orice latură sufletească ; precum nici virtuțile şi devoțiunea şi puterea de jertfire nu se impun, ci se determină şi se desvoltă *prin **Educație religioasă***. Şcoalele noastre teologice nu dau în formarea clerului atenția îndestulătoare acestor lucruri ; *de aceea vedem un cler ce se arată lumii slab pregătit pentru datoria cârmuire sufletească a oamenilor şi pentru împlinirea misiunii Evangheliei creştine*.

“Clerului nostru nu i s’a arătat lămurit în şcoalele de pregătire : ce este creştinismul şi ce menire superbă are pentru viața oamenilor de toate rasele şi categoriile sociale, iar mai presus de acestea, şcoalele sale nu-l conving şi nu-l însuflețesc pentru însuşirea deplină a acelor extraordinar de însemnate valori sufleteşti ce nasc din Evanghelie. Încât nici el nu-i cunoaşte menirea sa sublimă şi nu acționează în ajungerea acestui aşa de superior scop, deşi are cele mai puternice mijloace de convingere şi de conducere existente pe lume, cuprinse în sublimitatea învățăturii Evangheliei şi în influența duhovniciei asupra

oamenilor, - superbe mijloace pentru pregătirea apostolatului său propriu şi pentru cârmuirea sufletească a mulţimilor"(33).

Cuvintele acestea ale I.P.S.S.D.D. Mitropolit al Bucovinei Visarion Puiu, vizează numai pe acei clerici cari, prin nepregătirea şi robirea lor spiritului masonic, au fost şi vor rămâne solidari cu **Pastorala** "Sinodului", din 1934 – care, în mod "oficial", a vorbit în numele tuturor Păstorilor duhovniceşti, de la Prea Sfinţiţii Episcopi şi până la Preoţii *"căutători de comori"* din Cadrilater.

Acea **Pastorală**, după cum am văzut, a condamnat anticipat pe tinerii Creştinătăţii-Româneşti în "bloc", cu prilejul asasinării lui I.G.Duca.

Nu acelaş verdict a dat Istoria. Tribunalul militar, cel mai riguros for de judecată din România timpurilor încă destul de normale şi aproximativ legale, a **Achitat** pe toţi **Acuzaţii** procesului intentat atunci "Gărzii de Fier". Dar, Garda de Fier era numai un organism "politic" al acelei "Mişcări" de renaştere a Creştinătăţii-Româneşti care şi-a recomandat existenţa în **Istorie** sub numele **Ortodox**: "Legiunea Sfântului Arhanghel Mihail".

Într-adevăr, tineretul Creştinătăţii-Româneşti, în frunte cu Căpitanul lui, a semnalat, după **Unirea** tuturor Românilor, că în Ţară este primejdia unaui mari şi ireparabile prăbuşiri a **Spiritualităţii-Creştine**, ca odinioară în cer prăbuşirea Îngerilor. De aceea, **Corneliu Zelea Codreanu**, după exemplul Sfântului Arhanghel Mihail, a strigat Creştinătăţii-Româneşti : *"Să luăm aminte !"*.

De atunci a început lupta, pe viaţă şi pe moarte, între Duhul lor creştinesc şi între duhul satanic al vremii. Mişcarea, după caz "s-a acomodat tuturor împrejurărilor", după cum învaţă Sfântul Apostol al Neamurilor Dumnezeescul **Pavel.** Pe timpul **Procesului** din 1934 se manifesta prin forma legală "Garda de Fier", a cărei dizolvare ilegală nu a fost justificată nici până azi. Apoi, de la 1935, s-a constituit **Legal** sub forma Partidului "Totul pentru Ţară".

Îndreptarul vieţii **Legionare** a fost fixat de Căpitan în "Cărticica şefului de cuib". Va veni o vreme când, după ce se va fi revărsat atâta haos în România sub robia iudeo-masoneriei încât să nu se mai ştie descurca nimeni de mulţimea "decretelor legi" şi de turbureala uzurpatorilor, atunci vor căuta toţi acest **Îndreptar** ortodox şi naţional, unic în această **Vreme**, ca să se poată începe o **Viaţă nouă** călăuzită numai de **Harul Divin**. Iar, ca o orientare mai pe larg, se va citi cu lacrimi de umilinţă şi de binecuvântare a lui Dumnezeu, cartea: **"Pentru Legionari".** În această carte este scris despre Mişcarea Legionară aşa :

"Este pentru prima dată în istoria noastră, şi de aceea ne simţim desarmaţi şi cădem învinşi, când Românii se întâlnesc cu un neam, care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice cu care izbesc şi paralizează mai întâiu instinctul moral al neamurilor, împrăştiind în mod sistematic toate bolile morale şi distrug astfel orice posibilitate de reacţiune.

"De aceea piatra unghiulară dela care porneşte Legiunea este *omul* ; nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. "Legiunea Arhanghelul Mihail" va fi prin urmare, mai mult *o şcoală şi o oaste* decât un partid politic.

"Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie *de un mare om politic,* aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului şi să sdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi *răul* din el şi din ai lui.

"Din această şcoală legionară va trebui să iasă *un om nou,* un om cu calităţi de erou. Un uriaş în mijlocul istoriei noastre, care să lupte şi să biruiască împotriva tuturor duşmanilor Patriei, lupta sa şi biruinţa sa trebuind să se prelungească şi dincolo, asupra inamicilor nevăzuţi, asupra puterilor răului. Tot ce-şi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea şcoala legionară ! Un om, în care să fie desvoltate, până la maximum, toate posibilităţile de mărire

omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.

“Acest erou ieşit din şcoala legionară*,* *va şti* să facă şi programe, *va şti* să rezolve şi problema jidănească, *va şti* să dea şi o bună organizare statului*,* *va şti* să convingă şi pe ceilalţi Români ; iar dacă nu, *va şti să învingă*, căci pentru aceasta este erou.

“Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui.

“Un nou partid politic, fie el şi cuzist, nu poate să dea decât cel mult un guvern nou şi o guvernare nouă ; o şcoală legionară însă, poate să dea ţării acesteia un mare *tip de român*. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n-a mai fost, care să frângă în două întreaga noastră istorie, şi să pună temeliile începutului unei alte istorii româneşti, la care acest popor are dreptul, datorită suferinţelor şi răbdării lui milenare, precum şi curăţeniei şi nobleţei sale sufleteşti, căci este, poate, singurul popor din lume, care, în istoria sa, n’a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptăţirii altor popoare.

“Vom creea un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască şi din care să se hrănească şi să crească omul nou.

“Mediul acesta trebuie izolat de restul lumii prin întărituri sufleteşti cât mai înalte. Trebuie apărat de toate vânturile primejdioase ale laşităţii, corupţiei, desfrâului şi tuturor patimilor, care înmormântează naţiunile şi ucid indivizii.

“După ce legionarul se va fi desvoltat într-un astfel de mediu, în cuib, în tabăra de muncă, în însăşi organizaţia şi familia legionară, va fi trimis în mijlocul lumii : *să trăiască,* pentru a învăţa să fie corect*; să lupte*, pentru a se învăţa viteaz şi tare ; *să muncească*, pentru a se învăţa muncitor, iubitor de toţi cei ce muncesc ; *să sufere*, pentru a se oţeli ; *să se jertfească*, pentru a se desprinde cu depăşirea propriei lui persoane, slujindu-şi neamul.

Oriunde se va duce, va crea un mediu nou de aceeaşi natură. Va fi un exemplu. Va face şi alţi legionari. Şi lumea în căutarea unor zile mai bune, îi va urma.

"Cei noui veniţi vor trebui să trăiască în respectul aceloraşi norme de *viaţă legionară*.

Toţi la un loc, în aceeaşi oaste, vor fi o forţă, care va lupta şi va birui.

Aceasta va fi **"Legiunea Arhanghelul Mihail"(34).**

În raport cu : *a) apostazia, b) erezia şi c) blasfemia* **Acuzatorilor,** acuzaţii **Legionari** îşi manifestă, dela început, Creştinismul lor prin :

a) *Post şi Rugăciune*, aşa cum a poruncit Însuşi Domnul nostri **Iisus Hristos** Sfinţilor Ucenici şi Apostoli şi, prin ei, tuturor Creştinilor, din toate Neamurile, de pretutindeni şi de totdeauna.

b) *Spovedanie şi Cuminecătură*, căindu-se de toate păcatele legate de slăbiciunile firii omeneşti, decăzute prin păcatul originar şi hrănindu-se cu **Adevărul** Cuvântului-Întrupat şi împărtăşit celor credincioşi în Sfânta Euharistie.

c) *Zidiri de Biserici*, concretizând credinţa lor **Ortodoxă** şi în fapte care să rămână pildă şi îndemn pentru toţi urmaşii din viitor, ei înşişi având aceasta ca o moştenire sfântă din pilda străbunilor din trecut.

De aceea, **Legionarii** vor birui. Acum, când scriu acestea, este drept că Mişcarea Legionară pare a fi înmormântată. Mulţi nici nu se vor mai gândind că a existat odată, deci cu atât mai mult că ar putea învia în viitor. Se înşeală. Dumnezeu nu i-a părăsit şi nu-i va putea părăsi niciodată. Iată ce a scris Ion I. Moţa, în capitolul **"La Icoană"** din cartea lui "Cranii de lemn":

*"*Avem credinţa că, de astă dată, mergwem drept la ţintă şi biruinţa este asigurată. *Neamul va fi servit, mântuit, deoarece nu înţelegem să ne mai depărtăm nici o clipă de la "Icoană" şi dela porunca ei. Nu mai lucrăm deci noi, ci ea, care este neînvinsă.*

“Celor destul de tari la suflet pentru a ne înțelege, a ne aproba şi însoți de pe acum, le trimitem chemarea noastră : la Icoană !

“Ceilalți, cei mulți, vor veni mai târziu, dar vor veni sigur”(35).

Vor veni când va suna ceasul biruinții, ceas care este păstrat în hotărârea Preabunului **Dumnezeu.**

X

2. *Studenții*. – Studenții sunt însăşi expresia tinereții unei țări, ca Ucenici neprihăniți ai **Luminii**. Totuşi, **Pastorala** din 1934, s-a pronunțat şi asupra studenților, în ceea ce priveşte rolul istoric pe care au să-l îndeplinească :

“Tineretul nostru – *fie el şi cel universitar* – nu poate avea îndreptățirea a deveni deodată conducător al îării. El nu are încă *nici pregătirea, nici maturitatea necesară*. Tineretul – în mod logic şi firesc – are o singură îndatorire : a se pregăti, a studia, a aduna toate cunoştințele de specialitate în cele mai grele probleme, încât la *timpul său* să nu fim avizați la ajutorul străinilor, ci noi înşine să putem rezolvi cele mai grele probleme sociale şi tehnice de orice natură, şi să putem birui toate greutățile ivite. Entuziasmul tineresc – pentru menținerea caracterului național, român şi creştinesc al patriei sale – trebue să fie disciplinat prin un spirit de ordine, de firească ascultare *față de cei experimentați*, până când vor aduna şi ei *cunoştințele temeinice*, experiențele necesare şi vor fi chemați a lua – deplin maturi şi deplin formați, cârma din mâna celor istoviți şi bătrâni, ca apoi să poată cu succes întări bazele româneşti şi creştine ale țării, înălțând şi nobilitând – *în acest duh* – sufletul creator al poporului, care cu *jertfe* a făcut această țară”.

Forul suprem, în ordinea istorică, pentru tineretul creştin-român, în fruntea căruia stă studențimea, este : *Congresul General Studențesc.*

De la 1922, în cadrul României întregite, s'au ținut "Congrese Generale Studențeşti", aproape în fiecare an, şi "dacă Domunul voeşte" (Iavov, 4,15), se vor ține totdeauna.

Dintre cele de până acum, primul care a fost într'adevăr grandios, atât pentru *momentul istoric* în care a fost hărăzit de Providență, cât şi pentru *"pregătirea şi maturitatea"* cu care s-a desfăşurat a fost,

"Congresul General Studențesc ținut în zilele de 17, 18, 19 Aprilie 1935, la **Craiova".**

Despre acesta a apărut şi o carte *în "Biblioteca eroică Generația nouă",* No, 27, - Bucureşti 1935, - cară să rămână mărturie despre **Darul** Duhului Sfânt, care l-a călăuzit potrivit rosturilor *vremii* lui. La pagina 6, citim :

"Ultimul congres dela Craiova, care face obiectul acestei broşuri, aprobat de guvern cu multă greutate, din cauza atitudinii ferme în credința lor a tuturor conducătorilor studențimii, s'a ținut într-o atmosferă înălțătoare, prin atitudinea reținută şi tăcută a întregului corp studențesc, prin disciplina impresionantă şi prin formularea superioară dată tuturor problemelor tratate. El apare ca un congres de cristalizare a celor 13 ani de sbucium a tinerimii româneşti ; şi ca un îndreptar pentru toate congresele care vor urma.

"Noi studenții de la 1935, cari cu voia lui **Dumnezeu** *am trecut prin botezul de sânge dela 1933-1934, iar după un an am dat viața congresului de la Craiova, lăsăm această carte*, **ca pe un Testament al nostru**, *tuturor generațiilor care ne vor urma, pentru ca să ducă mai departe şi să împlinească crezul nostru sfânt, spre binele Neamului Românesc".*

La pagina 10, ca un popas în fața adâncului, un *"comandant al* **Buneivestiri***", Ion I. Moța* – "fost preşedinte al Centrului studențesc "Petru Maior", Cluj 1923-24 – pune în fața conştiințelor cutremurul unei experiențe, prinos al propriilor jertfe pe altarul idealului creştin, ca să ştie şi frații lui mai tineri ceiace este *"Esențialul":*

"E inutil să se indice idealuri cari să nu fie însoțite de elaborarea mijloacelor prin care aceste idealuri vor fi atinse. Iar

esențialul în acest domeniu al realizărilor este un element interior sufletesc al luptătorului, un element care a caracterizat mişcarea națională studențească de la 1922-23 şi care trebue păstrat şi cultivat înainte de orice : *confruntarea vieții personale cu idealul său.* Acest salt din egoismul individual oricât de justificat, pentru a trece în focul dureros al unei lupte din care să fii hotărât a nu ieşi viu fără a fi biruitor, acesta e elementul fără de care nu poate exista o împlinire a idealurilor studențeşti. Totala aservire a interesului personal interesului colectiv, hotărârea de a-ți da piptul tău sdrobit pentru a sluji ca temelie biruinței româneşti pe care o visezi, numai din această transfigurare sufletească poate țâşni victoria ta, Student Român !

"Când vei spune redutabililor tăi duşmani : nu-mi pasă dacă mă veți sdrobi, sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua birunței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbuşirea voastră şi când porneşti şi te menții în luptă până la capăt cu această hotărâre senină, nu încape îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

"Spiritul de jerfă este esențialul !

"Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile şi mitralierele : *este propria noastră cenuşe !* Nici o putere din lume nu va putea evita prăbuşirea atunci când se menține pe cenuşa unor luptători viteji, căzuți pentru dreptate şi *Dumnezeu*".

Congresul s'a deschis dupăce s-a săvârşit mai întâi *serviciul divin*. În prima şedință s'a făcut în mod solemn legătura de pios legământ cu cei dispăruți :

"O mişcare fără morți, nu se leagă nici în tradiția rasei, nici nu are suflul de revoluționare şi renaştere a spiritului public într'o societate coruptă şi decăzută.

"Morții pentru cauza sfântă a acestei națiuni creştine, de eri, de azi sau de mâine sunt ai noştri, sunt ai Neamului. Ei urmăresc alaiul umbrelor mari, cari au fost ucise pentru națiune, pentru credință, cari au murit ca Români şi Creştini.

“Venerația morților, pilda lor, rămâne o icoană în sufletul nostru şi un stâlp de lumină pentru poporul întunecat în suferințe şi dureri, ce nu voeşte să moară în țara proprie, sub călcâiul tuturor trădătorilor şi veneticilor aduşi de vânturi pentru a ne distruge.

“Cu credința în Atot-Puternicul o clipă de reculegere şi tăcere pentru morții noştri, mucenici ai studențimii, eroi ai Neamului” (pag 16).

Să urmărim, acum, un fragment mai mare din aceeaşi **Carte** a “Congresului”, la pag. 45, din “*Orientarea politică a studențimii”* – “Raport susținut de D-l Gh. Furdui, preşedintele Centrului studențesc Bucureşti” – care este cea mai frumoasă punere la punct, prin gura “tineretului nostru – fie el şi cel universitar”, a tuturor îndoielilor eventuale, a tuturor insinuărilor laşe, a tuturor infamiilor obraznice şi a tuturor acuzelor diabolice :

“Primul pătrar al secolului XX marchează în evoluția sufletului românesc începutul unui mare proces spiritual, de trecere dela faza existenței elementare de popor cu instinct gregar, la aceea conştiință națională, prin care poporul ia cunoştință de existența sa proprie. Acest proces este în plină desfăşurare, fiind promovat şi susținut de o elită de mari luptători naționalişti.

“A avea conştiința existenții proprii, adică a fi Națiune în înțelesul real al cuvântului, cu voință şi țeluri proprii, presupune în ordinea existențelor individuale, că acestea îşi dau seama, că nu există decât în măsura în care aparțin unei colectivități care le depăşesc.

“Dacă secolele XVIII şi XIX concepeau Națiunea juridic, secolul XX-lea nu o poate concepe decât organic. Individul reprezintă celula marelui organism național.

“Statul ca funcție ordonatoare a categoriilor sociale fundamentale, spirituale, juridice, politice şi economice are o conştiință şi o voință proprii, care justifică atributul *“etic”* pe seama acestuia. El reprezintă conştiința permanentă a Națiunii,

care pătrunde adânc în conştiinţele individuale ale membrilor din toate categoriile sociale.

“Dacă Socialismul imobiliza mişcarea istorică în lupta de clasă şi ignora principiul unităţii, Statul *spiritual-organic* care se anunţă, contopeşte clasele într-o singură realitate morală şi economică, prin principiul educaţiei şi autorităţii. În consecinţă libertatea este în funcţie de această realitate suprapusă, colectivitatea. Eternul conflict dintre autoritate şi libertate, Statul viitor nu-l rezolvă prin anihilarea celei de a doua, ci prin principiul dragostei creştine, care armonizează orice adversitate. Într’o convorbire pe care am avut-o cu **Promotorul** acestui nou spirit, **Corneliu Zelea Codreanu**, îmi spunea că singura soluţie care pune capăt antimoniei autoritate-libertate este spiritul ecumenic sau comuniunea dragostei, proprie Bisericii ortodoxe. De aceea spunea mai departe**, “Mişcarea noastră este expresia politică a ortodoxiei”**. Noua structură a Statului român viitor, aşadar, este negaţiunea absolută a materialismului istoric, după care istoria civilizaţiei omeneşti s-ar explica numai prin lupte de interese dintre diferite grupe sociale şi prin transformarea mijloacelor de producţie. Principiul generator al civilizaţiei, în sensul larg al cuvântului, este spiritul, iar cheia de boltă a nouei structuri istorice a Statului Român, este acelaş principiu de ordin spiritual. Statul viitor aşadar, nu este numai creator de legi şi fundator de instituţii, ci este educator şi promotor de viaţă spirituală. El vrea să refacă nu formele vieţii omeneşti, ci fondul ei : omul, caracterul, credinţa. De aici, disciplină de fier, ordine, ierarhie şi cultură organică.

“În domeniul filosofiei se desemnează tot mai mult tendinţa spre sociologie şi psihologie colectivă, accentuându-se tot mai mult *metoda statistică*. Raţionalismului individualist şi critic i se opune, în Statul viitor, dogma colectivismului dinamic şi creator. Spiritului protestant şi centrifugal i se opune **Duhul ecumenicităţii** şi **solidarităţii organice**, transpus din ordinea religioasă **Ortodoxă**, cum am spus mai sus, în cea politică naţională. Dar ecumenicitatea presupune comuniune nu numai istorică, ci şi mistică, adică trăire în tovărăşia duhovnicească a

acelora cari au fost, sunt şi vor fi, corpul mistic al lui **Hristos**, în Biserica cea sfântă a **Lui**.

"Ei bine tot aşa şi în ordinea spirituală a Statului român viitor. Membrii statului ce va să fie sunt educați în sensul solidarității naționale, în virtutea căreia umbrele strămoşilor îşi dau mâna cu viețuitorii în trup, pentru a trăi laolaltă şi cu cei ce vor veni, în comunitatea spirituală a Nației întregi".

X

Aşa au mărturisit Studenții Creştini-români credința lor pentru Hristos şi pentru Neamul lor. Studenții **Legionari** ! Dar, acuzatorii *generației lor* nu numai că nu le-a fost luat în seamă niciodată prezența printre cei "experimentați", ci, au hotărât la un moment dat să exmatriculeze din cataloagele Universităților pe toți studenții "cari nu sunt la curent cu examenele" crezând că aşa vor scăpa de studenții legionari. Ori, spre ruşinea şi pedeapsa acuzatorilor, la cercetarea cataloagelor respective, **Legionarii** nu numai că erau la curent cu examenele, dar erau **Primii** ; în schimb, tocmai feciorii de bani gata ai acuzatorilor trebuiau să fie exmatriculați pe baza propriei lor pripite hotărâri. Atunci s'au gândit că dacă nu scapă pe orice cale de câțiva măcar, se năruie Universitatea pe insuficiența lor, a acuzatorilor. Şi aşa, au făcut o serie de eliminări abuzive a unor elemente ca autorul rândurilor de mai sus, a lui Gheorghe Furdui şi a altora de talia lui. Bunul Dumnezeu mi-a făcut parte şi mie de această fericită-cinste şi am fost eliminat şi eu de la **Doctoratul** în **Teologie**, în anul 1936, de către Facultatea de **Teologie** din Bucureşti, după ce luasem frecvența celor doi ani de doctorat. Am fost eliminat fără nici o judecată şi fără nici o lămurire, ca toți ceilalți. De atunci, *formal,* nu mai sunt student, dar sunt Student împreună cu toți Legionarii, în fața **Veciniciei**, ca ucenic al Harului Divin

X

3. *Munca.* – “Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne în viața veşnică, pe care Fiul Omului vă o va da, că pe aceasta şi-a pus pecetea Dumnezeu Tatăl. Deci au zis către El : Ce să facem ca să lucrăm lucrurile lui Dumnezeu ? Răspuns-a Iisus şi le-a zis : acesta este lucrul lui – Dumnezeu, ca să credeți în Cel ce L-a trimis El” (Ioan 6, 27-29)

Aşa făceau **Legionarii :** crezând puternic în Domnul nostru Iisus Hristos, îşi manifestau activ credința lor Ortodoxă prin fapte ale dragostei de Dumnezeu şi de aproapele. Din această dragoste îşi are izvorul **Munca** legionară. Au dovedit-o mai ales prin trei lucruri cu totul originale şi caracteristice : a) Taberele de muncă ; b) Comerțul legionar şi c) Bombardamentul legionar.

a) Taberele de muncă. Cine nu a fost într-o tabără **Legionară** de muncă, nu-şi poate da seama de însemnătatea acestui fenomen. Cu totul **Voluntar,** fiecare legionar simțea că nu merită să poarte acest nume dacă nu trecea să'şi desăvârşească **Educația** din cuib într-o **Tabără de Muncă.** Aci, toate categoriile de oameni-români, deci numai creştini, intelectuali şi țărani, muncitori şi negustori, cot la cot şi într'o nedesmințită frăție creştinească, căutând voioşi şi hrănindu-se fără îmbuibare, munceau **Greu şi Gratuit** numai pentru alții ! Începeau şi sfârşiau munca lor cu **Rugăciune**. Se simțeau mai mult ca în oricare altă împrejurare deplin **Liberi** şi totuşi plini de Ascultare față de comandanții lor ierarhici.

Sensul unei astfel de munci era însuşi înțelesul **Haric** al **Civilizației** care creştineşte, înseamnă : **Spiritualizarea materiei** prin subordonarea elementelor ei imperativelor **Duhului Sfânt.**

Cum puteau înțelege acuzatorii acest lucru **Nou** şi **Ortodox ?**

De aceea, au interzis taberele de muncă legionară. Nu ar fi fost grozavă această interzicere, dacă s'ar fi mărginit numai la atâta, dar, acuzatorii au crezut că este un sistem **Demagogic** oarecare şi că poate fi tâlhărit pentru scopurile lor. De aci au pornit şi au făcut lege de guvernământ din aşa zisa “muncă

obligatorie, muncă obştească”. Şi, din ceeace la Legionari era făcut liber şi din dragoste pentru slava lui **Dumnezeu**, acuzatorii au făcut o **Silnicie** ! Se va vedea ce se va alege şi din această silnicie.

b) Comerțul legionar. Dintr-o concepție a muncii cum era cea legionară, izvora în mod firesc şi consecința practică a răspândirii şi schimburilor **Produselor muncii**. De aceea, pentrucă se ridica în față specularea aproapelui, prin comerțul de manevră necreştină a jidanilor cari au acaparat, din vina acuzatorilor, tot comerțul “românesc” – s'a organizat comerțul legionar, pentru a înlocui fără turburări, pe seama țării, comerțul jidovesc **Anticreştin** şi a da sensul cel adevărat acestei îndeletniciri. Comerțul legionar a însemnat o împărtăşire de bunuri spirituale şi materiale, bazată tot pe porunca dragostei care spune : “să iubeşti pe aproapele **Ca pe tine îns**uți”. Odată ce **Munca** legionară producea, cu ajutorul lui Dumnezeu, lucruri bune, adevărate, frumoase, nu se putea ca să nu li se facă parte şi altora din ele. Dar, porunca însăşi stabileşte o perfectă **Reciprocitate** între cei ce-şi împărtăşesc bunurile, de aci **Valorificarea** dreaptă şi înțeleaptă a fiecărui produs al muncii şi exemplara **Corectitudine** în manevra şi plata comerțului legionar ! De aceea a şi prins atât de repede şi solid această inițiativă nouă şi binecuvântată de Dumnezeu ! Dar, iarăşi, cum se putea tolera ca să se strice socotelile nesocotite ale duşmanilor creştinătății-româneşti ? Atunci, s'au asmuțit toți pe noua apariție şi nu s-au lăsat până când au “distrus” şi această binefacere. Se va vedea şi în această privință ce va fi în viitor.

c) Bombardamentul legionar. Ceeace a făcut, însă, din legionari adevărați **Misionari** a fost acest lucru foarte ciudat la auzire : **Bombardamentul.** Este îngemănarea fericită a muncii şi comerțului, este întâlnirea crucială a folosului sufletesc cu cel material, a Culturii şi a Civilizației în slujba **Revelației.**

Mai întâi, conținutul noțiunii “bombardament”, termen propriu războiului cu armele materiale între oameni şi popoare, are primul început de înlocuire cu un conținut **Nou**, acela de răsboire spirituală, în slujba **Luminii**, împotriva întunericului.

Apoi, prețiozitatea de **Dar** şi surpriză, prin modul cum se trezea creştinul-român că primeşte prin poştă sau prin curier un pachet cu **Cărți.** Nu-l obliga nimeni să plătească, pentru că mobilul acestei metode de împărtăşire a bunurilor nu era câştigul material, ci câştigarea unui suflet de parte adevărului şi dreptății. Dar, primitorul, la rândul său, nu putea rămâne nesensibil la modul atât de delicat al recomandării ce şi-o făcea o lume nouă față de el. Încât, căuta nu numai să plătească prețul unor asemenea valoroase tipărituri, ci devenea şi el un nou agent de răspândire mai departe a celor ce a primit în **Dar,** începând şi el tot prin a face bucuria unui asemenea **Dar** prietenilor şi cunoscuților. Acesta este secretul cel mai frumos şi nesecret al puterii de **Propagandă** legionară. În afară de cele ale istoriei bisericeşti, nu ştiu ce s'ar mai putea asemăna cu modul de cucerire sufletească al legionarilor. A fost un **Dar** dela Dumnezeu, pentru că ei, în această **Ofensivă** a luminii împotriva întunericului, au pornit de la conştiința că trebue să imite pe Apostoli, slujind, ca şi ei, tot **Numai** Dumnezeu-Omului **Iisus Hristos**. Acesta este adevărul !

Se putea, însă, ca acuzatorii să nu născocească pricină şi infamie, mai ales pentru acest motiv ? De aci, se prevestea Lupta cea mare. **Munca** în slujba lui Dumnezeu şi a aproapelui în "România modernă" ? Cine şi cum a îndrăznit să apară în "lumea" ei cu această **Noutate** ? Şi, acuzatorii i-au hotărât pieirea, iar autorilor ei, acuzaților, le-au jurat moartea !

X

4. Eroismul. – Acuzații, au avut, dela început, conştiința **Imensității** luptei lor. Orice **Om**, care vesteşte şi **Vrea** să înfăptuiască **Dreptatea** în lume, trebue să dovedească şi să întărească **Vestirea** lui prin jertfă. Lupta şi jertfa lui în raport cu Istoria, nasc **Eroismul** – iar, în raport cu **Vecinicia**, nasc **Martiriul**.

Eroismul, presupune lupta cu arme egale şi cu oameni egali. De aceea, eroismul constituie sâmburele ființial şi dinamic,

prin definiție al **Naționalismului,** în lupta de întrecere între Neamuri. Întrucât, această luptă se desfăşoară în *omenesc*, este firesc ca să fie umbrită şi de imperfecțiuni. De aici, urmează că luptătorul încrucişează aceleaşi arme cu adversarul, pe care le foloseşte şi acesta. Se presupune, însă, că ai în față adversari leali.

Bunacredință a **Legionarilor** Creştini-Români, a admis că luptă cu adversari leali, deosebiți numai prin Cauza pentru care luptă. Timpul cât, cel puțin aparența le-a permis să scoată starea lucrurilor ca atare, constituie o etapă care se încheie cu data morții **Generalului Gh. Cantacuzină-Grănicerul**. Până atunci legionarii au dovedit, în lupta lor Eroismul. De atunci, au fost învredniciți de **Dumnezeu** să intre în etapa finală a luptei lor şi, ajutați de **Harul Divin** în mod special, să dovedească **Martiriul.**

De fapt, o distincție esențială, nu se poate face între eroismul şi între martiriul legionarilor, dacă privim lucrurile în raport cu Cauza luptei lor, care este **Iisus Hristos** şi prin **El** şi naționalismul lor. Aşa că, din acest punct de vedere, toți legionarii **Ucişi** de adversari, au căzut pentru **Legea lui Hristos**. Prin urmare, toți legionarii căzuți pentru această cauză sunt şi **Martiri.** Tocmai pentru a ne da mai bine seama de acest lucru, se poate face deosebirea, după mijloace şi în timp, între etapa eroismului şi cea a martiriului.

În etapa **Eroismului**, punctul culminant pe care l-a atins mişcarea legionară, a fost **Moartea lui Moța** şi a lui **Marin**. Ei au ieşit din hotarul țării lor, ca să lupte şi să moară pentru **Hristos** şi abia prin această moarte, pentru prima oară**, Neamul întreg** – afară de trădători şi iudeo-masoni – a fost puternic cutremurat şi a început să trăiască în tot mai deplină conştiință **Misiunea** pe care **Legionarii** au vestit-o, de la începutul luptei lor. **Creştinătății-Româneşti**. Pentru prima oară, chiar şi acuzatorii şi-au dat seama că "acuzații" lor, nu numai că sunt tot ce Neamul poate avea mai bun, dar că au reuşit s'o dovedească aceasta şi lumii întregi şi încă prin fapte slăvitoare de Dumnezeu, care fac înconjurul pământului întreg. Deci, ceeace ar fi avut de

gând să facă acuzatorii pe prețul minții lumii de peste hotare, de acum, nu se va mai putea, fără să fie angajată ca martor toată Istoria în timp şi spațiu. Pentru că s'a împlinit năprasnic ceeace **Eroii** au promis:

"Să mergem înainte spre îndeplinirea sfântului şi cumplitului angajament pe care l-am luat ! Sau murim în luptă, sau ieşim biruitori ! Sunt singurele porți pe care ni le deschide viitorul"

să urmărim cuvântul scris al unui erou şi martir, ca şi ei, **Vasile Cristescu**, despre:

"Jertfa lui Ion Moța şi Vasile Marin în lumina istoriei.

"Camarazi de luptă şi de generație cu Ion Moța şi Vasile Marin suntem pătrunşi de măreția gestului lor de a porni să lupte în armata naționalistă a Spaniei.

"S-au dus posedați de gândul jertfei pentru triumful Crucii şi pentru apărarea civilizației latine.

"Fapta lor este afirmarea celui mai înalt sentiment de eroism, căci poate fi oare ceva mai eroic decât ruperea de tot ce ai mai drag pe lume spre a împlini cu sângele tău biruința idealului căruia i-ai închinat viața?

"Este mărturisirea, cu prețul ultimului sacrificiu, a unei profunde credințe în Dumnezeu, a spiritului nou ce se ridică răsvrătit împotriva unui întreg secol de materialism şi lipsă de religie.

"Suflete de granit, au înfrânt moartea prin moarte.

"Suntem prea măcinați în mărunțişurile zilnice ca să putem cuprinde, în toată amploarea, jertfa lui Ion Moța şi Vasile Marin.

"Mult mai târziu, după trecere de decenii, când vremurile de azi se vor proecta în perspectiva istoriei, fapta lor va putea fi detaşată în lumina strălucitoare a veşniciei.

"Căci fapta lor este deschizătoare de drum nou în istoria neamului românesc".

Pornirea lor şi a celorlați cinci camarazi să lupte în acel colț de Europa unde s'au pus în cumpăna sorții viața de mâine a omenirii – cu Dumnezeu sau cu Satan – însemnează ceva mai

mult decât o participare simbolică a generației noastre prin ei, cei mai aleşi fii, la marea bătălie dintre cavalerii Crucii şi ostaşii Diavolului.

"Înseamnează fixarea noului orizont, pentru generația României Mari, care respinge spiritul strâmt al înaintaşilor, trasând singură, prin cea mai mare jertfă, sângele propriu, sensul misionaric al existenței ei.

"În curgere de veacuri, noi am luptat pentru credință şi pentru existența neamului ; dar am luptat aici, pe pământul şi în jurul hotarelor noastre amenințate.

"E pentru prima dată în istorie, când Români aleşi, având conştiința misionarică a luptei pentru Dumnezeu şi civilizație, pornesc pe meleaguri depărtate să sfințească acolo, cu suprema jertfă, crezul lor.

"Privită în perspectiva istoriei, fapta lor e plină de consecințe pentru destinul neamului românesc.

"Națiunea franceză, odinioară în fruntea nemurilor lumii, a păşit pe planul istoriei universale, când cetele de cavaleri cruciați au părăsit plaiurile înverzite ale Franței ca să moară în nisipurile Siriei, cu ochii țintă către Ierusalimul Mântuirii.

"Căzând cu privirea îndreptată către Dumnezeu, pe pământul Spaniei, patria împăratului care ne-a zămislit ca neam misionarii noştri au smuls lacătele ce ne țineau închisă poarta largă a istoriei universale.

"Prin ei, neamul nostru se îndreaptă pe drumul mare şi luminos ce duce către Dumnezeu".(37).

Înmormântarea lui Moța şi Marin a fost ceva unic în istoria noastră şi ceva excepțional în istoria contemporană. Creştinătatea Românească a început să se trezească "din somnul cel de moarte". A dat un serios avertisment acuzatorilor prin alegerile din 20 Decemvrie 1937.

Dar, înainte de aceste alegeri, a mai murit un mare **Erou,** ca să întărească şi mai mult afirmarea mişcării legionare : a murit şi "Generalul". Pe acest bătrân adevărat, "nebun" în considerațiile acuzatorilor, dar *înțelept* în lumina istoriei, l-am

considerat *“Tălmaciul destinului Românesc”,* şi la moartea lui mi-am îngăduit să scriu şi eu astfel :

Se împlinesc 153 ani, de când Horia, Cloşca şi Crişan, au murit ca martiri pentru dreptatea unui Neam slujitor lui Hristos. Credeau uzurpatorii Ardealului – pentru a cărui desrobire s’au jertfit într-o prea fioroasă frumuseţe a morţii cele trei Căpetenii ale Moţilor – credeau acei uzurpatori, că o socoteală aşa de netrebnică a înmormântat doar o capricioasă tulburare a tihnei lor jefuitoare. Dar, moartea năpraznică a acelor ţărani înţelepţi, bineştiutori de carte şi bogaţi în omenie, a fost un semn şi o rodire. Şi, cu cât avea să întârzie descifrarea semnului, cu atât avea să crească rodirea până la răscumpărare.

Un Grănicer al unui Mare Rege, s-a încruntat şi a izbit rezistenţele acelei lumi ce se cerea nimicită chiar de nelegiuirea care a aşezat-o acolo. Un vlăstar, din viţa acelui Domn care a dat cel dintâi toată Scriptura lui Dumnezeu în graiu românesc, a făcut să trosnească roata Morţii ce a răpus pe fraţii lui Principi ai vitejiei şi viziunii din acele meleagiuri spre care îşi năvălea dorul, dragostea şi ostaşii.

El a supravieţuit morţii războiului, ca să aducă graniţă şi suflet, într-un suflet fără graniţă, lumii Căpitanului – ca reprezentant al vitejiei şi ai omeniei româneşti, care a salutat speranţa cea bună a Neamului.

El, Grănicerul, a adus intactă la *Răscruce* roada cea bogată : *adevărul că niciodată nu mor în zadar oamenii curaţi, drepţi şi viteji*. Peste veac, din jertfa tuturor celor ca Horia, Cloşca şi Crişan, Grănicerul a cules pe vârful sabiei vremii lui ceiace Dumnezeu a rânduit cu dreptate destinului Românesc.

… Şi mai ales nu a murit în răsboiu, pentru că avea chemarea de a comanda tinereţea curată în numele bătrâneţii înţelepte, atunci când nebunia bătrâneţii a vrut să frângă pe roata Morţii tinereţea Neamului.

De atunci, a întors cheia destinului şi spre descuieri de mai înalte învredniciri ale Românilor. Primind de la Căpitan comanda a şapte Eroi ai Legiunii, i-a întors acasă pe doi cu nimbul de Martiri ai lui Hristos. Prin Moţa şi Marin, Generalul

ne-a descifrat sensul de înălțime al unui *întreg* românesc. Iar, el însuşi, ca Şef de onoare al Macedonenilor, a lăsat să se întrezărească şi dreptate, pe plan istoric şi geografic, mai larg, a aceluiaşi *întreg*, care îşi întinde până la Macedo-Români vechimea şi mărimea de hotar străvechiu.

Toate pe rodnicie de jertfă, sub ochiul de onoare al celui mai reprezentativ viteaz bătrân, care a transmis străbuna aşteptare a *întregului* dreptății destinului Românesc… împlinirii lui desăvârşite, sub mintea înțeleaptă şi mâna sigură a Căpitanului.

Grănicerul, prin aceasta, a lăsat cea mai frumoasă moştenire de suflet, de sensuri spirituale şi istorice, de zâmbet mândru către viitor.

Şi acum, toamna, merge cu aceeaşi solie, a Românilor de pretutindeni, înaintea Tronului slavei lui Dumnezeu".(38).

X

5. Martiriul. – După moartea **Generalului**, acuzații au mai avut un răgaz de viață "legală", până la alegerile din 20 Decembrie 1937. Au vrut să se prezinte şi în fața conştiinței obşteşti a țării, pentru ca să poată afla un indiciu : legionarii sunt în asentimentul Creştinătății-Româneşti sau încă nu? Şi dacă da, să se pregătească pentru faza finală a **Luptei** şi pentru începutul întronării din nou a **Legii lui Hristos** în țară ; iar dacă încă nu, să-şi concentreze toată puterea pentru a îndrepta ceeace poate era greşit şi a convinge, astfel, pe **Toți** Românii de bună-credință pentru **Dreptatea** cauzei în slujba căreia ei luptă şi jertfesc "Totul pentru Țară".

Alegerile acelea, într-adevăr, au fost surprinzător indiciu pentru "acuzatori" în primul rând. Pentru că au dovedit, contrar aşteptării lor, că țara este scârbită de minciună şi iubitoare de Adevăr şi că are încredere că legionarii sunt ucenici şi ostaşi ai **Adevărului**, sunt propovăduitori şi luptători ai lui **Hristos.**

Acesta a cutremurat şi înfierbântat pe acuzatori. Şi, cum pe cale **Legală** şi prin luptă **Egală** îşi dădeau seama că vor pierde

terenul, fiindcă legionarii s’au dovedit **Eroi** din toate punctele de vedere – atunci au recurs la ilegalitate şi teroare. Credeau că provocând astfel pe acuzați, vor avea cel mai îndreptățit motiv de a-i face vinovați de “anarhie” şi deci a-i “extermina”.

Dar, - minune! – acuzații nu au mai vrut să folosească nici măcar **Dreptul lor** de reacțiune legală şi de ripostă “glonț pentru glonț”, cum **Omeneşte** ar fi putut-o face ! Dimpotrivă, Căpitanul a văzut că Dumnezeu învredniceşte **Mişcarea legionară** de ceva cu mult mai mult decât de **Afirmarea** naționalistă a dreptății şi destinului Neamului, o învredniceşte de **Mărturisirea lui Hristos**.

Suprema încordare pe plan **Naționalist**, a trăit-o Mişcarea Legionară sub guvernul cuza-goga, când au fost împuşcați de jandarmii “primului guvern naționalist” cei doi legionari: **Mija şi Florescu.**

Dar, semnul că realitatea “națională” este desăvârşită şi că intră în cauză însăşi **Ortodoxia** Bisericii lui **Hristos**, a fost lovitura de stat a regelui-sperjur şi blasfemia formării unui guvern chiar sub preşedenția “patriarhului – prim-ministru”.

Din acel moment, Căpitanul, a schimbat total şi strategia luptei, înlocuind **Armele** omeneşti ale dreptății **Naționale**, cu **Armele Dumnezeeşti** ale dreptății Sfintei Evanghelii a Domnului nostru **Iisus Hristos**. Şi, a îndrumat Mişcarea Legionară de pe linia **Eroismului** pe linia **Martiriului !**

Martiriul este de două feluri : *a*) fără sânge şi *b*) prin sânge.

a) “A zis un bătrân : Patimile, de care sunt cuprinşi oamenii afară de fire, Elinii le făceau dumnezei şi li se închinau lor, iar pe cei ce nu voiau să se închine, îi munceau, îi omorau şi îi făceau, precum nu voiau, mucenici. Deci şi noi de ne supunem patimilor, cu nimic nu ne deosebim de închinătorii de idoli. Că acela ce se biruieşte de iuțeală şi de mânie şi se robeşte şi nu taie dela sine turburarea patimei aceştia, se leapădă de Iisus şi are întru sine pe Marte ca Dumnezeu şi se închină idolului turbării, ca şi Elinii. Şi iubitorul de argint, cel ce-şi închide milostivirea sa

de către fratele său şi nu miluieşte pre vecinul său, este asemenea închinător de idoli, cinstind idolul lui Ermi (Mercur) şi slujeşte făpturii, iar nu făcătorului. Aceasta se întâmplă încă şi la celelalte patimi, căci fieştecare de care patimă se biruieşte, aceleaş se face şi rob, după cuvântul apostolului, care a numit iubirea de argint a doua închinare de Idoli. Iar cel ce a biruit acestea şi le-a gonit dela sine, sau s'a înfrânat de ele, acesta a călcat idolii şi s'a lepădat de închinarea dumnezeilor celor mulți şi s-a făcut mucenic fără de sânge".(39).

Căpitanul şi legionarii, au devenit "acuzați" ai acuzatorilor din cauza vieții lor virtuoase prin închinarea şi slujirea ei lui Hristos-Dumnezeu. Acuzatorii nu puteau suferi prezența acestei mustrări permanente închinării şi slujirii lor la idoli şi aveau chiar cutezanța ca să calomnieze pe legionari, atribuindu-le lor tocmai ceeace era înrădăcinat în obiceiul acuzatorilor.

Încă de la apariția primei ediții a cărții Căpitanului "Pentru Legionari", el a scris în prefață :

"La ora aceasta suntem înconjurați din toate părțile. Duşmanii ne izbesc mişeleşte şi trădarea muşcă din noi.

"De doi ani de zile stăm legați cu lanțurile infamiei cenzuri.

"De doi ani de zile numele nostru şi acela de legionari nu sunt *tolerate în ziare decât pentru a fi insultate*. Curge asupra noastră ploaie de mişelii în aplauzele duşmanilor şi în speranțele lor că vom pieri. Dar aceşti cavaleri ai laşității, ca şi stăpânii lor, se vor convinge, dealtfel, în curând, că toate atacurile în care şi-au acumulat nădejdile de nimicire a mişcării legionare, toate frământările şi toate sforțările disperate, rămân încercări zadarnice. Legionarii nu mor. Drepți, nemişcați, neînvinşi şi nemuritori, privesc pururea biruitori la toate svârcolirile urii neputincioase".

Au dovedit aceasta. Întâi o tărie de suflet neîntâlnită în "obiceiul pământului" României moderne, a fost **Autodizolvarea** partidului "Totul pentru Țară", imediat după nesocotirea *voinței naționale*, cu prilejul alegerilor din 20

Decemvrie 1937, când a fost format guvernul cuza-goga şi apoi s-a dat lovitura de stat. O mare pildă de abnegaţie pentru a lăsa pe alţii să facă bine ţării *dacă pot,* precum şi o mare prevedere şi demnitate : nu a aşteptat să fie supus şi acest "partid" aceleiaşi defiinţări uzurpatoare ca şi celelalte. Apoi, acceptarea resemnată şi fără reacţiune violentă a tuturor persecuţiilor morale şi fizice, ripostând la armele urii satanice a uzurpatorilor cu **armele Iubirii harice** a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căpitanul şi legionarii aducându-şi aminte de cuvintele Domnului Care a zis :

"Nu voi m-aţi ales pe mine, ci eu v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi şi roada voastră va rămânea, ca orice veţi cere de la Tatăl în numele meu, să vă dea. Aceasta vă poruncesc, ca să vă iubiţi unul pe altul. *De vă urăşte lumea ştiţi că pe mine mai înainte de voi m-a urât.* De aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al tău, dar pentru că nu sunteţi din lume, ci eu v-am ales din lume, pentru aceasta vă urăşte lumea. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l'am spus : *Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. De m-au prigonit pe mine şi pe voi vă vor prigoni.* De au păzit cuvântul meu şi pe al vostru îl vor păzi. Dar toate acestea le vor face vouă din pricina numelui meu, pentru că ei nu cunosc pe cel ce m'a trimis. De n'aş fi venit şi nu le-aş fi spus, păcat n'ar avea, iar acum n'au îndreptăţire pentru păcatul lor. Cel ce mă urăşte pe mine, urăşte şi pe tatăl meu. De n'aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni nu le-a făcut, păcat n'ar avea, iar acum şi m'au văzut şi m'au urât pe mine şi pe tatăl meu, dar s'a făcut ca să se împlinească cuvântul scris în legea lor : "că fără pricină m'au urât". Iar când va veni Mângâietorul, pe care îl voiu trimite vouă dela Tatăl, Duhul adevărului, carele dela Tatăl purcede, acela va mărturisi pentru mine. *Încă şi voi mărturisiţi, că de la început sunteţi cu mine*. Acestea vi le-am grăit, ca să nu vă smintiţi. Vă vor scoate din sinagogi şi *va veni vremea, ca oricine vă va ucide, să i se pară că aduce slujbă lui Dumnezeu*" (Ioan 15, 16-16,2).

b) De vreme ce, Arhiereii, Cărturarii, Dregătorii, Patriarhul şi Regele, adică toţi acuzatorii, au trădat **Chemarea**

lor cea dela Dumnezeu şi s'au făcut chiar hulitori de Dumnezeu – nu se putea ca Numele lui Dumnezeu să nu fie slăvit în sânul Creştinătății-Româneşti, şi, de vremece, dela început , Căpitanul şi Legionarii, adică acuzații, au chemat Numele lui Dumnezeu şi au dovedit că luptă pentru Biserica Lui şi îi slujesc cu osârdie în țara în care a întemeiat-o, drept aceea, **Dumnezeu** a învrednicit pe legionari să devină ei **Misionarii lui Hristos** şi i-a învrednicit chiar de multă asemănare cu suferințele Lui şi ale Sfinților Apostoli, pentru ca să fie învredniciți, cu dreptate, şi de mare asemănare cu biruința şi învierea Lui şi a Sfinților Apostoli.

Căpitanul, a fost judecat şi condamnat, mai întâi, pe şase luni închisoare, în **Procesul** intentat de cărturarul-**Istoric** Nicolae Iorga, întemeetorul ziarului "Neamul Românesc" – condamnare nedreaptă dată în primăvara anului 1938. În acelaşi timp, am fost asediați tâlhăreşte în casele noastre şi percheziționați şi arestați, toți "fruntaşii legionari", în noaptea spre Duminica Floriilor, din acelaş an. Am intrat, astfel, cu adevărat, în "Săptămâna Sfintelor Patimi ale Domnului nostru **Iisus Hristos**". Miercuri, în acea săpămână, ne-am întâlnit o parte la legiunea de jandarmi din Râmnicul-Vâlcea, unde am fost aduşi sub pază din diferite părți ale țării. Alte două grupuri erau la Mănăstirile Tismana şi Dragomirna, pe când noi eram duşi la Miercurea-Ciuc. Am fost duşi acolo chiar în Sfânta Vineri şi am făcut slujba Prohodului Domnului în tren. Sâmbăta Mare, am fost debarcați şi predați la internare în "Lagărul" de la Miercurea-Ciuc. Sfânta Înviere am slujit-o şi noi cum am putut, acolo, după ce majoritatea legionarilor s'au spovedit şi împărtăşit, pentru că Bunul Dumnezeu a binevoit să-i dea gând bun Preotului Vasilian dela Tulcea, care a luat la Sfinția sa Sfânta Împărtăşanie "pentru bolnavi". După o lună, au fost aduşi acolo şi cei de la Tismana şi Dragomirna. Vara, am aflat că a fost **Procesul** Căpitanului, în care a fost condamnat la muncă silnică pentru "trădare". Am mai aflat, însă, înainte, că în Vinerea Mare, la Bucureşti, la Patriahie, maimarele Arhiereilor, patriarhul prim-ministru miron, la slujba **Prohodului**, s'a fost exprimat despre Căpitan prin cuvintele : "mai bine să moară un om, decât să piară poporul". Iar, după ce

am aflat despre modul cum a decurs procesul şi ce fel de acuză şi condamnare s'a făcut, mi-am adus aminte de cuvintele lui miron-apostatul şi am început să înțeleg de ce s'a dat lovitura de Stat, de ce s-a introdus pedeapsa cu moartea şi de ce ne-a arestat pe toți şi mai ales de ce s'a ținut procesul fiind noi în lagăre şi de ce, totuşi n'au avut curajul acuzatorii să-l condamne deadreptul şi "legal" la moarte pe Căpitan. Pe urmă a mai fost un **Proces**, în care au fost condamnați la închisoare grea şi alți 18 **Fruntaşi** ai Mişcării Legionare în frunte cu doi Preoți : N. Georgescu-Edineți şi I. Dumitrescu-Borşa (acesta condamnat în lipsă), printre cari şi cei cinci "spanioli" cari s'au întors vii de pe frontul Spaniei naționaliste, când au fost aduşi în țară Moța şi Marin. Pe cei rămaşi în lagăr, ne ținea silnic fără nici o lămurire şi nici la judecată nu ne ducea, ca să ne condamne cel puțin şi pe noi, chiar mişeleşte, cum au condamnat pe ceilalți.

După multă frământare şi cumplit chin sufletesc, am făcut, în luna August, **Întâmpinarea** mea către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe-Române. Dar, nu numai că nu am primit nici un răspuns, nu numai că nu am fost judecați Preoții de Sfântul Sinod, după Canoane chiar şi Constituția din 24 Februarie 1938, care recunoaşte Canoanele Ortodoxe, nu numai că nu am fost judecat cel puțin eu, care am cerut aceasta, ci, dimpotrivă, am fost supuşi la tratament din ce în ce mai draconic, iar, în Noembrie am fost duşi, după cum am arătat în capitolul precedent, la **Sadaclia.** Acolo, am trăit aevea ca în iad. După ce am fost supuşi la tot ce mintea omului nu-şi poate imagina ca batjocură de **Preoți,** am atins punctul culminant când ni s'a strecurat o bucată de ziar decupat, chiar de către jandarmul-sergent de serviciu, conform instrucțiunilor primite, prin care am aflat că în noaptea de 29 Noembrie 1938, Căpitanul şi cei treisprezece au fost împuşcați mişeleşte lângă Bucureşti. Atunci, am trăit şi noi "psihologia omului condamnat la moarte", pentru că s'a procedat cu noi în aşa fel încât ne aşteptam dintr'o clipă în alta ca să fim împuşcați cu toții.

"Şi m-am uitat şi iată un cal vânăt (uniforma "frontului renaşterii naționale") şi numele celui ce călărea pe el era

moartea. Şi iadul se ținea după el şi li s'a dat putere peste a patra parte a pământului,ca să ucidă cu sabie şi cu foamete şi cu moarte şi cu fiarele de pe pământ. Şi când a deschis pecetea a cincea, am văzut, subt jertfelnic*, sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia care au dat-o.* Şi au strigat cu glas mare, zicând : Până când, Stăpâne sfinte şi adevărate, nu judeci şi nu răzbuni sângele nostru față de cei ce locuiesc pe pământ ? Şi fiecăruia dintre ei i s'a dat câte un veşmânt alb şi li s'a spus să stea în tihnă încă puțină vreme *până când vor împlini numărul şi cei împreună-slujitori cu ei şi frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca şi ei*" (Apocalips 6,8-11).

CAPITOLUL IV

DE LA PROBLEMATIC LA IMPERATIV

"Iar oarecari farisei din mulțime au zis către El : Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii, El însă răspunzân-du-le, a zis : zic vouă, că dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga!"
(Luca 19, 39-40)

1. – *Despre cele ce se întâmplă.*

"Dacă" – vom tăcea ?

Îndată ce am aflat de cele întâmplate, toți Preoții din lagărul Sadaclia, din proprie inițiativă şi de bună voie, am făcut acea adresă către guvern şi am scris :

Luând cunoştință de cele întâmplate în noaptea de 29 spre 30 Noembrie cr. (1938) şi socotind că toate se împlinesc *după voia lui Dumnezeu,* noi preoții din acest domiciliu, *dăm Cezarului ce este al Cezarului*, supunându-ne întru totul M. S. Regelui Carol al II-lea, Regele tuturor românilor, înaltului guvern şi tuturor legilor țării".

Deşi am votat Constituția din 24 Februarie 1938, deşi am jurat pe ea, deşi am respectat-o mai mult decât oricine, chiar decât înşişi autorii ei, deşi am trecut prin toate cele de până atunci, totuşi, am făcut şi această declarație, pentru ca să nu

poată fi nici-un prilej de sminteală pentru nimeni atitudinea noastră a Preoților.

La data de 7 Decembrie, acelaş an, ne-au cerut şi jandarmii o declarație, în care, între altele, era şi fraza aceasta :

"Declar pe conştiința şi cuvântul meu de onoare şi de om, că mă desolarizez de Codreanu, Legiune şi membrii organizației Totul pentru Țară".

Deşi această declarație nu are nici o valoare în sine, fiindcă ni s'a impus perfid, ca să fim prinşi în cursă, deşi fondul ei este absurd, pentru că ne puteam gândi la oricare "Codreanu" din țara noastră, numai la Corneliu Zelea Codreanu nu, în acel moment, deşi ne puteam gândi la Legiunea de jandarmi şi nu la "Legiunea Sfântul Arhanghel Mihail", deşi membrii organizației **Totul pentru Țară** nu mai existau din clipa în care această organizație s'a **Autodizolvat** – totuşi, pentru ca să fiu deplin **Liber** de orice constrângere din afară şi ca să pot vedea şi spune lucrurilor numai ca **Preot**, eu am rugat pe un Duhovnic dintre Preoții de acolo, ca să-mi rostească rugăciunea "deslegării de jurăminte" pentru orice jurământ aş fi depus vreodată, în afară de cele *"canonice şi legale"*.

Atunci, mi-a făcut Bunul Dumnezeu parte de o mare fericire sufletească : mi-am dat seama că tot ce mi-a fost dat să pățesc, a fost o uşoară ispăşire a călcării de mine a canonului care prevede ca să nu fie nimeni hirotonit Preot decât la vârsta de 30 de ani. Ori, nouă ni s'a dat drumul din lagăr la 20 Decembrie 1938, dar eu nu am mai slujit încă până în anul 1939, an în care împlineam vârsta de 30 de ani. De aceea, m'am hotărât din nou, ca în viitor – odată ce am scăpat de povara acestei mustrări de cuget – să slujesc şi să lupt pentru **Ortodoxie** şi Canoanele ei pe prețul oricărui sacrificiu şi să mă rog lui **Dumnezeu** ca să-mi ajute a fi pururea vrednic de această chemare.

În ceeace priveşte **Politica**, am hotărât să o fac tot numai Ortodox! De aceea, am zis în cugetul meu : Deşi mi-a sfâşiat sufletul procedeul "stăpânirii" cu uciderea fără condamnare a **Legionarilor**, deşi "acuzatorii" toți merită să piară, totuşi, nu voiu judeca eu pe nimeni, ca om, ba, voiu încerca să ajut cât se

va putea şi cât îmi revine partea mea, tot ce se încearcă a se face pentru țară, chiar şi sub această "stăpânire".

În consecință, când m'am reîntors la Balcic, chiar în acea zi, am făcut cerere de înscriere în "Frontul Renaşterii Naționale" şi am scris astfel :

"Domnule Primar,

Subsemnatul, Preot Ilie I. Imbrescu, Parohul Catedralei "Sf. Gheorghe" – Balcic, cu onoare vă rog să mă înscrieți în rândurile Frontului Renaşterii Naționale.

"Consider ca o sacră datorie a ceasului de față, ca să ne unim cu toți Românii "în legătura păcii", sub lumina **Harului Divin**, în jurul Majestății Sale Regelui Carol II, pentru slava Bisericii, strălucirea tronului şi desăvârşirea Neamului Românesc.

"De aceea doresc să mă înrolez cu tot devotamentul în Mişcarea "Frontului Renaşterii Naționale"

"Primiți, vă rog, Domnule Primar, asigurarea deosebitei mele stime",

Balcic, 14 Ianuarie 1939 ss Preot *Ilie I. Imbrescu*

Dar, la Balcic, nu mi-a fost dat să pot sluji în Biserica al cărei Paroh sunt, decât în ziua de 12 Februarie 1939. În legătură cu aceasta, în Ziarul Pastoral-Intim al meu "Însemnările unui Preot", la această dată, am scris :

"Cu mila şi binecuvântarea Bunului Dumnezeu, azi, am slujit Sf. Liturghie, prima dată de când am scăpat de împrejurările din ultimul timp. Tot azi, am împlinit exact cinci ani de când am fost hirotonit ca **Preot.** Poate nu este o simplă coincidență. Eu **Cred** că aşa a binevoit **Dumnezeu,** ca să trec prin ce am trecut, pentru ca să ispăşesc vina de de a fi intrat în **Preoție** (nu în Diaconie) înainte de vârsta de 30 ani. Acum, fiind aproape de împlinirea acestei vârste şi totodată împlinind şi exact cinci ani de la Preoțire (adică exact cât trebuia să stau ca Diacon), m'a învrednicit Bunul Dumnezeu să Liturghisesc tocmai în această zi în care se întâlnesc cele două linii asupra

cărora am fost totdeauna cu sufletul frământat. Mai mult, toate acestea merg zi de zi şi punct cu punct, spre realizarea planului de muncă în care vreau să-mi încadrez tot rostul meu pe acest pământ şi care plan, aşa cum l-am conceput, **Cred** că mi-a fost descoperit tot de **Bunul Dumnezeu**. Aşadar, toată experienţa şi toate împrejurările de până acum, au convers spre acest punct, care este ziua de azi şi care demarcă precis hotarul între două etape ale vieţii mele, viaţă încadrată în **Ortodoxie.**

"Ceeace este deosebit de semnificativ, este faptul că tot azi (tot coincidenţă ?) am primit şi primul volum dela "Librăria Teologică" – din "Izvoarele Ortodoxiei" – şi anume **"Dogmatica"** Sfântului Ioan Damaschin. A fost şi este pentru mine deosebit de important şi uneori chiar minunat ce anume cărţi şi în ce împrejurări mi-a fost dat să le aflu (sau să le primesc) şi să le citesc ! **Mare este Dumnezeu !**

"Lectură : "Dogmatică" – Sf. Ioan Damaschin

Adaos : Cu această zi, **Cred,** am intrat în etapa de **Maturitate** a vieţii şi de plinătate a desfăşurării misiunii mele de **Preot !"**

Tot în "Însemnările unui Preot", la data de 26 Aprilie 1939, am scris :

"Azi, împlinesc 30 ani !

"Răscruce a vieţii. Vârstă a **Preoţiei.** Abia de acum, de azi înainte, pot spera să mă socotesc cu adevărat **Preot :** şi formal, în perfectă concordanţă cu Sfintele Canoane – şi în fond, prin încordarea tuturor puterilor, alimentate de rugăciuni, ca să pot fi, din toate punctele de vedere, ceeace trebuie să fie un **Preot Ortodox !**

"Mă trezesc ca dintr-un somn greu, cu visuri hâdoase, cu gemete surde…

"Ultimele zile, până la data de azi, am simţit pustiirile unui groaznic războiu nevăzut, care a fost deslănţuit peste sufletul meu de puterile întunericului.

"Dumnezeu nu m'a lăsat – eu m'am rugat, dar sufletul mi-a fost încercat cumplit. Slăbănogit şi plin de răni lăuntrice, mă trezesc azi, parcă aş fi alt om. Aş vrea să fiu, într'adevăr, alt

om : **Om Nou !** Şi, încet-încet, dar sigur şi puternic, să urmez **Calea lui Hristos** până la moarte, amin !”.

La data de Vineri, 1 Septembrie 1939 – Anul nou bisericesc – am scris :

“În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh – încep această însemnare cu smerit cuget de laudă Bunului Dumnezeu şi cu adânc dor de biruinţă a Luminii asupra întunericului.

“In lumea dinlăuntrul meu, simt mângâierea păcii şi a binecuvântării ajutorului dumnezeesc, căci **Harul** Domnului nostru **Iisus Hristos** mi-a limpezit negura nepriceperii multor lucruri de azi şi mi-a uşurat apăsarea îngrijorării pentru luptătorii Adevărului.

“În lumea din Ţară, aş vrea să văd grabnic biruinţa drept credincioşilor asupra slugilor satanei !

“În lumea de afară, s’a vestit, azi, că Adolf Hitler a început lupta pentru o cauză pe care o vreau dreaptă. Să-i ajute Bunul Dumnezeu să biruiască împotriva iudaismului ca un atlet al lui **Hristos**, precum odinioară Ştefan Vodă al Moldovii împotriva islamismului. Cred, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeule, ajută necredinţii mele – întru slava Tatălui şi al Fiului şi a Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin !”.

La data de Joi, 14 Septembie 1939, am scris :

“Luna aceasta este cu adevărat de răscruce. Iar ziua de azi, a “Înălţării Cinstitei Cruci” – aş vrea să fie din nou o răcruce printre atâtea răscruci ale vieţii.

“Abia începusem însemnarea zilei din an nou bisericesc, abia mă înaripam spre nesfârşitul visării şi hotărârii după “ceeace **Trebuie”** şi iată că împrejurări neaşteptate m’au pleoştit la pământ. Vineri d.a. în 8 Sept. percheziţie. De ce ? Până când ?

“Situaţia internă şi externă la plezniтură ! Oamenii se năucesc. Dracii se veselesc. Totuşi cineva trebuie să învingă : **Crucea** şi “propovăduitorii nebuniei **Ei!”**

“De aceea, plin de prudenţă, dar şi de hotărâre, scrie, o Preote, “Apostrofa” ta, aprig şi smerit, totodată – şi rugând pe

Hristos, fă să piară dracii şi slugile lor şi să fie lăudat numai Numele **Sfintei** cei de o Fiinţă **Treimi**, în veci, amin !”

La data de Miercuri, 27 Septembrie 1939, am scris :

“Eri, am fost eliberat din “arest”. Joi, 21 Sept. 1939, exact la o săpămână după “însemnarea zilei” de pe pagina precedentă – a fost ucis Armand Călilescu. Spre seară am fost chemat şi eu la Poliţie şi deţinut. Abia eri la ora 1-2 la amiazi, venind chestorul Movilescu dela Bazargic, a stat de vorbă cu mine şi spunându-mi ce instrucţiuni are, mi-a redat libertatea, cerându-şi scuze pentru faptul că “a trebuit” să fiu deţinut şi cu această ocaziune.

“În timpul acesta, s-au petrecut lucruri nemaipomenite în Ţară. Aş fi putut păţi şi eu foarte rău, dar, **Bunul Dumnezeu** m’a ferit prin oamenii de conştiinţă : D-l Poliţai Gr. Costescu şi D-l Primar Oct. Moşescu, cari s-au ţinut dârji şi demni numai în legalitate şi adevăr – şi eu fiind în perfectă armonie cu acestea, am scăpat cu bine. Dumnezeu să le dea sănătate şi să ferească Ţara “de venirea asupră-ne a altor neamuri şi de războiul dintre noi” – dând biruinţă închinătorilor Sfintei Cruci, amin”.

“Despre cele ce se întâmplă” – **Sfântul Ioan Damaschin** a scris astfel :

“Dintre cele ce se întâmplă unele sunt în puterea noastră, altele nu sunt în puterea noastră. În puterea noastră sunt acelea pe care suntem liberi să le facem şi să nu le facem, adică toate acelea pe care le facem voluntar. Căci nu s’ar zice că acţionăm voluntar, dacă fapta nu ar fi în puterea noastră. Şi într’un cuvânt sânt în puterea noastră acelea cărora le urmează blamul sau lauda şi peste care este îndemn şi lege. În sens propriu sunt în puterea noastră toate cele sufleteşti şi asupra cărora deliberăm. Iar deliberarea este pentru cele deopotrivă posibile. Iar deopotrivă posibil este lucrul pe care-l facem şi contrariul lui. Alegerea acestuia o face mintea noastră. Ea este principiul acţiunii. Prin urmare sunt în puterea noastră cele deopotrivă posibile, ca a te mişca şi a nu te mişca, a porni şi a nu porni, a dori cele ce nu sânt necesare şi a nu le dori, a minţi şi a nu minţi, a da şi a nu da, a te bucura de ceeace se cuvine şi deasemenea a nu te bucura de

ceeace nu se cuvine şi câte sunt de felul acestora, care sânt faptele virtuţii şi ale viţiului. Faţă de acestea sântem liberi. Dintre cele deopotrivă posibile fac parte şi artele. Este în puterea noastră de a învăţa-o pe aceea pe care am voi-o şi de a nu o învăţa.

"Trebuie să se ştie că alegerea a ceeace este de făcut este în puterea noastră. De multe ori, însă, fapta este împiedicată, potrivit unui mod oarecare al proniei dumnezeeşti".(40).

Iar "Despre pronie", Sf. Ioan Damaschin a scris :

"Pronia este grija pe ca o are Dumnezeu de existenţe. Şi iarăşi : Pronia este voinţa lui Dumnezeu, în virtutea căreia toate existenţele primesc conducerea potrivită". Apoi, mai departe :

"Observând acestea, trebuie să admirăm toate operile proniei, pe toate să le lăudăm, pe toate să le primim fără cercetare, chiar dacă multora li se par nedrepte. Acestea pentru motivul că pronia lui Dumnezeu este incognoscibilă şi incomprehensibilă, iar gândurile şi faptele noastre şi cele viitoare sunt cunoscute numai lui. Când spun "toate" înţeleg pe cele ce nu sânt în puterea noastră ; căci cele care sunt în puterea noastră nu sânt de domeniul proniei, ci al liberului nostru arbitru.

"Unele din acelea care sânt de domeniul proniei sânt prin bunăvoinţă, altele prin îngăduinţă. Prin bunăvoinţă, acelea care fără discuţie sunt bune; iar prin îngăduinţă, în diferite moduri, căci de multe ori îngăduie ca şi dreptul să cadă în nenorociri spre a arăta altora virtutea ascunsă în el, după cum este cazul lui Iov. Altă dată îngăduie ca să se facă ceva absurd, ca prin fapta absurdă în aparenţă să se săvârşească ceva mare şi minunat, după cum este mântuirea oamenilor prin cruce. În alt chip, Dumnezeu îngăduie ca cel cuvios să sufere cele rele, ca să nu cadă din conştiinţa lui cea dreaptă, sau ca să nu alunece în mândrie din pricina puterii şi harului dat lui, cum a fost cazul lui Pavel (2 Cor. 12,7). Este părăsit cineva pentru o bucată de vreme pentru îndreptarea altuia, ca să capete învăţătură ceilalţi cari privesc starea lui, după cum a fost cu Lazăr şi cu bogatul. Căci în chip natural ne căim când vedem pe unii că sufăr. Este părăsit cineva pentru slava altuia sau pentru păcatele lui proprii sau ale

părinților, după cum a fost orbul din naştere spre slava Fiului omului. *Iarăşi se îngăduie ca cineva să sufere spre râvna altuia pentru ca, prin faptul că slava celui ce sufere se măreşte, să se facă activă suferința în alții, în nădejdea slavei viitoare şi în dorința bunurilor ce au să fie,* după cum este cazul cu mucenicii".(41).

Aceata este, **Cred**, şi în cazul mulțimii nenumărate de **Legionari** ucişi sub armand călinescu şi cu ocazia asasinării acestuia, aşa cum au fost ucişi creştinii ilegal şi nebuneşte pe vremea lui Nerone şi a celorlalte persecuții ale împăraților păgâni.

X

2. Maturitate. – "Dacă" – vom tăcea ?

Care este poziția acestui problematic "dacă" în fața **Imperativului** *evidenței ?*

Viața **Omului** este o permanentă şi încordată **Luptă** până la moarte. **Dumnezeu** l-a făcut pe om **Rege** pe pământ, dar *uzurpatorul* nu-i dă pace şi vrea să-i surpe această **Regalitate** pe seama lui, a lui satan. Căci satan se vrea el **Stăpân**, măcar pe pământ, după ce fusese asvârlit de Sus, din fața tronului slavei lui **Dumnezeu,** împotriva Căruia se răsvrătise: "Privit-am pe satana căzând, ca un fulger, din cer". (Luca 10-18).

De aceea, când a făcut Dumnezeu pe Adam şi Eva, protopărinții omenirii, şi i-a binecuvântat, zicând : "Fiți rodnici şi vă înmulțiți şi umpleți pământul *şi-l stăpâniți şi domniți* peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile, ce se mişcă pe pământ, şi *peste tot pământul!*" (Facerea 1,28) – satan, nu şi-a dat răgaz până când a uzurpat **Domnia** lor.

Dumnezeu le spusese protopărinților ceea ce **Trebue** să facă în Raiu, dar şarpele le-a strecurat pervers întrebarea : "Dumnezeu a zis El *oare,* să nu mâncați roade din orice pom din Rai ? – "Iar femeea a zis către şarpe : *"roade* din pomii Raiului putem să mâncăm; numai din rodul pomului celui din mijlocul

Raiului ne-a zis Dumnezeu: “Să nu mâncaţi din el, nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi !” (Facerea 3, 1-3).

La aceasta, satan intervine cu negaţia şi calomnia, *minţind,* ca să surpe orice rezistenţă a ascultării omului de porunca lui Dumnezeu : “Atunci şarpele a zis către femeie: “Nu, nu veţi muri ! Dar Dumnezeu ştie, că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. De aceea, femeia socotind, că rodul pomului e bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de *dorit, pentru că dă ştiinţă*, a luat din el şi a dat şi bărbatului său, şi a mâncat şi el”. (Facerea 3, 4-6)

Aşa a fost amăgită această capodoperă a creţiunii pământeşti, **Omul,** care, călcând porunca lui Dumnezeu, s'a lipsit de lumina Creatorului, fără de care, căzând în robia întunericului, a început să se veştejească şi datorită păcatului, a devenit omul morţii. De atunci toată omenirea, zăcând sub blestemul păcatului, a moştenit firea *omului morţii,* pe care avea s'o reabiliteze numai *omul învierii*: **Domnul** nostru **Iisus Hristos**.

Uzurpatorul avea să fie nimicit, deşi cutezanţa lui se apropie până şi de **Fiul lui Dumnezeu** !

Când s'a întrupat Mântuitorul, atunci satana, prin regi plăcuţi lui, ca *Irod*, a căutat să distrugă încă din faşă pe “Stăpânul Cerului şi *al pământului*”, prigonind cu ucidere groaznică şi pe pruncii nevinovaţi din toată împrejmuirea Bethlehemului.

Nu a izbutit. De aceea, L-a aşteptat până la *“vârsta de bărbat”,* când **Iisus** avea să înceapă activitatea publică şi să pecetluiască eliberarea omenirii de sub păcat. Îndată după *“Botezul Domnului”,* în pustie, unde **Iisus** postise patruzeci de zile, satan s-a apropiat de **Domnul,** ca să ispitească şi pe **Omul Învierii.**

Mântuitorul, ca **Om**, *a permis* aceasta : a) pentru ca să iea asupra Lui toate condiţiile firii influienţabile şi slabe ale *omului morţii-Adam ;* b) pentru ca să ne dea pildă de replică şi reacţiune a omului învierii-**Iisus Hristos**. Şi, dacă la început, *omul morţii*, a ascultat de ispită şi a *căzut* – acum, *omul învierii*, în ispită, a

Apostrofat pe cel rău, zicând: “Pieri satano, căci este scris : *Domnului* **Dumnezeului** *tău să te închini şi* **Lui** *singur şi să-l slujeşti !”* (Matei 4,10).

Deci, însuşi **Fiul lui Dumnezeu**, în ispitirea din pustiul muntelui, a fixat poziția **Imperativului** evidenții, prin care **Omul** *este dator* să apostrofeze şi să alunge pe satana şi al lui problematic *“dacă”,* oridecâteori satana vrea să-i zădărnicească **Ascultarea numai de Dumnezeu !**

Când şi când este **“Matur”** să recunoască **Evidența** şi să se conformeze ei ?

Pe plan lăuntric, prin moştenirea păcatului originar*, toți suntem* oameni ai morții, dar prin botezul în **Hristos**, *toți putem* deveni oameni ai învierii. Diavolul se apropie de fiecare **Om,** ca să-l facă rob al minciunii, dar, nu fiecare om se apropie de **Dumnezeu,** ca să fie **Ucenic al Adevărului**. Această **Luptă,** care se dă *chiar pe arena sufletului fiecărui muritor*, o arată Sfântul **Apostol Pavel** prin cuvintele :

“*Ştim* cu adevărat că **Legea** e duhovnicească, dar eu sunt de carne, vândut sub păcat, pentru că nu ştiu ce fac ; căci nu ceeace voiesc îndeplinesc, dar ceeace urăsc tocmai aceea săvârşesc. Iar dacă fac ceeace nu mi-e voia : mă potrivesc cu legea şi zic că este bună. Ci acum nu mai săvârşesc eu aceasta, ci păcatul care locueşte în mine. Fiindcă ştiu că în mine, adică în trupul meu, nu locueşte ce e bun. Căci de voit voiesc, dar de lucrat binele nu-l lucrez ; căci nu binele, pe care îl vreau, îl fac, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acesta îl săvârşesc. Şi atunci, dacă fac ceea ce nu-mi este voia, nu mai sunt eu făptuitorul, ci păcatul care locuieşte întru mine. Găsesc, deci, această lege, în mine, care vreau să fac bine, că anume răul se ține de mine. Că, după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva minții mele şi mă face rob legii păcatului, cea din mădularele mele. *Om nenorocit ce sunt ! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia ?* **Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru !** Deci, dar, eu însumi, cu mintea mea, slujesc legii lui

Dumnezeu, iar cu trupul : legii păcatului. *Drept aceea, asupra celor ce sunt în* **Hristos Iisus** *nu este acum nici o osândă*. De vreme ce *legea duhului vieții în* **Iisus Hristos** m'a liberat de legea păcatului şi a morții, căci – lucru peste putință legii, întrucât era neputincioasă din pricina cărnii – Dumnezeu a trimis pentru păcat, pe **Însuşi Fiul Său**, în trup asemănător trupului păcatului şi, în trup, a osândit păcatul, *pentruca hotărârea legii să se împlinească întru noi cei ce nu umblăm potrivit trupului, ci potrivit duhului. Căci cei ce se țin de trup poftesc cele trupeşti***, Iar cei ce se țin de Duh : Cele Duhovniceşti"** – (Romani 7,14-8,5).

Cuvintele acestea ale dumnezeescului Pavel, privesc starea Omului în general.

Dar, să vedem, acum, starea de **Spiritualitate** a omului şi în raport cu *vârsta,* de care fac atâta caz totdeauna **Acuzatorii**.

Iată, se apropia *momentul* când Mântuitorul avea să nimicească păcatul în trup, prin chinurile de pe Sfânta Cruce şi să desființeze moartea, prin moartea de de **Om răstignit**. Pentru aceasta, a intrat **Triumfal** în Ierusalim.

Nu erau deloc *vârstnici* cei ce I-au dat slavă Mântuitorului, în Templu, când izgonise pe vânzătorii cari făcuseră Casa Domnului "peşteră de tâlhari" şi când vindecase mulțimile de nenorociți care se aflau acolo ! Dar, erau *vârstnici* foarte, cei ce s'au supărat de toate acestea, neputând sesiza evidența !

*"*Atunci *mai marii preoților şi cărturarii*, văzând lucrurile minunate pe care le făcuse şi pe *copiii* cari strigau în templu şi ziceau : **Osana Fiului lui David**, *se supărară foarte.* Deci, grăiră către El : Auzi aceştia ce zic? Ci **Iisus** răspunde : Adevărat. Au niciodată n-ați citit *din gura copiilor şi a celor ce sug întocmi-vei laudă ?"* (Matei 21, 15-16).

Mântuitorul face aluzie la Psalmul 8, în care se cuprinde o splendidă descriere a celor făcute de Creator şi a raportului omului, în sânul creațiunii, față de Cel ce dă *dar de slavă şi pruncilor,* pentru minunile care trebue să cutremure sufletele pline de bucurie şi entuziasm :

“Doamne, Dumnezeule nostru, cât de minunat este Numele Tău în tot pământul ! Şi strălucirea slavei tale se înalţă tot mai presus de ceruri. *Din gura copilaşilor şi a celor ce sug Ţi se aduce laudă pentru înfruntarea vrăjmaşilor Tăi, ca să amuţească protivnicul şi cel răzbunător.*

“Când privesc cerurile – lucrul degetelor Tale – şi luna şi stelele, pe care le-ai întemeeat Tu, atunci îmi zic: Ce este omul ca să-ţi aduci aminte de el, şi fiul omului ca să-l cercetezi ?! Micşoratu-l-ai numai cu puţin faţă de îngeri : cu slavă şi cu cinste l-ai încununat; şi l-ai pus stăpân peste lucrurile mâinilor Tale. Toate le-ai supus sub picioarele lui : oile şi boii, precum şi toate fiarele câmpului, păsările cerului, peştii adâncului şi cele ce străbat cărările mărilor…

“Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău în tot pământul !”

Întrupându-se Cuvântul, venind şi la Ierusalim *pentru biruinţa Adevărului asupra minciunii* şi “cercetând” pe oameni – aceştia s-au dovedit : neînţelegători şi duşmănoşi *cei bătrâni*, plini de entuziasm şi de slavă *cei tineri*.

De ce ?

Pe omul care se laudă mai mult cu *experienţa lui*, îl pedepseşte chiar natura, printr-un refuz, tainic dar cvategoric, de a se lăsa ca auxiliară în explorarea Adevărului *altfel* decât pe calea **Legii** lui Dumnezeu. Un asemenea om “are ochi şi nu vede, are urechei şi nu aude” (Matei 13, 14).

Pe omul care se smereşte în faţa **Legii** lui Dumnezeu şi, admirând minunăţiile cosmice, le socoteşte ca o manifestare “a însuşirile nevăzute şi a puterii vecinice a lui Dumnezeu” (Romani 1,20) – îl binecuvântează Însuşi Creatorul, cu acel **Dar al Harului Divin** care dă **Maturitate,** indiferent de vârsta anilor trăiţi pe pământ.

De aceea, se poate constata că sunt oameni *bătrâni*, cari încă nu ştiu să lupte cu bărbăţie împotriva răului, pe când, pe mulţi tineri, cu vârsta încă fragedă, îi poţi admira cum îşi despică trecere vitejească pe **Calea** ce duce la bine.

Aşadar, **Maturitatea** este o *“chemare”* a Celui de Sus, la lucrarea **Ascultării de Harul Divin** şi nu o experienţă a vârstei, care duce adeseori la rătăcirea fantastică a “cărturarilor şi fariseilor” de pe vremea Mântuitorului. Acest adevăr l-a statornicit Însuşi **Domnul**, în Parabola despre lucrătorii tocmiţi la vie :

“Căci împărăţia cerurilor este asemenea unui om stăpân de casă, care a eşit disdedimineaţă, ca să tocmească lucrători în via sa. Învoindu-se cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis pe ei ca să lucreze în vie. Dar eşind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alţii stând în târg, fără de lucru. Şi le-a zis acelora : Mergeţi şi voi în vie şi ce va fi cu dreptul vă voi da. Iar ei s-au dus. Eşind iarăşi pe la ceasul la şaselea şi al nouălea, a făcut tot aşa. Pe la ceasul al unsprezecelea, eşind încă odată găsi alţii stând fără lucru şi le zise : De ce aţi stat aici toată ziua nemuncind ? Ei îi spun : Fiindcă nimenea nu ne-a tocmit. El le zice : Duceţi-vă şi voi în vie şi ce va fi cu dreptul veţi lua.

Făcându-se seară, stăpânul viei zise către îngrijitorul lui : Cheamă pe lucrători şi dă-le plata, *începând dela cel din urmă,* până la cei dintâi. Venind cei de la ceasul al unsprezecelea, luară câte un dinar. Venind şi *cei dintâi socoteau că vor lua mai mult,* dar luară şi ei câte un dinar. Ci luând dinarul, cârteau împotriva stăpânului casei, zicând : aceştia de pe urmă au făcut un ceas şi i-ai pus deopotrivă cu noi care am dus greutatea zilei şi arşiţa.

“Atunci el răspunzând zise unuia dintre ei : Prietene, nu-ţi fac nedreptate. Oare nu te-ai învoit cu mine cu un dinar ? Ia ce este al tău şi pleacă. Voesc să dau acestuia de pe urmă ca şi ţie. *Au nu mi se cade mie să fac ce voesc cu ale mele ? Sau ochiul tău, este rău, pentru că eu sunt bun ?* Astfel vor fi şi cei din urmă întâi şi cei dintâi pe urmă, *că mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi”.* (Matei 20, 1-16).

Parabola este o **Icoană vie**, care se potriveşte tuturor oamenilor, pretutindeni şi totdeauna, atât fiecăruia în parte**, Ca individ,** cât şi mulţimilor în general**, Ca naţiuni**. Din ea reese că **Omul,** nu este **Matur** după “experienţa” vârstei, ci după cum

ascultă de **Chemarea** Harului Divin. De aceea, **Maturitatea** este **Conştiinţa harică** a omului care lucrează şi luptă ca să devină **Duhovnicesc**, spre deosebire de *conştiinţa satanică* a omului care rămâne rob al minciunii şi faptelor trupeşti. Omul matur săvârşeşte **Faptele luminii** – omul rob săvârşeşte *faptele întunericului.*

Dintre cei maturi, unul este chemat dis de dimineaţă, din copilărie ; altul pe la ceasul al treilea, din tinereţe ; altul chiar în ceasul al unsprezecelea, la bătrâneţe**.** **Ziua**, în parabolă, simbolizează şi *o epocă* din istoria unui Neam ; simbolizează chiar şi evii sau şi erele din istoria întregii omeniri. În felul acesta, se întâlnesc în aceeaşi lucrare, toate *generaţiile* unei **Epoci,** sau toate generaţiile unui întreg **Ev**, precum şi toate generaţiile lumii, de la Adam şi până la **Judecata din urmă.**

Mântuitorul a rostit parabolele ca principiu universal, dar le-a aplicat şi în special "Poporului ales", în sânul căruia S'a născut Om. Acest popor a fost **Chemat** încă dela Avraam, la lucrarea viei, la pregătirea către **"Plinirea vremii".** În diferite epoci, au aflat şi alte popoare de această **"Plinire",** pe care o aştepta toată lumea moştenitoare a *omului morţii.* Când a venit Messia, a **Chemat,** ca în al unsprezecelea ceas pe **Toate Neamurile**, la lucrarea **voei lui Dumnezeu**, în Împărăţia Sa. Drept răsplată, le-a promis **Viaţa vecinică**. Tocmai acest lucru, nu a plăcut "poporului ales", care suportase "greutatea şi arşiţa" întregului timp profetic ! Gura, prin care şi-a dat glas cârtirea aceasta, în numele lucrătorilor "celor dintâi", împotriva binecuvântării hărăzite şi "celor din urmă", au fost *"cărturarii şi fariseii"* jidovi !

În mijlocul neamului jidovesc, am văzut cum "cărturarii şi fariseii" urmăreau neîncetat pe **Domnul** cârtindu-l şi, în loc să fi devenit ei, cei dintâi, **Ucenici ai Harului**, ca unii "cunoscători ai **Legii**", s-au arătat cei mai îndărădnici vrăjmaşi ai **Lui,** în timp ce **Şi copiii** au recunoscut în "Fiul Omului" pe **Fiul lui Dumnezeu.**

De ce ? – Pentru că erau două **Generații** deosebite. Ca vârstă ? Nu ! – *Ca ascultare de un anumit* **Principiu** *din care s-a* **Născut Conştiința** *lor!*

Despre acest lucru vorbeşte Mântuitorul, înainte de Răstignire, când explică anume cine şi de ce urmează **Lui** cu credință şi de ce se scandalizează împotriva **Lui :**

“Dacă **Dumnezeu** ar fi tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci dela Dumnezeu am ieşit şi sunt venit. Pentru că n-am venit dela mine, ci **Dumnezeu** M’a trimis. De ce nu înțelegeți graiul Meu ? Fiindcă nu puteți auzi cuvântul Meu.

“Voi aveți pe diavolul de tată şi țineți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost omorâtor de oameni şi cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într’însul. Când spune minciuna, grăeşte dintru ale sale, căci este mincinos şi părintele minciunii.

“Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți. Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat ? Dacă spun adevărul, de ce nu *Mă credeți ? Cine este de la* **Dumnezeu** *ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu mă ascultați, pentru că nu sunteți dela Dumnezeu”.* – (Ioan 8, 42-47).

În sânul fiecărui popor, se află întotdeauna două generații în luptă, nu atât ca deosebire de vârsta lor, cât mai ales ca **Izvor** dela care îşi iau directivele călăuzitoare ale vieții.

De oarece, **Unii** ascultă de **Adevăr**, care le-a născut conştiința harică, aceştia sunt **Generația harică** a acelui Popor, în epoca respectivă. Iar cei ce ascultă de *minciună,* care le-a născut conştiința satanică, aceia sunt *generația satanică* a acelui Popor.

Ce **Trebue** să facă **Generația harică** ? Să urmeze şi acest punct **Calea** deschisă de **Fiul lui Dumnezeu !**

Aşa cum fiecare creştin, în viața personală, este hăituit de diavol cu tot felul de ispite, pentru ca să-i zădărnicească **Lupta** pentru **Virtute**, la fel şi fiecare **Neam**, în viața lui națională, este prigonit pe această cale a **Mântuirii** de către *generația satanică*, în fiecare epocă **Nouă** din istoria lui.

Cum a apostrofat **Iisus** pe satan, înainte de a-l fi nimicit pe Cruce, am văzut din atitudinea ce ne-a dat-o pildă ca om al învierii, în ispita din pustiul muntelui. Tot pe **Cruce** avea să nimicească şi *generația satanică* a "cărturarilor şi fariseilor". Înainte de a fi mers la Răstignire, însă, le-a aplicat şi lor **Apostrofa**, din care, **Generația harică** a fiecărei epoci, **Trebue** să identifice pe generația satanică a **Vremii** lor :

"Vai vouă cărturarilor, şi fariseilor fățarnici ! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor ; că voi nu intrați, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.

"Vai vouă cărturarilor şi fariseilor, fățarnici ! Că mâncați casele văduvelor şi de ochii lumii vă rugați rugăciuni lungi ; pentru aceasta mai multă osândă veți lua.

"Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, fățarnici ! că înconjurați marea şi uscatul ca să faceți un prozelit şi când a ajuns : îl faceți fiul Gheenei încă odată cât voi.

"Vai vouă, povățuitorilor orbi ! Cari ziceți : cel ce va jura pe templu, nu e nimic dator, dar cel ce se va jura pe aurul templului este dator. Nebuni şi orbi ! Ce este mai mare aurul sau templul care sfințeşte aurul ? Ziceți iar : Cel ce se va jura pe altar, nimic nu este dator, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este dator. Nebuni şi orbi ! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfințeşte darul ? Deci, cel ce se jură pe altar, se jură pe el şi pe toate câte sunt deasupra lui. Şi cel ce se jură pe templu se jură şi pe el şi pe cel ce sălăşluieşte într'însul. Şi cel ce se jură pe cer se jură pe tronul lui Dumnezeu şi pe cel ce şade pe tron.

"Vai vouă cărturarilor şi fariseilor, fățarnici ! Că dați zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale legii : judecata, mila şi credința ; pe aceasta trebuia să le faceți şi pe acelea să nu le lăsați. Povățuitori orbi ! cari strecurați tânțarul şi înghițiți cămila.

Vai vouă cărturarilor şi fariseilor, fățarnici ! Că voi curățiți partea dinafară a paharului şi a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire şi de nedreptate. Fariseule orb ! curăță întâi lăuntrul paharului şi al blidului, ca să fie curat şi pe dinafară.

“Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, făţarnici ! că semănaţi cu mormintele cele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, înăuntru, însă, sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia. Aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi oamenilor drepţi, înăuntru, însă, sunteţi plini de făţărie şi de fără de lege.

Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, făţarnici ! că zidiţi mormintele proorocilor şi împodobiţi pietrele dela căpătâiul drepţilor. Şi ziceţi : De am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, n’am fi fost părtaşi cu ei la vărsarea sângelui proorocilor. Astfel dar, mărturisiţi voi înşivă că sunteţi fii ai celor ce au omorât pe prooroci. Ci umpleţi voi măsura părinţilor voştri ! Şerpi, pui de vipere ! Cum veţi scăpa de osânda Gheenei ?

“De aceea, iată Eu trimit la voi prooroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi omorî şi veţi răstigni ; dintre ei veţi biciui în sinagoge şi veţi urmări din oraş în oraş. Ca să cadă asupra voastră tot sângele drepţilor, răspândit pe pământ, dela sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar. Adevăr grăiesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam”. (Matei 23,13-36).

Toate Neamurile vor avea *generaţia satanică* a “cărturarilor şi fariseilor”. Către toţi “cărturarii şi fariseii”, tuturor Neamurilor, de ieri, de azi şi de mâine, se adresează cuvintele Mântuitorului !

X

3.*Replica naturii !*

“Dacă” - vom tăcea ? – se vor răscula şi vor striga pietrele şi se va revolta întreaga Natură !

Generaţia satanică a **Acuzatorilor,** a căror viaţă este **Minciuna** şi **Uciderea,** pentru slujesc în *“sinagoga satanei”* (Apoc. 3,9) care este **Francmasoneria** – această generaţie satanică a României **Întregite**, a urmărit şi prigonit cu înverşunare pe Legionarii **Generaţiei harice** a Creştinătăţii-Româneşti !

În Procesul lui **Corneliu Codreanu**, el Căpitanul Generației Harice a *"acuzaților",* a rostit ultimul cuvânt în numele lor al tuturora :

"În mâinile Domniilor voastre stă nu viața unui om, ci onoarea unei întregi **Generații !** Am încredere în Justiția Militară a Țării mele !"

Căpitanul a vorbit în numele **Generației harice** a Țării lui !

Generația satanică a acestei țări, însă, nu numai că a condamnat **Calomnios**, nu numai că a exilat şi închis **Silnic** sute de mii de **Legionari** – dar, a trecut şi la **Masacrarea** lor în **Masă !**

Fără **Lege**, fără **Judecată,** printr-un procedeu **Unic,** acuzatorii au **Omorât** mii de "acuzați"!

Anul dela **Hristos** 1938 a fost an de **Răstignire**, iar 1939 a fost an de **Îngropare**, a Generației harice a României de către *generația satanică* a ei !

Dar în loc ca generația satanică să se reculeagă şi să se căiască, în loc ca această generație satanică să **Tacă,** a mai avut încă şi satanicul cinism al satanelor ca să vorbească şi încă prin graiul "monstrului"-mason C.Argetoianu: în *"Apel către țară":*

"Români !

"Mişelescul atentat care a curmat zilele unuia din cei mai destoinici fii ai Țării, răpus în plină desfăşurare a rodnicelor sale străduinți, a trezit conştiința întregului popor românesc. Ne dăm cu toții seama că nici o cruțare nu mai e cu putință față de netrebnicii, dacă vor mai fi, care nu-şi dau seama că în clipele în care Țara trebue să se sprijine pe închegarea tuturor sufletelor şi pe unirea tuturor brațelor – o acțiune de ură şi de învrăjbire constituie o crimă ce nu poate fi destul de aspru pedepsită. Suntem hotărâți să înlăturăm şi ultimele boabe de neghină aduse de vânturi pe ogorul românesc şi să readucem pe cei rătăciți la vechile tradiții de omenie şi de bun simț care au călăuzit neamul nostru în decursul veacurilor. Facem un călduros apel la patriotismul tinerilor ademeniți printr-o mistică înşelătoare lipsită

de temei moral şi de scopuri mărturisite şi le vom deschide porţile pe care le-au închis în urma lor, dacă în sufletul fiecăruia mai licăreşte încă acea dragoste de casă şi de neam care îi poate aduce pe calea pocăinţei. Să nu uite niciunul că în abureală de sânge nu se poate clădi, ci numai distruge”.

Sângele cui ? – Al celor ce strigă de la un capăt la altul al ţării ! Al “acuzaţilor” de “trădare” fără să fi fost judecaţi, dar cari au fost împuşcaţi de jandarmi ! De jandarmii cari le purtau ură **Legionarilor** pentru corectitudinea lor şi pentru că erau singurii cari aveau curajul să le refuze găinăriile jandarmereşti cu care abuzau faţă de cetăţeni !

Sângele cui ? – **Al Preoţilor lui Hristos**, ucişi mişeleşte din ordinul “ighemonilor” gabriel marinescu şi general bengliu, sub ascultarea şi ordinul mai înalt al **Acuzatorilor !** Ce au făcut Chiriahii Bisericii Ortodoxe Române faţă de aceste ucideri ale Preoţilor ?

Satanismul, însă, nu s-a oprit aici ! El vrea să prezinte lucrurile lui ca plăcute lui **Dumnezeu !** Iată cum **este Hulit Dumnezeu !** În **Manifestul** “frontului renaşterii naţionale” în care între alte minciuni s-a scris şi cea mai cutezantă **Minciună :**

La punctul 6 “Crearea unei vieţi spirituale prin desvoltarea credinţei creştine şi a culturii autohtone”:

“Credinţa a fost un puternic sprijin al neamului nostru ; ea determină în parte însăşi făptura lui ; se poate spune, aşa dar, că nu eşti român deplin dacă nu eşti şi bun creştin.

“Frontul Renaşterii Naţionale înţelege să meargă pe drumul înaintaşilor ; el îndeamnă pe membrii lui să cinstească Biserica, să ia parte la slujbe, să alcătuiască coruri bisericeşti, să ajute la ridicarea sălaşurilor sfinte, *să dea – într-un cuvânt – “lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”.*

Aşadar, să dea lui Dumnezeu sângele Preoţilor **Lui,** pe cari i-a ucis ! Să dea lui Dumnezeu **Spionajul** care se face în Biserici, ca să se constate dacă sfinţii slujitori pomenesc pe

anumiți morți ! Să dea lui Dumnezeu toate **Minciunile** şi **Mişeliile** acuzatorilor !

Totuşi, **Acuzatorilor** încă le este frică de ceva necunoscut ! De aceea, deşi majoritatea "foştilor" acuzați-**Legionari** le-a arătat toată bunăvoința şi patriotismul lor adevărat şi deplin, răspunzând la toate **Apelurile** "stăpânirii"; deşi majoritatea s'a înscris chiar şi în "frontul renaşterii naționale", ca să dovedească țării că nu sunt egoişti şi orgolioşi şi că se bucură de binele țării, oricine l-ar face – totuşi, prin polițiile şi jandarmeriile țării, "foştii"-legionari au fost îndemnați să mai dea câte o declarație de "desolidarizare" față de trecut. Mi s'a cerut şi mie – după ce Bunului Dumnezeu m'a scăpat de moarte, ca să slăvesc Numele Lui ! Am dat Poliției din Balcic următoarea :

"Declarație,

"Subsemnatul, Preot Ilie I. Imbrescu, Parohul Catedralei "Sfânta Maria a Mării" din Balcic, declar următoarele :

"1. Deşi, încă de la votarea Constituției în 1938, m'am încadrat deplin în noua ordine de stat, votând Constituția şi depunând jurământul cuvenit şi legal ;

"2. Deşi, în tot timpul am respectat tot ceea ce m'am angajat a respecta față de legile Țării şi nu am mai avut contact cu nimeni din ceiace ar fi putut avea vreo legătură cu fosta organizație legionară ;

"3. Deşi, la eliberarea mea din Lagărul de la Sadaclia, am reînoit aceste angajamente conform formularului cerut de noua situație, iar, reîntors la Balcic, m'am înscris din prima zi în "Frontul Renaşterii Naționale";

"Totuşi, pentru a nu mai putea fi nici o îndoială asupra hotărârii mele nedesmințite, reînoiesc toate aceste angajamente prin declarația solemnă, de cetățean şi Preot, că ştiu ce înțeles au şi vreau să împlinesc cu sfințenie cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos :

"Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu". (Matei 22,21)

“Drept care susțin şi semnez propriu prezenta.” (25 Oct. 1939)

De ce le este frică acuzatorilor ?

De **Necunoscut !**

De necunoscutul răzbunării Naturii ! Nu-i mai rabdă pământul, nu-i mai rabdă nici materia care le alcătuieşte propriul lor trup şi care a fost spurcată prin **Uciderea** propriei lor conştiințe !

Când lumea “cuvântătoare”-omul, merge aşa de departe încât nu numai că nu recunoaşte evidența, nu numai că o neagă, dar chiar o ucide – atunci însăşi lumea “necuvântătoare”-natura se revoltă şi dă cea mai cumplită replică prin elementele ei.

Semnele unei asemenea cumplite replici pe care o dă natura acuzatorilor de la noi, este faptul că s’au încurcat aşa de haotic în propriile lor minciuni şi mişelii, încât îi va **Ucide** şi pe ei propria lor **Groază !**

Oamenii, prin natura lor decăzută, în urma păcatului originar, sunt şi **Fricoşi.** În viață, ei fac multe lucruri sub apăsarea unor cauze străine de natura lor primordială, ca : laşitatea, ignoranța, superstiția, superficialitatea, lăcomia, orgoliul, frica de oameni. Mai ales în raporturile sociale, se poate observa cum, oamenii, fac multe lucruri, unii de frica altora.

Biserica **Ortodoxă** nu poate admite nici una din aceste amestecuri streine, în calea pe care oamenii trebue să-şi îndeplinească misiunea lor. Pentru că Mântuitorul, a rehabilitat omenirea decăzută, prin **Jertfa** sa pe **Sfânta Cruce**. De atunci, înstăpânindu-se **Domnia adevărului** în lume, oamenii **Trebue** să se călăuzească **Numai** de **Harul Divin !**

În măsura în care oamenii urmează mai cu râvnă această **Cale**, au a se bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. În măsura în care se abat dela **Ea**, au a se îngrozi de pedeapsa lui Dumnezeu !

Creştinii adevărați, recunoscând că nu împlinesc niciodată în chip desăvârşit, numai voia lui Dumnezeu, se smeresc şi au grijă să nu-L ofenseze, de aceea imploră neîncetat

Harul Lui. Prin aceasta, Dumnezeu le dă **Conştiinţa harică** şi, în viaţa lor, *luptând să facă numai binele*, creştinii adevăraţi, în nici un caz nu fac nimic de frica oamenilor, *ci se apropie* "cu frică şi cu dragoste" de Dumnezeu.

Diavolul, caută să oprească aceasta, prin toate mijloacele de care ştie el să se folosească. Dă asalt cu tot felul de ispite şi amăgiri şi dacă vede că nu prind, îşi face, tot din oameni, unelte ale silniciei şi persecuţiei.

Dar, tocmai atunci, îşi poate afirma oricine măsura **Creştinătăţii** *lui !* Căci, de felul cum este învins, se face vinovat de *trădare* faţă de **Fiul Omului**, iar, de felul cum învinge, se face vrednic de cinstea *apostoliei* pentru **Fiul lui Dumnezeu !**

Când, Sfinţii Apostoli, au început să vorbească şi să facă minuni în **Numele Domnului Iisus Hristos**, uneltele satanei s'au înverşunat şi, ca nişte trădători ai istoriei şi hulitori ai lui Dumnezeu, conducătorii "oficiali" au arestat pe **Ucenicii harului**, hotărînd după a **Lor** socoteală : "ca lucrul să nu se răspândească mai departe în popor, *cu ameninţare să le poruncim* să nu mai vorbească, în **Numele acesta,** nimănui. Deci, chemându-i, le-au poruncit ca nici de cum să nu mai rostească, nici să înveţe în **Numele lui Iisus**" (Fapte 4,17-18).

Însă, cei arestaţi şi acuzaţi erau deja botezaţi **cu Duhul Sfânt** şi având **Conştiinţa harică** şi îmbrăcaţi fiind cu **Puterea** Adevărului, de aceea : "Petru şi Ioan, răspunzând, le-au zis : judecaţi de este drept înaintea lui Dumnezeu *să ascultăm de voi mai mult decât de* **Dumnezeu.** *Căci noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut şi auzit.* Dar ei, după ce i-au ameninţat din nou, le-au dat drumul, negăsind nici un chip cum *să-i pedepsească şi anume din pricina* **Poporului**, *fiindcă toţi preamăreau pe* **Dumnezeu,** *pentru ceeace se făcuse"* (Fapte 4, 19-21)

"Dacă" – vom tăcea ? – se va revolta natura, se va răscula poporul, se va mânia Însuşi Bunul Dumnezeu – pentru că se cade a se da laudă lui **Dumnezeu** pentru **Martiriul** acuzaţilor-legionari !

Iată de ce Scriu despre ce am văzut şi am auzit.

Trebue !

CAPITOLUL V.

POLITICĂ ŞI DOGMĂ

"Daţi Cezarului cele ale Cezarului, şi lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu"
(Matei 22,21)

1. Judecata. – **Politica** este împlinirea Regalităţii **Omului** pe Pământ.

Dogma este **Descoperirea** şi **Chemarea** omului la Cucerirea Cerului.

Politica realizează subordonarea realităţii imanente faţă de **Regalitatea** omului.

Dogma înalţă pe om la realitatea transcedentă, prin **Hristos**, în faţa "tronului slavei vecinice a lui **Dumnezeu**".

Pentru aceasta, **Fiul lui Dumnezeu** S'a făcut "Fiul Omului", ca să fixeze momentul Crucii în centrul Istoriei, la "plinirea vremii". **Crucea** este **Cheia vremii**, prin care se descifrează taina **Omului** în crugul Istoriei.

De aceea, pentru a putea descifra o vreme de Răscruce, ca aceasta în care Bunul Dumnezeu a binevoit să rânduiască viaţa

noastră a celor de azi, trebue să ne îndreptăm şi să ne adâncim mintea în Lumina pe care o proectează asupra noastră Răscrucea Vremii tuturor Vremilor : **Răstignirea !.**

“A venit ceasul să se preamărească Fiul Omului. Amin, amin, grăiesc vouă, grăunțul de grâu, când cade pe pământ, dacă nu va muri, rămâne numai el ; iar dacă va muri, aduce multă roadă. Cine îşi iubeşte sufletul îl va pierde, iar cine-şi urăşte sufletul, în lumea aceasta, îl va păstra spre viața veşnică.

“Dacă îmi slujeşte cineva, să vie după mine şi unde sunt Eu acolo va fi şi slujitorul meu. Dacă îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti.

“Acum sufletul meu e turburat, dar ce voiu zice ? Părinte, mântueşte-mă pe mine în ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta.

“Părinte, preamăreşte Numele Tău ! Atunci a venit glas din cer zicând : L-am preamărit şi iarăş Îl voiu preamări”. Iar mulțimea care sta şi auzea, zicea : A fost tunet. Alții ziceau : Un înger i-a vorbit. Răspuns-a lor Iisus şi a zis : Nu pentru mine s’a făcut glasul acesta, ci pentru voi.

“Acum este judecata lumii acesteia. Acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Şi **Eu***, când mă voi înălța de pe pământ, voiu trage pe toți după mine.* Iar aceasta zicea, însemnând cu ce moarte avea să moară”. (Ioan 12, 23-33).

Adam, a *trădat* **Regalitatea** lui asupra pământului – pe care o primise prin Cuvântul lui Dumnezeu – pentru *minciuna* uzurpatorului. De aceea, a devenit el *omul morții.*

Mai târziu, după ce s’au născut Neamurile din amestecarea limbilor, Dumnezeu a ales dintre ele pe fii lui Avram, ca popor pentru *credință,* prin care avea să ducă lumea către *ascultarea* de **Omul Învierii** Cel promis, adică : Însuşi Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat în Persoana istorică a Domnului nastru **Iisus Hristos**. **El**, ca Stăpân al Cerului, a venit ca să redea, omului morții şi popoarelor născute din el :

stăpânirea primordială asupra pământului, până la “a doua venire”, când se va face “Cer nou şi pământ nou”. (2 Petru 3, 13)

În acest scop, imanent, a făcut **Adevărul** *“judecata cea dintâi”* asupra lumii, prin acceptarea din **Dragoste** a Răstignirii pe **Cruce**. S-a lăsat **El** omorât, pentru ca din **Puterea Lui** să pecetluiască osânda vecinică asupra satanei şi asupra generaţiilor satanice – şi din **Moartea Lui** să pecetluiască, în scop transcedent, **Învierea** omului duhovnicesc şi a generaţiilor harice: când va trece istoria definitiv în vecinicie, prin **“Judecata din urmă”.**

Cum s-a făcut judecata cea dintâi ?

X

2. *Trădarea şi hula*. – Adevărul transcendent – vecinic, încrucişat cu adevărul imanent-istoric, în **Iisus Hristos**, a fost judecat :

de *“Caiafa arhiereul*, unde erau adunaţi cărturarii şi “bătrânii” (Matei, 26, 57), ca reprezentant al Templului, în Numele lui Dumnezeu (luându-l în deşert) ;

de *“Ponţiu Piat*, procurorul” (Matei 27, 22), ca reprezentant al statului, în numele Cezarului.

Şi unul şi altul, însă, L-au dat morţii, pentru că au ascultat de *minciună*, prin care s-au dovedit generaţie satanică.

Reprezentanţii oficiali ai lui Dumnezeu au *apostaziat*, pentru că s’au opus cu ştiinţă lui Dumnezeu:

“Iar mai marii preoţilor, bătrânii şi tot *sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus* **Ca să-L omoare**. Şi nu găseau, deşi veniseră mulţi martori mincinoşi. În urmă se înfăţişară doi şi ziseră : Acesta a grăit : Pot să dărâm locaşul lui Dumnezeu şi în trei zile să-l clădesc. Sculându-se arhiereul L-a întrebat : Nu răspunzi nimic la ceea ce mărturisesc împotriva ta aceşti oameni ? Dar Iisus a tăcut din gură”. (Matei 26, 59-63).

Iisus spusese despre trupul *omului morţii*, pe care l-a luat asupra Sa şi l-a făcut templul lui Dumnezeu, prin întrupare, că îl va dărâma şi în trei zile îl va clădi ca trup al *omului învierii*.

Aceasta aveau s'o constate cu toți, de aceea a tăcut. Şi pentru *erezia* lor a tăcut, căci au dat i9nterpretare mincinoasă, cuvintelor Lui, pe care aveau să le *mărturisescă drept*, Sfinții Apostoli, după Pogorârea Duhului Sfânt.

Când, judecătorii mincinoşi, au stăruit în apostazie, **Domnul** nu a mai tăcut, căci :

"Atunci arhiereul vorbind iarăşi a zis : jură-te pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de eşti tu **Hristosul,** Fiul lui Dumnezeu. Iisus a răspuns: *Tu ai zis*. Şi vă spun încă *: de acum veți vedea pe Fiul Omului şezând* **Deadreapta** *puterii şi venind pe nourii cerului.* Atunci arhiereul şi-a sfâşiat veşmintele zicând : Hulă a adus lui Dumnezeu. Ce trebuință mai avem de martori ? Iată acum ați auzit hula lui. *Ce socotiți ? Iar ei răspunzând au zis : este vinovat de moarte"*. (Matei 26, 63-66)

Pedeapsa cu moartea, hotărâtă aici pentru Iisus de către cei ce *învață* pe oameni **Legea,** în Numele lui Dumnezeu, avea să fie aplicată de cei ce "poartă sabia" (Romani 13,4), din îngăduirea lui Dumnezeu, pentru împlinirea dreptății acelei legi. De aceea, L-au dus pe **Domnul** şi în fața reprezentantului *oficial* al Cezarului.

Din clipa aceea, însă, Poporul Ales, prin aceşti conducători ai săi, a fost rupt de la principiul *Teocrației,* care trebuia să-i călăuzească la Harul Divin al Sfintelor Taine în **Biserică** – şi s'au subjugat principiului *satanocrației*, care avea să-i ducă la **Cahal** şi **Masonerie**. Căci Cezarul, la al cărui reprezentant oficial au dus pe Iisus, încă nu era *"de drept divin"*. Ca atare, el avea să devină abia mai târziu – prin Constantin Cel Mare, după aflarea şi desgroparea Sfintei Cruci – deci Împărăția Harului, după trei zile-secole dela **Învierea** Dumnezeu-Omului. Căci învierea a înstăpânit definitiv în lume principiul **Hristocrației,** de al cărui Duh Sfânt ascultăm.

Cezarul păgân, era strein şi de Teocrație ca principiu şi de iudei ca neam. De aceea, s-a împlinit acum profeția pe care Însuşi Domnul o făcuse despre Sine : "Fiul Omului va fi dat în mâna arhiereilor şi a cărturarilor şi-L vor osândi la moarte; *şi Îl*

vor da în mâna păgânilor, ca să-L batjocorească şi să-L răstignească, dar a treia zi va învia" (Matei 20, 18-19).

Aşa că Pilat L-a judecat ascultând de *minciună,* pe care uzurpatorul o înstăpânise la popoarele *fără revelație*, ca principiu al *democrației.* Pilat "a chemat pe Iisus şi I-a zis: Tu eşti îmăratul iudeilor? Răspuns-a Iisus : De la tine însuți zici aceasta, sau alții ți-au spus-o despre mine ? Pilat a întâmpinat : nu cumva sunt eu iudeu ? Poporul Tău şi mai marii preoților Te-au dat în mâna mea. Ce ai făcut ? Iisus a răspuns*: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.* Dacă împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat prins iudeilor. Dar, acum, împărăția Mea nu este de aici.

"Deci a zis Pilat Lui : Dar împărat eşti ? Răspuns-a Iisus : Tu însuți zici că sunt împărat. Eu pentru aceasta M'am născut şi spre aceasta am venit pe lume, ca să mărturisesc pentru adevăr. *Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.*

Zis-a Pilat : Ce este Adevărul ? Şi aceasta zicând, iarăşi a eşit la iudei şi le-a zis : *eu nu-I aflu nici o vin*ă, dar aveți un obiceiu, ca de Paşte să vă slobozesc un osândit. Voiți deci să vă slobozesc pe Împăratul iudeilor ?

Strigat-au iarăşi toți, zicând : Nu pe acesta, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar". (Ioan 18,33 –40).

Cu această *demagogie*, iudeii, s'au făcut popor de *tâlhari.* În acelaş moment, popoarele păgâne, prin Pilat, au stat în fața Cuvântului lui Dumnezeu, şi prin gura acestui reprezentant al Cezarului, au întrebat: *"Ce este Adevărul ?"*. De acum, aveau să se facă ele părtaşe ale **Revelației Divine**. Odată cu eliberarea lor din minciuna *democrației*, aveau să supună Istoria sub ascultarea de **Hristocrație**.

Înainte de aceasta, însă, vai !, au răsplătit **Chemarea** de Sus cu batjocură şi bătăi de bice, pânând pe Capul **Împăratului Învierii** cunună de spini :

"Atunci Pilat a luat pe **Iisus** şi a pus să-L biciuiască. Şi ostaşii împletind din spini cunună I-au pus-o pe Cap şi L-au îmbrăcat cu veşmânt de porfiră. Şi veneau către El şi ziceau : Bucură-te, Împărate al iudeilor ! Şi-I dădeau palme. Pilat a eşit

din nou, din pretoriu, şi le-a vorbit : Iată, vi-L aduc pe El afară, ca să ştiţi că nu-I aflu nicio vină. Deci, a ieşit **Iisus** afară, purtând cununa de spini şi haina roşie. Şi le-a zis Pilat: *Iată* **Omul !"** (Ioan 19, 1-5).

Acum, încă un moment de amestec disperat al minciunii, în faţa "jucăţii dintâi"! Căci, diavolul fiind "gonit afară", când s'a spânzurat Iuda şi I s-au spart măruntaele, toate duhurile rele au intrat şi în toţi părtaşii lui Iuda. În acesta intrase diavolul înainte de "Cina cea de tiană", ca să-l facă vânzător al lui Dumnezeu şi trădător al poporului teocrat. Iar înaintea pretoriului, duhurile rele au făcut şi din părtaşii lui Iuda : vânzători şi hulitori ai lui Dumnezeu în faţa lui **Iisus**, trădători ai neamului lor în faţa lui Pilat. El rostise: "*Iată* **Omul** !!" – "dar când L-au văzut mai marii preoţilor şi slugile lor, au strigat şi au zis*: Răstigneşte-L ! Răstigneşte-L !* Zis-a lor Pilat : Luaţi-L voi şi răstigniţi-L căci eu unul nu-I aflu nici o vină. Iudeii au răspuns *: Noi avem o* **Lege** *şi după legea noastră El trebuie să moară, căci S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu*. Deci când a auzit Pilat acest cuvânt mai vârtos s-a temut". (Ioan 19, 6-8)

Peste această zmucitură şi învălmăşeală groaznică a întunericului, Mântuitorul revarsă lumină către noua Lui făptură, la care Pilat nu a mai putut ajunge, fiindcă nu a ştiut care este raportul de subordonare, între politică şi dogmă, între puterea de stat şi Revelaţia divină, între Cezar şi **Dumnezeu.** Învăţătorul, totuşi îi împărtăşeşte cu dragoste acest adevăr, printre răcnetele de ură ale demagogiei :

"Şi intrând în pretoriu a întrebat pe **Iisus :** De unde eşti Tu ? Iar Iisus nu i-a dat răspuns. Deci zis-a Pilat Lui : Mie nu-mi răspunzi ? Nu ştii oare că putere am să Te răstignesc şi putere am să Te liberez ? Răspuns-a Iisus : *N-ai avea nici o putere asupra Mea, de nu ţi-ar fi fost dat de Sus*. De aceea, cel ce M-a dat ţie mai mare păcat are. De atunci căuta Pilat să-L elibereze, dar iudeii strigau, zicând : *De-l vei libera pe Acesta, nu eşti prieten Cezarului.* Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului. Deci Pilat, auzind cuvântul acesta, a scos afară pe Iisus, şi a şezut pe scaunul de judecată, în locul ce se chemă

Pardosit cu pietre, iar evreeşte Gabbata. Şi era Vinerea Paştelui şi ca la al şaselea ceas, şi a zis iudeilor : *Iată* **Împăratul** *vostru* ! Iar ei au strigat: Ia-L, ia-L, răstigneşte-L. Zis-a lor Pilat : Pe Împăratul vostru vreți să-L răstignesc ? Răspuns-au mai marii preoților : N-avem împărat decât pe Cezarul.

"De atunci L-a dat lor, ca să-L răstignească, şi au luat pe Iisus şi L-au dus ca să-L răstignească. *Şi ducându-Şi Crucea au eşit la locul ce se cheamă al Căpățânii, care se zice evreeşte* **Golgota**" *(*Ioan 19,9-17)

X

3. *Dreapta şi stânga*. – "Astăzi S'a spânzurat pre lemn, Cel ce a spânzurat pământul pre ape, cu cunună de spini S'a încununat Împăratul îngerilor, cu profiră mincinoasă S'a îmbrăcat, Cel ce îmbracă Ceriul cu nouri ; lovire peste obraz a luat, Cel ce a slobozit în Iordan pre Adam ; cu piroane S'a pironit Mirele Bisericii ; cu sulița S'a împuns Fiul Fecioarei ! Închinându-ne Patimilor Tale, **Hristoase ;** arată-ne nouă şi Mărită **Învierea** Ta".

Întemeietorul **Legii** cosmice şi Dătătorul **Legii** morale de pe Sion, a fost osândit ca un tâlhar, ca din binecuvântarea **Lui** să vină în lume "Darul şi Adevărul" (Ioan 1, 17).

Din coasta Lui a luat ființă **Biserica,** Mireasa Lui, spre viață duhovnicească, precum din coasta lui Adam fusese făcută Eva spre viață trupească. Lumea cea veche, născută din Eva, a fost reprezentată în vinovăția ei prin cei doi tâlhari, cu cari a fost răstignit împreună Mântuitorul. De acum, avea să aleagă iarăşi de bună voie între două căi întreaga omenire : **Dreapta,** cea făgăduită **"Oilor"** celor săvârşitoare ale faptelor din credință, prin iubire, în speranță, spre lauda lui **Dumnezeu**, când lumea va fi chemată la *Judecata din urmă*, prin vestirea Îngerilor : "Iată **Mirele,** vine ! Ieşiți întru întâmpinarea **Lui !"** (Matei 15,6) – *stânga*, cea spre osânda "caprelor" săvârşitoare ale faptelor trădării față de Fiul Omului şi hulei față de **Fiul lui Dumnezeu**,

cărora le va zice: “Duceți-vă dela Mine blestemaților, în focul cel veşnic care este gătit diavolului şi îngerilor lui” (Matei 25,41)

Primul sol al lumii de **Dreapta** a fost tâlharul care s-a căit şi a strigat cu credință către **Domnul** : “Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta”, şi căruia “**Iisus i**-a răspuns : Adevăr grăiesc ție, astăzi vei fi cu mine în **Rai”.** (Luca 23, 42-43)

Iar lumea de stânga a hulit prin gura celuilalt tâlhar şi prin tot poporul iudeu, ale cărui “căpetenii îşi făceau râs de Iisus zicând : Pe alții I-a mântuit; mântuiască-Se pe Sine Însuşi dacă El este **Hristosul** lui Dumnezeu Cel **Ales**”. (Luca 23, 35).

De aceea : “Acestea zice Domnul către jidovi : poporul Meu ce am făcut vouă ? Sau cu ce v-am supărat pe voi ? Pre orbii voştri I-am luminat, pre cei leproşi I-am curățit, pre bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Şi cu ce Mi-ați răsplătit ? În loc de apă oțet ; în loc ca să Mă iubiți, pe cruce M-ați pironit. De acum nu voiu mai răbda*, chema-voi neamurile mele şi acelea mă vor lăuda împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu le voiu dărui viață vecinică”.(43).*

X

4. *Înfierea (Adopțiunea).* – Momentul de legătură transformatoare, între *ceeace* a fost şi între *ceeace* **Trebue** *să fie*, s'a împlinit, prin adopțiunea pe care a consacrat-o astfel :

Din *lumea veche* a omului firii născut de Eva, creatura a dat cel mai desăvârşit crin pe **Sfânta Fecioară Maria**. Din rodul acestui crin, **Duhul Sfânt**, a dat trup Mântuitorului, **Care**, adormit pe Sfânta **Cruce** ca un **Nou** Adam, a dat viață de viață făcătoare Miresei **Biserica** – *lumea nouă* a omului ființei spirituale – din Sfânta **Lui** Coastă împunsă cu sulița.

Un spic întreg al lumii noui pregătise **Domnul** din cei doisprezece Ucenici, cari, după **Înviere**, aveau să fie întăriți prin Duhul Sfânt ca **Apostoli.** Ucenicii, însă, de când a fost prins Domnul, s'au fost împrăştiat.

La picioarele **Celui Răstignit** nu era decât **Ioan** "Ucenicul cel iubit", frânt de suferința **Mamei** Învățătorului şi de chinurile pe care le îndura **Fiul** Ei.

Înainte de a-Şi da duhul : "Iisus văzând pe Maica **Sa** şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis Maicii **Sale** : **Femeie,** *iată pe fiul Tău*. Apoi a zis Ucenicului *: Iată* **Mama** *Ta*. *Şi din ceasul acela Ucenicul a luat-O în casa Sa.* După aceea, ştiind **Iisus** *că toate acum s'au săvârşit*, ca să împlinească **Scriptura**, a grăit : Mi-e sete. Şi era acolo un vas plin cu oțet ; atunci ostaşii, punând în vârful unei trestii de isop un burete muiat în oțet, l-au dus la gura **Lui.** Iar dacă a luat oțetul, **Iisus** a zis: *Săvârşitu-s'a*. şi plecându-şi capul Şi-a dat duhul". (Ioan 19, 26-30).

Lumea nevârstică la minte, învechită în păcat, nu mai putea da decât oțet şi fiere *Fiului Omului*. În schimb, **Fiul** lui **Dumnezeu**, înainte de a primi şi cea din urmă *răutate a lumii vechi,* a binecuvântat pe **Femeea** din Care S'a născut **El, Mirele** *Lumii Noi* şi fiindcă **Mama Lui** avea să rămână singură în lume, l-a adoptat ca Fiu pe cel mai curat Om de atunci, pe "Ucenicul cel iubit".

Lumea veche, din cauza *"ştiinței"* mincinoase (Facerea 3,6), de care se lăcomise Eva în Raiul Edenului la îndemnul lui satan – a fost adusă la *ştiința adevărată* prin "Ucenicul cel iubit", pe care I l-a adoptat **Dumnezeu** Maicii **Sale,** Raiul din care S'a născut Mirele Bisericii.

Cuvântul lui Dumnezeu, **Logosul,** adoptând ca frate pe Ioan, l-a făcut "de Dumnezeu cuvântător": **Teolog**.

În timp ce lumea veche a ştiinței mincinoase se pregătea să adape pe **Iisus** cu oțet, **Logosul** a înfiat lumea nouă la **"Alma Mater"** – Mama Hrănitoare – Care L-a născut, ca să-l hrănească Mireasa spre **Nemurire** cu **Trupul** şi **Sângele Lui**, care duce la cea mai înaltă treaptă a ştiinței adevărate, la **Teologie.**

Aşadar, Sfânta Cuminecătură, **Euharistia**, mântuieşte de păcat şi minciună, pe cel ce se împărtăşeşete, şi, *sfințindu-l prin* **Adevărul** *care "ne face liberi*" (Ioan 8, 32), îl înalță pe Omul **Nou** până la sublima treaptă de Lumină a Revelației : la **Teologie.**

În clipa în care această **Înfiere** s'a săvârşit, - **Iisus**, binecuvântând lumea nouă şi dând-o ocrotirii **Mamei** Hrănitoare cu Adevăr, iar lumea veche adăogând încă o batjocură şi un chin, dându-I oțet şi fiere Celui însetoşat pe Cruce – Fiul Omului Şi'a dat duhul.

Şi acum, **Noul Adam**, a adormit ca odinioară vechiul Adam, ca din Coasta **Lui** să se nască Mireasă **Biserica,** în locul Evei. Îndată ce a murit, un ostaş l-a împuns cu sulița şi : "Coasta Ta cea purtătoare de viață, revărsându-se ca un izvor din Edem, adapă, Hristoase Biserica **Ta,** ca pre un Raiu Cuvântător; de unde împărțindu-se ca nişte case de ape, în patru Evanghelii, adapă lumea, veselind făptura şi învățând neamurile să se închine cu credință **Împărăției Tale**".(44).

De aceea **Neamurile**, prin împărații şi căpeteniile lor, trebuie să-şi subordoneze istoria în ascultarea de Revelația Bisericii, Care este Corpul Mistic al Domnului nostru **Iisus Hristos.** În sânul Ei, din Sfânta Euharistie, Care este **Inima** Sfintelor Taine, pulsează **Adevărul** Care ne sfințeşte pe scara Rugăciunilor **Maicii Domnului. Ea**, ca Mamă Hrănitoare, ne ia ca începători în *ştiința* ascultării de Canoane şi ne înalță până la celălalt capăt al desăvârşirii în **Teologie,** Care este întemeeată pe stâlpii **Dogmelor** inspirate de **Sfântul Duh** în **Sfintele Sinoade Ecumenice.**

X

5. Inscripția. – **Pronia Divină** a rânduit ca, **la "Plinirea Vremii"**, două neamuri reprezentative, dintre păgâni, să fie gata a moşteni **Revelația** dată *fiilor credinței* lui Avraam : Elinii şi Latinii. Aceştia au ridicat firea omului morții până la râvna însetoşată de Lumină, producând două moduri caracteristice de a deveni : prin **Cultură** Elinii, prin **Civilizație** Latinii. Aşteptau cu nădejde descoperirea **Adevărului**, ca să scape de "duhul robiei", care nu le putea turna *conținut viu* în *Idealul năzuit de ei*. De aceea, ca fond, n-au avut nici cei mai mari înțelepți ai lor decât putința "tâlharilor".

Crucea, însă, le-a adus şi lor "spiritul înfierii, prin care strigăm : Abba! (Părinte!)" – (Romani 8,15). Căci, cultura şi civilizaţia, au întâmpinat **Revelaţia** în aceeaşi **Inscripţie :** "Iisus **Nazariteanul Regele Iudeilor**", pusă pe **Cruce,** din ordinul lui Pilat, în limbile : **Evreiască,** a începutului Revelaţiei scrise ; **Elinească**, a începutului Culturii şi **Latinească,** a începutului Civilizaţiei.

Profeţiile Vechiului Testament, dela Moise şi până la Înainte Mergătorul şi Botezătorul Ioan, se desăvârşesc ca Revelaţie în Testamentul Nou al Bisericii lui **Hristos.**

Popoarele, prin Cultură **Asimilează** Revelaţia, iar prin Civilizaţie o **Transmit** tuturor generaţiilor harice.

Iudeii, pentru că s-au făcut generaţie satanică, sunt pedepsiţi şi cu desmoştenirea din Revelaţie şi cu neputinţa în cultură şi civilizaţie, până când se vor încreştina şi cele mai sălbatice popoare şi triburi din lume. De aceea, **Biserica**, interzice orice fel de contanct al Creştinilor cu iudeii (numiţi de **Ea** jidovi), prin Canonul 11 al Sfântului celui al şaselea Sinod Ecumenic :

"Nici unul din cei ce se numără în tagma ieraticească, nici laicul, să nu mănânce azimile dela iudei**, Nici să nu comunice cu ei,** nici să nu-i cheme la boale, şi doctorii să nu primească dela dânşii, şi nicidecum să nu se scalde în băi cu aceştia ; iar dacă ar îndrăzni cineva să facă aceasta, de va fi cleric, să se caterisească ; iar de va fi laic, să se afurisească".(45).

Dar, nici celelalte popoare, nu mai pot îndrăzni să-şi întocmească viaţa decât numai în Lumina Dogmelor **Revelaţiei,** căci altfel devin anticrişti, de oarece : "nu mai sunt streini şi locuitori vremelnici, ci sunt împreună cetăţeni ai sfinţilor şi *casnici ai lui Dumnezeu*, zidiţi fiind pe temelia apostolilor şi a proorocilor, unde Însuşi **Iisus Hristos** este *piatra cea din capul unghiului.* Întru El, orice clădire bine alcătuită **Creşte** ca să ajungă un *Templu Sfânt în* **Domnul**". –(Efeseni 2, 19-21).

X

6. *Pecetluirea* – "Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s'a cutremurat ; temeliile pământului s'au clădit de frica puterii Tale, luminătorii s'au ascuns şi catapeteazma bisericii s'a rupt ; munții s'au cutremurat şi pietrele s'au despicat şi tâlharul cel credincios strigă cu noi, Mântuitorule : pomeneşte-ne întru Împărăția **Ta**".(46).

S'a înstăpânit **Adevărul** pe pământ ! **Puterea** Lui a fost pecetluită cu **Sângele** Fiului Fecioarei Preacurate ! Toate elementele naturii au manifestat cutremurarea şi frica înaintea *prezenței* Biruitoare a **Omului Nou**, prin **Care** S'a manifestat **Puterea** celui mai mare dar al **Dumnezeirii** : **Iubirea !** Primul sol al Neamurilor, care a mărturisit aceasta a fost Sutaşul de lângă **Cruce :**

"Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele ce s'au făcut, s'au înfricoşat foarte, zicând : Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta !" (Matei 27,54).

Dar, dacă din Cer S'a pogorât şi peste tot pământul S'a înstăpânit, trebuia ca să meargă şi sub pământ : "pentru ca în Numele lui **Iisus** tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor dedesubt – şi să mărturisească toată **Limba** că **Iisus Hristos** este **Domn**, spre mărirea lui **Dumnezeu Tatăl".** (Filipeni 2, 10-11).

Desăvârşirea măririi lui **Dumnezeu,** ne-a arătat-o **Domnul** prin **Smerenie**. Pentru că *mândria* l-a făcut pe diavol să cadă din Cer şi să ucidă cu minciuna pe Adam. Şi ca să scape pe *omul morții* din carcera ei, **Omul Învierii** S'a lăsat îngropat :

"Iar făcându-se seară, a venit un om bogat din Arimateia cu numele Iosif, care era şi el ucenic al lui Iisus. Acesta ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea trupul. Şi luând Iosif trupul, l-a înfăşurat în giulgiu curat şi l-a pus într-un mormânt nou al său, pe care îl săpase în stâncă şi prăvălind o piatră mare la uşa mormântului, s'a dus". (Matei 27, 57-60)

Acum a venit ceasul adâncului în care avea să fie legat cel viclean. "Când Te-ai pus în groapă nouă pentru toți,

Mântuitorule al tuturor, iadul cel cu totul de râs văzându-te s'a îngrozit, zăvoarele s'au sfărâmat şi porţile s'au zdrobit, mormânturile s'au deschis, morţii au înviat ; atuncea şi Adam cu mulţumită bucurându-se, a strigat Ţie : mărire smereniei Tale, Iubitorule de oameni".(47).

Dar, pe când **Domnul** a mers să sfarme iadul întru adânc, slugile iadului cele rămase pe pământ au continuat să hulească pe Cel care a fost mărturisit şi de tâlhar şi de sutaşul păgân :

"Iar a doua zi, care este după vineri, s'au adunat mai marii preoţilor şi fariseii la Pilat, zicând : Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul acela a zis, încă fiind viu : După trei zile mă voiu scula. Deci, porunceşte să fie păzit mormântul până a treia zi, ca nu cumva, venind ucenicii lui noaptea, să-l fure şi să zică poporului că s'a sculat din morţi, căci va fi rătăcirea de pe urmă mai rea ca cea dintâi. Zis-a lor Pilat : Aveţi *strajă,* mergeţi de întăriţi cum ştiţi, iar ei mergând, au întărit mormântul cu strajă şi au *pecetluit piatra*". (Matei 27, 62-66).

Cu aceasta, generaţia satanică şi-a pecetluit definitiv osânda vecinică – pe când **Domnul** în mormânt, a **Pecetluit** definitiv cu smerenia eliberarea din întuneric şi binecuvântarea **Învierii** tuturor generaţiilor harice ale neamurilor omenirii noui. Acum, în faţa acestei **Puteri**, s'au spăimântat chiar şi legiunile oştilor îngereşti :

"Când Te-au văzut puterile, **Hristoase**, clevetit de cei fără de lege, ca şi cum ai fi fost amăgitor, şi piatra mormântului pecetluită cu mâinile cu care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă ; atuncea s'au spăimântat de nespusă îndelungă răbdarea Ta ; însă bucurându-se de mntuirea noastră, au strigat Ţie : mărire smereniei Tale, Iubitorule de oameni".(48).

De aceea, **Politica** fiind rehabilitarea şi împlinirea Regalităţii Omului pe Pământ, prin moartea omorâtoare de moarte a **Domnului** nostru **Iisus Hristos – Puterea** ei trebuie să izvorască din **Smerenia** care, îmbrăcându-ne în **Harul Divin**, ne înalţă prin Dogmă la ţelul suprem : **Cucerirea** cetăţeniei Cereşti prin Înviere.

X

7. Înălţarea Sfintei Cruci. – **Învierea** este **Poarta Veciniciei.** Dar, la această Dumnezeească Poartă, ajunge Omul numai prin Sfânta **Cruce,** care este **Cheea Vremii**. Am văzut cele ce s'au "săvârşit", la **"Plinirea Vremii",** de către **Domnul,** pentru a noastră mântuire, prin Sfânta Lui **Cruce.** Numai cu ajutorul **Ei,** cărturarii cei adevăraţi, cei cu **Conştiinţa Harică**, pot descifra **Sensul** întregii Istorii a Omenirii.

În **"Cazania"** Sfintei Sărbători a "Ridicării Cinstitei Cruci" la 14 Septemvrie, citim astfel :

"Cât bine ai dela Dumnezeu, acela tot cu Crucea Sfinţiei Sale l-a făcut ţie. Această Cruce nu numai dela Răstignirea lui **Hristos** este cinstită şi preamărită, ci şi mai înainte de aceea în toate veacurile câte au trecut, lemnul crucii în multe chipuri şi în multe feluri s'a închipuit şi s'a însemnat pre această lume, de oameni mari şi de sfinţi şi de prooroci.

"În anul dela facerea lumii 5533, în zilele lui Tiberiu împărat, Domnul nostu Iisus Hristos a vrut de bună voia Sa, pentru mântuirea noastră, de a chinuit cu trupul, iar nu cu Dumnezeirea, a murit şi a înviat a treia zi. Necredincioşii şi zavistnicii jidovi în multe chipuri meşteşugeau să ascundă Învierea **Lui**. Mai întâi au pecetluit şi au întărit mormântul, ca nu cumva să învie Domnul Hristos. După aceea au pus şi străjeri să străjuiască. Mai apoi, dacă au fost acelea toate risipite şi stricate de puterea cea dumnezeească, şi străjerii spuneau şi mărturiseau că Hristos a înviat, cu bani au început a sfătui să ascundă învierea lui Hristos; au dat bani mulţi străjerilor să zică că n'a înviat, ci L-au furat Ucenicii Lui.

Dacă S'a înălţat Hristos de pre pământ în ceriu în a 40 a zi după învierea Sa, şi minuni multe făcându-se de sfinţii Apostoli, iarăşi scrâşneau cu mânie jidovii şi se sfătuiau zicând : Veniţi să ascundem locul unde a fost răstignit şi îngropat Hristos, că de vor vedea oamenii Crucea pe care a fost răstignit, şi groapa în care a fost îngropat, toţi vor veni şi vor crede întru dânsul. Atuncea au învăţat de au astupat groapa, şi Golgota, locul unde era Sfânta Cruce, să se uite, să nu se mai pomenească. Dumnezeu a lăsat să se împlinească sfatul lor cel rău, căci era să se pustiască

cetatea Ierusalimului, să ardă cu foc, iar ei să fie tăiaţi, de foame morţi, şi robiţi pentru îndrăznirea ce avuseseră asupra Domnului Hristos. Acest lucru a şi fost la patruzeci de ani după răstignirea lui Hristos. Întru atâţia ani le-a îngăduit Dumnezeu tot pentru ca să se întoarcă să creadă şi să se pocăiască. Sfânta Cruce a fost ascunsă până în zilele Marelui Constantin, carele a fost întâiu pre lume împărat creştin".(49).

În continuare, cazania, arată cum i s-a arătat semnul Crucii pe cer, împăratului Constantin, când a făcut războiu cu Maxentie şi scria pe acea Cruce "Întru acest semn vei birui". Apoi, cum a dat ordin Constantin să se fixeze cruci în vârful steagurilor oastei sale şi cum a biruit pe Maxintie. Pentru care minune, a trimis pe maica sa Elena la Ierusalim, ca să caute **Crucea** pe care a fost răstignit Domnul. Cum a aflat-o cu ajutorul Patriarhului Macarie, care prin rugăciuni a identificat locul Golgotei şi prin minune a stabilit care anume era **Crucea Domnului,** căci aflaseră şi pe cele ale celor doi tâlhari, între cari fusese răstignit Domnul. Cum, dacă au identificat **Crucea Domnului**, cu mare frică şi bucurie, dând slavă lui Dumnezeu, au înălţat Sfânta Cruce la 14 Septemvrie, în Biserică în văzul poporului, care a început să strige "Doamne miluieşte-ne".

Este foarte important faptul că, precum Domnul a stat ascuns trei zile în mormânt, iar a treia zi a înviat din morţi – şi Sfânta Lui Cruce, a stat ascunsă în pământ trei secole şi apoi a fost aflată şi desgropată. Din această aflare a rodit răstimpul bogat şi minunat al celor Şapte Sfinte Sinoade Ecumenice, numite de Patriarhii Orientali în "Enciclica" lor : "Cele şapte Peceţi ale Sfântului Duh".

Dogmele stabilite de aceste Şapte Sfinte Sinoade Ecumenice, au pătruns, la rândul lor, în adâncul Istoriei, ca aluat sfânt din aluatul Jerfei **Domnului**, ca să dea iarăşi rod din rod într'o nouă Răscruce a **Vremii**, care este aceasta pe care o trăim noi din mila Preabunului Dumnezeu şi care deschide o eră nouă **Istoriei**, prin acest al nostru "Veac al Naţionalismului **Haric**", spre care **Trebue** să ne purtăm, toţi, Crucea, în Lumina Sfintei **Cruci a Domnului** de la "Plinirea Vremii".

Numai aşa, Politica va fi subordonată Razelor Dogmelor Ortodoxe, cari se revarsă şi dau tutror Vremilor Lumină din Lumina **Soarelui Revelației Desăvârşite**, Care este : Dumnezeu Omul **Iisus Hristos**, a Căruia este Împărăția şi Puterea şi Mărirea, împreună cu **Tatăl** şi cu **Sfântul Duh,** şi acum şi pururea şi în vecii vecilor **Amin !**

CAPITOLUL VI

CONDEIUL ŞI CATEDRA

"Pentru acestea, orice cărturar care cunoaşte cele despre împărăţia cerurilor, asemenea este omului stăpân de casă, care scoate din visteria sa lucruri noi şi vechi" (Matei 13,52)

1. *Pretutindeni şi totdeauna*. – Mormântul *generaţiei harice* a Creştinătăţii Româneşti, este anul 1939. Săptămâna Patimilor de *zile-ani*, a Creştinătăţii Româneşti, a început dela finea anului "sfânt" 1933, când a început **Prigoana** totală împotriva Mişcării-Legionare. Prima zi-an, a acestei Săptămâni, a fost 1933, Dumineca Floriilor; a doua zi 1934, Luni ; a treia zi 1935, Marţi ; a patra zi, 1936, Miercuri ; a cincea zi 1937, Joi ; a

şasea zi 1938, Vinerea-omorâtoare ; a şaptea zi 1939, Sâmbăta-mormântul.

Ca în ziua Sâmbetei, când Viaţa a stat în mormânt pecetluit, în brazdele acestui capitol, îngrop durerea gândurilor de până acum. Din grăuntele lor, rog pe Bunul Dumnezeu să-mi răsară spic de înviere.

Corneliu Zelea Codreanu a spus: "Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentru că, *condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi a apăsării mormântului"*.

Legiunea *"Sfântul Arhanghel Mihail",* este îngropată în durerea prilejuită de tâlharii generaţiei satanice. Sufletul oricărui *Român adevărat*, trebue să îmbrace doliu şi să caute mângăere, dătătoare de speranţă şi întăritoare a credinţii, în plângerile dela înmormântarea Domnului nostru Iisus Hristos. Pentru **El** trăesc şi mor Legionarii ! Lângă **El** s'au înălţat prinos Legionarii morţi şi au trecut în ceata Mucenicilor, cărora Biserica le cântă :

"Prea lăudaţilor mucenici, pre voi pământul nu v-a ascuns, ci ceriul v-a primit. Deschisu-s'au vouă uşile raiului şi înlăuntru fiind, de pomul vieţii vă îndulciţi; rugaţi-vă lui Hristos, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă".

Şi: "Aceşti ostaşi ai Împăratului Celui Mare, au stătut împotriva poruncilor tiranilor, vitejeşte n-au băgat seamă de munci şi călcând toată înşelăciunea, încununându-se după vrednicie, cer de la Mântuitorul pace şi sufletelor noastre mare milă".

La groap Mişcării Legionare, ne aducem aminte de ucenicii cari părăsiseră pe Mântuitorul şi – pentru că reprezentanţii oficiali ai Bisericii nu iau parte la durerea Românismului ne gândim la Iosif Arimateianul şi ne rugăm: "Încetat-a îndrăzneal ucenicilor, ia Iosif cel din Arimateia s-a arătat inimos; că văzând mort şi gol pre Dumnezeu Cel peste toate, L-a cerut şi L-a îngropat, strigând: tineri, bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea-înălţaţi-L întru toţi vecii.

"O minune nouă! O bunătate! O nespusă răbdare! Că de bună voie se pecetluieşte sub pământ, Cel ce locuieşte întru

înălţime şi se huleşte Dumnezeu ca un înşelător; pre Carele tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea-înălţaţi-L întru toţi vecii".(52).

Din binecuvântarea Mormântului Sfânt al Dumnezeu-Omului **Iisus Hristos**, se schimbă toate, *prin* **Puterea** *credinţii,* şi în Ţara batjocorită a Creştinătăţii-Româneşti.

"Înaintea regilor voiu spune învăţătura Ta şi nu mă voiu ruşina : Sub pământ de voie, ca un mort pogorând, pe cei muritori la ceruri i-ai ridicat, ca pe unii ce de-acolo-au fost căzuţi."(53).

Preotul, nu poate înlătura prinosul jertfelnic al "Legiunii Sfântul Arhanghel Mihail", pentru că este închinat Împăratului suferinţii. Şi Împăratul a zis : "Tot ce-Mi dă Tatăl la Mine vine şi pe cel ce vine la Mine, nu-l voiu da afară ; pentru că M'am pogorât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis pe Mine. Iar voia Celui ce M'a trimis pe mine aceasta este : ca din toţi pe care Mi i-a dat să nu pierd pe niciunul, ci să-I înviez pe ei în ziua cea de apoi. Că aceasta este voia Tatăţui Meu : ca oricine care vede pe Fiul şi crede în El, să aibă viaţă veşnică şi Eu să-l înviez în ziua cea de apoi". (Ioan 6, 37-40)

Pe aceştia Împăratul suferinţii îl face legionari ai biruinţii. Cu puterea ei, vor face rânduială în Vreme şi zidire de Viaţă Nouă. De aceea, mulţumesc cu frică Prea Bunului Dumnezeu, că mi-a dat şi mie condeiu, ca să vestesc binecuvântarea Lui. Iar, în loc de catedra visului de student, mi-a dat şi mie graiu viu pentru *amvonul* Preoţiei. De pe rugul lui, privesc Ţara noastră, care se jeleşte Maicii Domnului pentru fii cei prigoniţi -–şi, din visteria Cărţilor Sfinte, scot îmbărbătarea : "Toate poruncile Tale sunt Adevăr. Ajută-mi că pe nedreptul sunt prigonit ! : Ca să înoiesc, firea oamenilor cea stricată, am voit ca să-mi rănesc trupul Meu acum. Deci nu plânge, Maica Mea, jeluindu-Te !".(54).

Şi, pentru zorile Învierii, vestesc nădejdea dreptăţii : "Departe este mântuirea de cei păcătoşi, că poveţele Tale n'au căutat : Pier răstignitorii cu toţii împreună, dumnezeescule Fiu.

Toți pier împreună în fundul pierzării cei ce te-au osândit. Neamurile toate laudă'îngropării Ți-aduc, Hristoase al meu".(55)

Să piară şi generația satanică a celor ce au răstignit pe generația harică a Legionarilor Creştini-Români, cari au urmat pe **Hristos-Dumnezeu** până la "asemănarea **Lui** !".

Din jertfa generației harice, să răsară sământa Adevărului !

Sământa Învățăturii lui **Hristos,** aruncată de Legionari pe ogorul Creştinătății-Româneşti, care s'a îngropat, timp de trei ani, în trei moduri :

a) trupurile celor ucişi – ca sânge de martiri, ca să întărească credința în Dumnezeu ;

b) literatura legionară, fiind ascunsă de pârjolul minciunii, ca să crească, apoi, din ea, adevărata şi strălucitoarea literatură a Creştinătății-Româneşti ;

c) deodată cu acestea, **Durerea** tăcută a conştiințelor adevăraților creştini şi români, a **Pecetluit** în sufletele lor **Conştiința Harică** a Legionarilor, pentru ca să izbucnească **Biruitoare** : **Învierea istorică Legionară**, plină de **Harul Divin**, a întregei Creştinătăți-Româneşti, spre slava **Sfintei Treimi**, în veci amin !

Despre aceasta, ca ucenic al **Harului Divin**, născut din Neamul Creştin-Român, simțind chemarea **Poruncii** de a scrie, ca un "cărturar" al Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ, care este **Biserica** – văzând că slabă şi nebună este "experiența" lumii şi "înțelepciunea ei", rog pe **Hristos-Dumnezeu** să mă binecuvânteze cu **Darul Lui** şi cu Înțelepciunea *"experienței"* Crucii. Să-mi facă parte de ajutorul care preface *condeiul* în "sabie a Duhului" – şi-mi înalță *catedră*, mai întâi din Amvon, în cadrul Sfintelor Slujbe, ca un "rug arzător", şi apoi, din fiecare împrejurare, în călătorie, în aflare pe un plaiu, într'o vâlcea, pe o stâncă, la un izvor, în oraş, în sat, ziua şi noaptea, **Academia Teologică** fiind *: pretutindeni şi totdeauna* ! Să-mi **Pecetluiască** scrisul şi graiul viu şi puterea **Smereniei.** Pentru că, numai aşa, se poate **Apostrofa** minciuna şi se poate **Mărturisi : Adevărul** !

Şi mare poruncă este aceasta, de vremece am văzut cum, la noi, **Politica** “oficială” a acuzatorilor, nu numai că nu se poate subordona Dogmelor **Ortodoxiei,** ci este de-a dreptul vrăjmaşă ! Dar, în lume, nu trebue să mai existe altă bucurie decât lupta pentru supunerea oamenilor ascultării **Numai de Dumnezeu** !

“Cărturarul” care se roagă lui Dumnezeu ca să poată izbuti aceasta, trebuie să facă parte credincioşilor de **Teologie** :

“Teologia a fost definită “sanctuarul în care se întâlneşte Dumnezeu cu omul”.

Această întâlnire, această *întâmpinare,* nu este întâmplătoare şi fără urmări. Ea este un act al Providenții.

Omul aşteaptă pe Dumnezeu, de a doua zi după căderea lui din har. Adică exact, de când Dumnezeu i-a făgăduit un “mântuitor”.

Rostul întrupării, morții şi învierii Mântuitorului este să dea omului, din nou, putința să mânece către Dumnezeu, să se întâmpine” cu El. Adică să se “mântuiască”. Să-şi dobândească, iarăşi “frumusețea cea dintâi, cu care a fost împodobit”. Şi astfel, înainte “de a se întoarce în pământ, să se întoarcă la Dumnezeu”.

Locul unde omul poate vedea şi cunoaşte pe Dumnezeu este sanctuarul teologiei.

Dar teologia este descoperire dumnezeească. De aceea ea este “sfântă”. Şi această dumnezeească descoperire a fost lăsată în păstrarea Bisericii.

“Teologia este a Bisericii. În Biserică omul se întâlneşte cu Dumnezeu. Aci îl cunoaşte, şi îl trăeşte. Cu ajutorul harului dumnezeesc, dăruit de Dumnezeu, neputinței omului şi râvnei lui de mântuire.

“Prin harul dumnezeesc – care-i constituie esența, teologia se găseşte în slujba mântuirii omului. Adică a sfințirii lui. A îndumnezeirii lui.

“Teologia se integrează, deci, atât prin esența, prin funcțiunea, cât şi prin finalitatea ei, în iconomia mântuirii.

“Fără har nu există mântuire – şi prin urmare, nici teologie.

“Esența harică a teologiei îi dă, aşadar, o funcțiune soteriologică.

“Teologia – mijloc de cunoaştere a lui Dumnezeu, şi a descoperirii lui, şi în acelaş timp, mijloc de sfințire a omului prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a descoperirii lui, este, Har împărtăşit de Dumnezeu omului la care omul răspunde prin **Dragoste**. “Întru lumina ta, vedem lumina”. Teologia este ştiința mântuirii. Dar teologia este şi mântuitoare.

“Dumnezeu dă omului harul de a primi harul.

“Adică de a fi *receptiv*, pentru har – din conştiința neputinții, slăbiciunii, puținătății, lui de făptură căzută şi pocăitoare.

“Teologul, adică gânditorul şi grăitorul de Dumneueu, tăinuitorul Treimii, este o creație a Bisericii.

“Ca om de credință mărturisită şi trăită, el mărturiseşte credința Bisericii. În afară de biserică nu există teologi şi teologie. Teologul teologhiseşte, adică tâlcuieşte descoperirea dumnezeească în Biserică.

“Prin teologie, el se mântueşte şi mântueşte pe cei ce stau în ascultarea Bisericii şi a predaniilor ei.

“Aşadar teologia nu este o ştiință ca toate ştiințele, ci o ştiință a mântuirii.

“Ea este rod al harului. Şi rodeşte mântuire. Este misiune dela Dumnezeu, prin biserică, pentru mântuirea oamenilor”.

“Teologul este înainte de toate un *mărturisitor.* El mărturiseşte credința Bisericii. O mărturiseşte prin graiu şi prin viață, ca unul care “ştie în cine crede”. Marea lui pasiune este să facă şi pe alții să *creadă* şi să *mărturisească.*

“Teologul este un *propoveduitor.* Un *apostol*. Teologia nu este o ştiință ermetică ; iar teologul nu poate fi, nici el, un om izolat de viață, un insular, opac, impermeabil, pentru frământările sufletului omenesc însetat de mântuire.

“Lumea cere teologului şi teologiei, adică bisericii şi credinții, sporul de lumină, de adevăr, de putere, de *har*, pentru

a-şi umple golurile ei lăuntrice, pentru a se împlini în Dumnezeu, pentru a se mântui.

“Teologia mântueşte. Aceasta este funcțiunea ei esențială.

“Înapoi la teologie, înseamnă, deci, *înainte* spre plenitudinea harică a vieții, pentru care “Cuvântul trup s’a făcut şi s’a sălăşluit între noi”.

“Prin biserică – pentru Dumnezeu.

“Teologul este un *teofil* şi un *teodul* pentru că este un *teofor.*

“Cine nu este teofor, nu poate fi nici teodul.

“Despre teolog – se poate spune : “întru dânsul viață era şi viața era lumina oamenilor”.

“Gânditorii şi grăitorii de Dumnezeu, iubitorii şi slujitorii de Dumnezeu, purtătorii şi trăitorii lui Dumnezeu, *singuri,* pot “lumina pe tot omul ce vine în lume”.

“Că darul şi adevărul prin Iisus Hristos s’au făcut. Şi din plinirea lui am luat şi dar pentru dar”.(56).

Din vistieria **Teologiei**, cărturarul ei “scoate lucruri noi şi vechi”. Cum ? Despre aceasta, am scris la “însemnarea zilei” cu data de “Luni 20 Februarie 1939” din “Însemnările unui Preot”, astfel :

“Lectură : **“Dogmatica”** – Sf. Ioan Damaschin.

“Fericită lectură ! Într’adevăr “Izvoarele Ortodoxiei !” Teologia Sfinților – şi în special a Sf. Ioan Damaschin, care este un punct de răscruce în Ortodoxie – deschide orizontului mintal cu adevărat perspectiva infinitului ! Mai ales pentru mine şi – ce minunat ! – în momentele acestea, când leg vârsta preoției (30 ani) cu deplina descifrare a destinului meu de Teolog, în cadrul destinului Creştinătății_Româneşti, **“Dogmatica”** Sfântului Ioan Damaschin este o descoperire pusă de Bunul Dumnezeu în mâna mea cum nu se poate mai miraculos ! De aici încă o înțelegere a tainelor cunoaşterii, care se desprinde din complexul atâtor fericite coincidențe sau mai bine zis providențiale potriviri :

“Pentru un **Teolog ortodox** – care trebue să aibă ca temeiu al idealului acestuia cuvintele Sfântului Ioan Scărarul, care spune că “virtutea te face Teolog”, iar ca hrană necurmată rugăciunea şi culminarea ei : împărtăşirea cu Sfintele Taine – modul de a ajunge la noi trepte ale cunoaşterii, sau cum se obişnuieşte a spune “metoda de cercetare”, îmi pare a fi cel mai fericit acesta : în primul rând tot credinţa şi cererea pioasă, caldă şi deplină către Bunul Dumnezeu, ca să inspire milostivirea harului Lui pe Teolog asupra subiectului care trebue să-i fie cunoscut, asupra planului după care trebue să formuleze şi să desvolte împărtăşirea cunoaşterii respectivului subiect şi altora şi tot Bunul Dumnezeu să-l călăuzească şi la cercetarea operelor pe care trebue să le folosească în legătură cu acel subiect, sau pe cari să le citească singular dar anume chiar atunci când trebue, cum trebue şi spre ce trebue !

“Găsesc că este mult mai demnă această “cale” de “mărturisirea credinţii”, decât cea bazată prea mult pe puterea – şi fatal pe orgoliul ! – omului a “indexului bibliografic” adunat câteodată cu furca şi împopoţonat şi cu ce trebue şi cu ce nu trebue, pentru ca să impresioneze “ştiinţific” cu savantlâcul “depozitarilor” ştiinţei. (!?).

“Îndreptarul bibliografic – mai ales când e alcătuit sub călăuzirea unui magistru pios şi Doctor în Teologie, cum e pentru mine o icoană Părintele Prof. Vasile Gheorghiu dela Cernăuţi – da, este vrednic de luat în seamă şi de folosit, dar numai dacă porneşti tot de la evlavie şi descoperire şi subordonezi *acestora dumnezeeşti* şi binecuvântate de harul divin, *pe cele omeneşti* şi slabe ale efortului “metodei de cercetare şi elaborare ştiinţifică”, pe care nu o poţi apropia totdeauna şi chiar aşa de potrivit de ceea ce este cu adevărat : **Teologia.**

“De aceea, mijlocindu-mi Bunul Dumnezeu apropierea şi atingerea minţii mele de **“Dogmatica”** Sfântului Ioan Damaschin – mai ales acum, înainte de data de 12 Februarie şi 26 Aprilie 1939 şi mai ales în legătură cu chinuitoarea frământare sufletească a mea privitor la subiectul “Apostrofa

unui Teolog", în care trebue să-mi fixez poziția şi atitudinea mea de Preot şi Teolog ortodox în raport cu timpul de azi, cu împrejurările lui şi cu răscrucea la care se află destinul Creştinătății-Româneşti şi întreaga Creştinătate Ortodoxă şi neortodoxă – înalț smerite laude Numelui Sfintei Treimi şi las să se reverse în această însemnare fericirea care îmi stăpâneşte acum sufletul pentruca, dacă va vrea Bunul Dumnezeu, să fie spre folos şi bucurie şi altora, când voiu prelucra la locul cuvenit cele de aici".

Tot în legătură cu "Izvoarele Ortodoxiei", în "însemnarea zilei" de Marți, 13 Iunie 1939, am scris :

"Azi – un fel de toropeală şi neputință, ca după chef şi nesomn. Dar, nici nu am chefuit, nici nedormit nu am fost. Sufletul, însă, îmi pare obosit. Mintea greoaie şi zăbavnică în pricepere. De ce ? De multă încordare şi războire a zilelor din urmă. Pentru aceea socoteam ca azi să nu fac nimic. Ba am îngăduit şi eu un pic din superstiția lumii : fiind şi Marți şi ziua de 13 a lunii, socoteam să o las a trece fără nici o preocupare de muncă deosebită.

"Dar, Bunul Dumnezeu m'a mustrat cu bunătatea Lui printr'un dar neaşteptat : Tocmai azi mi-a sosit cu poşta vol. 2 din "Izvoarele Ortodoxiei" de la "Librăria Teologică" din Bucureşti şi anume : **"Comentar de Psalmi"** de Sf. Vasile cel Mare. Mare bucurie şi puternică trezire din neputința zilei acesteia. Apoi o legătură cu un fapt însemnat : Săptămâna trecută mi-am adus şi manuscrisul "Apostrofa unui Teolog" dela Bucureşti – şi cum iscodeam desluşirile lui cele ce vor trebue să-l ducă la tipar în forma lui definitivă, mi-a venit tocmai la timp şi această carte ca încă o nouă şi minunată chee a înțelepciunii şi laudei lui Dumnezeu !".

Cum şi de la cine am învățat şi eu ceeace vreau să dăruiesc şi altora ?

Când m'am înscris la Facultatea de Teologie din Cernăuți, am dus acolo în suflet lectura unor cărți de căpătâiu :

Mai întâi **Noul Testament**, pe care l-am citit în întregime în vacanța școlară a anului în care am terminat liceul și am luat bacalaureatul.

Dintre autorii universali, cei mai mari binefăcători pe cari i-am avut până la Facultate, sunt :

Forester ("Îndrumarea vieții") ; Geothe ("Faust") ; și Carlyle ("Muncă, sinceritate, tăcere" și "Eroii").

La Facultatea de Teologie din Cernăuți am fost fiul sufletesc în primul rând al Profesorului **Pr. Dr. Vasile Gheorghiu**. Apoi : Pr. Dr. Vasile Tarnavaschi ; Pr. Dr. Domițian Spânu ; Dr. Romulus Cândea ; Dr. Nicolae Cotos ; Pr. Dr. Valerian Șesan și Dr. Vasile Loichiță.

Ca student-teolog, am citit cu râvnă **Sfânta Scriptură** în întregime și din operele Profesorilor amintiți.

Cele mai folositoare cărți, pe lângă Sfânta Scriptură, din cari am învățat **Teologie,** sunt în primul rând *Sfintele Cărți* Liturgice și **Patericul,** paralel cu anumite cărți ale Sfinților Părinți.

Apoi – dintre celelalte cărți, teologice – consider ca puternici sprijinitori ai mei în Ortodoxie, pe cele ale autorilor :

Eusebie Popovici ("Istoria Bisericii Universale") ; Mitropolitul Antonie al Kievului ("Catehismul") ; Prot. P. Svetlov ("Învățătura Creștină în expunere apologetică") ; Alexandru de Sturdza ("Priviri istorice asupra învățăturii duhului Bisericii Ortodoxe") ; Nicolae Arseniev ("Biserica Răsăriteană"); Macarie ("Dogmatica") ; Andrutsos ("Dogmatica") ; Bulgacof ("Ortodoxia") ; Kalinik ("Povățuiri pentru Preoți și Diaconi") ; Milaș ("Canoanele") ; Mirofanovici ("Liturgica") ; Gh. Racoveanu ("Paisie") ; Pr. Dr. Liviu Stan ("Mirenii în Biserică").

Paralel cu Ortodoxia și pentru slujirea ei – am căutat să mă documentez și asupra Românismului. Dintre autorii din trecut, o influență hotărâtoare au produs asupra mea mai ales : Cronicarii, Eminescu, Bălcescu, Kogălniceanu, Aurel C. Popovici și Dr. N. Paulescu.

Am citit cu mare folos :

Revistele : a) *Teologice* : Candela, **Predania.** Revista Teologică, Logos şi parte din Studii Teologice. b) *Naționale :* Pământul strămoşesc ; Gândirea, **Axa**, Rânduiala, Buletinul anti-iudeo-masonic, Vestitorii, Orientări, Cuvântul Studențesc, Iconar, Revista Sociologică.

Ziarele : **Cuvântul,** Calendarul, Universul, Buna Vestire, Porunca Vremii, **Legionarii.**

Cele mai importante edituri, prin momentul şi semnificația începerii lor, mi s-a părut : "Editura Librăriei Teologice – Colecția "Izvoarele Ortodoxiei" şi "Bombardamentul Legionar".

Pentru strunirea şi sănătatea trupului, am citit şi practic cu folos : "Sistemul meu" de I. P. Műler.

Pentru sistematizarea studiilor, folosesc Schema :

a) Studii generale :

1. Istorie

Istoria Naturală	Istoria Popoarelor	Istoria religiilor	Istoria filosofiei	Istoria artelor

2. Filosofia şi enciclopedia Istoriei

Istoria pedagogiei	Istoria creştinismului	Istoria românilor

3. Enciclopedia

Filologiei şi artelor	Ştiințelor empirice	Dreptului şi filosofiei

Enciclopedia Teologică

b) *Studii speciale :*

1.Introducere în Teologia Ortodoxă

2. Teologia biblică

Arheologia biblică	Filologia biblică	Ermeneuti-ca biblică	Exegeza biblică	Istoria biblică

Introducere în Testamentul Vechiu şi Nou
Istoria Bisericii Universale
3. Tradiţiunea

Arheologia creştină	Patrologia şi Patristica	Istoria Canoanelor

Filosofia creştină	Apologetic a	Simbolica	Polemica	Sectologia

4. Teologia Fundamentală

5. Teologia Morală	6. Teologia Dogmatică	7. Teologia Estetică

8. Teologia ascetică-mistică
9.Teologia practică

Dreptul bisericesc	Catehetica	Liturgica	Omiletica	Sociologia creştină

PASTORALA

2. *"Pentru Legionari"*. – Când abuzul tiraniei şi panica dezordinei, au întunecat zarea istoriei românismului, târându-l din păcat în păcat şi din sminteală în sminteală – Dumnezeu a poruncit *celuice* a purtat mai cu osârdie *Crucea Neamului,* ca să-i dea *"cheea vremii"* de azi, în cartea: **"Pentru Legionari".**

Fiecare *român este dator* să se adape din spiritul ei, pentru că îi deschide sufletul către țelul pentru care este rânduit românismul aşa cum fiecare *creştin este dator* să asculte de Duhul Sfintei Scripturi, care deschide omenirii cerurile prin Biserică.

Sfânta Scriptură, cartea de temelie şi răscruce a lumii, ne învață, pe creştini, prin Biserică, să trăim : pentru **Dumnezeu**, slăvindu-L, ca **Treime Sfântă**, cu credință, cu speranță şi cu dragoste.

Cartea Căpitanului, dar din darul lui Dumnezeu, ne învață, pe români, prin Legiune, să trăim, ca Neam, pentru Biserică : gândind, simțind şi voind româneşte la lumina Evangheliei Domnului nostru **Iisus Hristos**.

Născut din adevăr, Corneliu Zelea Codreanu, poartă Crucea de ucenic al Mântuitorului. Pentru că a făcut din talanții primiți, rod însutit *"chemării"* **Harului**, de care ascultă cu nădejde, prin râvna credinții şi prin munca dragostei – Dumnezeu l-a **Ales** ca pe un întâi născut al generației harice a Românismului, întărindul **Căpitan al Maturității** Neamului nostru.

Paharul sufletului său, curat înlăuntru, răsfrânge această curățenie şi în frumusețea scrisului pe care ni l-a dăruit.

Pentru generația satanică a Românismului *este temut,* fiind **Puternic**, prin binecuvântarea ce i-a dat-o Bunul Dumnezeu : "Domnul este ajutorul meu şi nu mă voiu teme ! Ce-mi va face mie omul ?" (Evrei 13, 6).

Luptător, Căpitanul este călăuzit şi ocrotit de sabia de foc a *Sfântului Arhanghel Mihail*, sub ale cărui păzitoare rugăciuni a întărit toată viața **Legiunii,** pe care sufletul său a născut-o.

Vestitor, Preotul se bucură de crinul darului înveselitor al Sfântului Arhanghel Gavriil şi cu a lui străluminare sufletească, binecuvântează pe Căpitan şi Legiunea, în cererile de la Sfântul Altar.

X

Cărturar al **Harului Divin**, Căpitanul dă la timp, poporului slăbănogit, o rază de încredere în *conducătorul* trimis ca un atlet al lui Hristos, care trebuie să urce *nouă trepte* ca Îngerii – scriind :

"Cari sunt liniile spirituale ale unui conducător de mişcare politică ? După părerea mea următoarele : I. O putere lăuntrică de atracție… II. Capacitate de dragoste… III. Ştiință şi simț al organizării… IV. Cunoaşterea oamenilor… V. Putere de educație şi de însuflețire a eroismului… VI. Stăpânirea legilor

conducerii… VII. Simțul bătăliei… VII. Curajul… IX. Conştiința obiectivelor drepte şi morale şi a mijloacelor loiale. Nu există biruință care să dăinuiască în afară de aceste îndreptare”. – (pag.262-263).

Când a pus început mişcării legionare, nu i-a luat nimeni în seamă, cu atât mai mult reprezentanții *oficiali* ai Bisericii. Aceştia, de mult şi groaznic, țin lumina sub obroc şi lasă Creştinătatea-Românească pradă tuturor vrăjmaşilor văzuți şi nevăzuți. Căpitanul bate la uşa Bisericii şi se aşează sub scutul sfinților Ei, apropiind pe cei dintâi legionari de icoană : “Ne-am strâns şi mai mult în jurul icoanei. Şi cu cât greutățile ne vor asalta şi loviturile lumii vor curge mai grele peste noi, cu atât vom sta mai mult sub scutul Sfântului Mihail şi la umbra sabiei lui. El nu era pentru noi o fotografie pe o icoană, zi şi noapte, cu candela aprinsă”. – (p. 297-298).

La lumina ei, Duhul Sfânt le-a insuflat adevărul cu care trebuie să fie biruită minciuna veacului: “În acest secol, în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu porneşte la ceva cât de mic fără să se întrebe mai întâi “câți bani are”, Dumnezeu a vrut să arate, că, în lupta şi biruința legionară *materia* n-a jucat niciun rol.

“Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de o mentalitate atotstăpânitoare peste veac şi peste lume. Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta, înaltă până la cer. Domnia absolută a materiai era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale”. (p. 298)

La fel, a întărit cumpănă dreaptă şi față de *rațiune,* pe care lumea o luase drept zeiță : “Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi disprețui, von punea-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieții”. (p. 299).

Aceste lucruri îl feresc pe om de a fi mişel şi-l fac să stârpească mişelia din el şi mişelia altora, ca să nu mai rânjească fiara *din om*. “Învățați pe copii voştri să nu întrebuințeze mişelia nici contra prietenului şi nici contra celui mai mare duşman al lor. Căci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinşi, vor fi

striviți. Nici în contra mişelului şi a armelor lui mişeleşti să nu întrebuințeze mişelia, pentru că de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mişelia va rămâne neschimbată. Mişekia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului. În esență, aceeaşi mişelie va stăpâni peste lume. Întunericul mişeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului plin de caracter şi de onoare". (p. 301).

Sufletul lor de legionari, oglindă clară, bine primind şi reflectând lumina evangheliei, ca după numărul celor patru binevestitori, arată : "Patru linii brăzdează mica noastră viață inițială : 1. Credința în Dumnezeu… 2. Încrederea în misiunea noastră… 3. Dragostea dintre noi… 4. Cântecul" (p. 302-303).

-"De aceea, voi, legionari de azi sau de mâine, de câte ori veți avea nevoie de a vă orienta în spiritul legionar, să vă reîntoarceți la aceste patru linii de început, care stau la baza vieții noastre. Iar cântecul vă va fi un îndreptar. De nu veți putea cânta, să ştiți că este o boală care vă roade în adâncul ființei voastre sufleteşti sau că vremea v'a turnat păcate peste sufletul curat ; iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați de o parte şi să lăsați locul vostru, celor ce vor putea cânta" (p. 303).

X

Punctul în care Căpitanul, ridică Românismul deadreptul la momentul de înfiere la binecuvântarea **Teologiei** – ceeace ne aduce aminte de adopțiunea "ucenicului iubit" către Maica lui Dumnezeu, Alma Mater a lumii, pe care o înoeşte prin rodul pântecului Său : Trupul şi Sângele **Domnului nostru Iisus Hristos** – sunt paginile pline de revărsarea duhovnicească a unei ambianțe sufleteşti, de care, în societatea românească, încă nu ne făcuseră parte "cărturarii şi fariseii" lumii noastre vechi. Sunt paginile pe care le-am citat la punctul 1. "Legionarii", din Capitolul III : **"Acuzații !".** Sunt paginile care fixează în scris ceeace de fapt se *trăeşte* în Legiunea Sfântului Arhanghel Mihail… Mişcarea față de care Arhiereii Bisericii Ortodoxe

Române s'au solidarizat prin tăcere cu grozăviile teroarei *acuzatorilor* !

Dar, faptul că *Legiunea*, aceasta este o *trăire* (p. 320) şi se întemeează pe **Dragoste**, care împacă principiul *autorității* cu principiul *libertății* (p. 321), pe dragostea care "este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o turor neamurilor din lume", fiind o "sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti" (pag. 322)… **Adevereşte** că este o **Chemare** a Providenței Divine, pentru Neamul nostru şi pentru **Vremea** noastră, ca să se regăsească în aceeaşi *"stare de spirit"* generația harică a *maturității Românismului,* fiindcă această stare de spirit "s'a născut din contopirea următoarelor elemente : 1. Aportul nostru de simțire (al Căpitanului şi al celor dintâi Legionari). 2. Aportul de simțire al altor Români. 3. Prezența în conştiința tuturor a morților neamului. 4. Îndemnul pământului patriei şi 5. Binecuvântarea lui Dumnezeu". (pag. 332).

Ca untdelemnul din candelele celor cinci fecioare înțelepte, aceste elemente pregătesc toată suflarea românească pentru ceasul în care va trebui să întâmpine pe Mirele învierii Neamului nostru din mormântul în care l-au pecetluit acum iudeo-masonii.

Cuvântul *"Stare de spirit",* este din visteria învățăturii Bisericii **Ortodoxe,** care prosterne conştiința oamenilor în fața unui Dar al **Duhului Sfânt**. Principiul **Ortodoxiei** se bazează pe **Conlucrarea** liberă şi plină de dragoste dintre Om şi **Dumnezeu**, atât individual, cât şi colectiv. **Ortodoxia** exclude ca diabolică şi uzurparea tiranică a unui *vicar* al lui Dumnezeu, de care trebue să asculte toată lumea în mod absolutist, ca în catolicismul papal dela Roma – precum şi desmățul individualist şi democratizant al protestantismului, care face din fiecare ins un *vicar* şi chiar un *autodumnezeu.*

De aceea, când vorbeşte căpitanul despre "Mişcările naționale şi dictatura" – şi se întreabă privitor la Mişcarea Legionară "dacă nu-i nici dictatură şi nici democrație, atunci ce este ?" (pag. 334), el răspunde în aşa fel, încât îngemănează, identifică perfect, *naționalismul cu Ortodoxia :*

“Este o formă nouă conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. Nu ştiu ce denumire va căpăta, dar este o formă nouă.

“Cred că are la bază acea *stare de spirit*, acea stare de înaltă *conştiinţă naţională,* care, mai de vreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului naţional.

“Este o stare de lumină interioară. Aceea ce odinioară era zăcământ instinctiv al neamului, în aceste momente se reflectează în conştiinţe, creind o stare de unanimă iluminaţie, întâlnită numai în marile experienţe religioase. Această stare de drept s’ar putea numi : o stare de **Ecumenicitate naţională**”. (pag. 334).

Că această străfulgerare a conştiinţei Creştinătăţii-Româneşti, este inspirată Căpitanului de Duhul Sfânt, o probează smerenia impresionantă a acestui **Om :**

“Am fost întrebat dacă activitatea noastră de până acum se află pe linia Bisericii Creştine. Răspund :

“Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi şi linia Bisericii Creştine. Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecţia şi sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre.

Noi, prin acţiunea noastră, prin toate faptele şi gândurile noastre, **Tindem** către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii şi condamnarea la care am fost sortiţi prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforţările noastre pământeşti, a ne înălţa către această linie”. (pag. 420-4221)

X

Mă gândesc la cuvintele Sfântului Apostol Iacov : “Smeriţi-vă înaintea Domnului şi El vă va înălţa”. (Iacov 4,10). Cât de mult ar trebui să se fericească Neamul acesta, pentru că i-a trimis Dumnezeu un Căpitan al maturităţii atât de înţelept. El se jertfeşte pentru Neam şi se pleacă plin de bunăvoinţă şi

podoabă înlăcrimată înaintea Bisericii lui **Hristos**, pe Care-L roagă să facă vrednic a se apropia şi Românismul de **El,** de **Hristos-Dumnezeu.** Şi "darul revărsându-se din belşug". (2 Cor. 4, 15) asupra lui, a arătat Neamului care este patrimoniul lui (p. 424), pe acest pământ, după al cărui fel de rodire se face vrednic şi de **Ţelul final**, care este :

"**Învierea**. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creaţia, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s'a crezut, pentru a obţine această înviere. Este rodul talantului, pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebue să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest **Moment final**, "învierea din morţi", este ţelul cel mai înalt şi mai sublim către care se poate înălţa un neam" (p. 425).

Pentru acest **Om inspirat,** Biserica *oficială*, nu numai că nu a aflat niciun cuvânt de lămurire, în faţa Cezarului asupritor şi anticrist ; nu numai că nu a avut niciun cuvânt de laudă pentru el în faţa poporului pe care îl păstoreşte; nu numai că nu a avut nici un cuvânt de apărare faţă de acuzatorii – generaţie satanică şi de afurisire a acesteia – dar, de necrezut !, s'a solidarizat cel puţin prin tăcere (dacă nu şi altfel, cum lumea încă nu ştie) cu această generaţie satanică a acuzatorilor şi ucigaşilor celui mai mare Creştin şi Român contemporan : **Corneliu Zelea Codreanu**, Căpitanul Legionarilor **Generaţiei harice** a Creştinătăţii-Româneşti, martiri **Ortodocşi** pentru Hristos şi eroi Naţionalişti pentru Românism, în secolul al XX-lea !

Cartea Căpitanului **"Pentru Legionari"** a apărut, însă, mai de mult, încât a fost timp suficient pentru citirea ei, aşa că nu se poate scuza nimeni că nu a ştiut cu ce Om şi cu ce fel de Mişcare au deaface !

Căpitanul este cel mai mare exemplu contemporan de iubire şi de luptă pentru **Iisus Hristos**, iar **Cartea** lui este apă vie din izvorul Harului Divin, precum este scris :

“Cel ce va bea din apa, pe care I-o voiu da Eu, nu va înseta în veac, căci apa, pe care **Eu** i-o voi da, se va face în el izvor de apă care curge spre viaţă veşnică” – amin ! (Ioan 4,14)

X

Sfârşitul părţii întâia întru lauda prea Bunului Dumnezeu. Amin.

PARTEA A DOUA

POARTA VECINICIEI

ÎNVIEREA

"După aceasta, m-am uitat şi iată o uşă era deschisă în cer şi glasul cel dintâi, glasul ca de trâmbiţă, pe care l-am auzit vorbind cu mine, mi-a zis : Suie-te aici şi îţi voiu arăta cele ce trebue să fie după acestea"(Apoc 4,1)

Învierea este de două feluri :

Întâia : finală, reală, universală şi definitivă (desăvârşită).

A doua : actuală, virtuală, particulară şi formativă (în devenire).

Pe cea dintâi, a realizat-o **Obiectiv** Mântuitorul, prin Învierea **Lui** din morţi şi *o va da* şi fiecăruia din noi (subiectiv), la a doua **Lui** venire, la "învierea morţilor" şi "judecata din urmă". Aceasta este ultima ţintă, spre care poate şi trebue să tindă **Omul.**

Pe a doua, a arătat-o **Obiectiv**, Domnul, la Dumnezeeasca Arătare (Teofania), la Sfântul Botez, şi o dă şi fiecăruia din noi (subiectiv), prin Taina Sfântului Botez, care este *naşterea din nou*, (întâia înviere) a omului şi punctul de plecare,

fără de care nu poate să întrezărească, să dorească şi să ajungă la suprema țintă **: Învierea Finală**.

Dar, şi pe una şi pe alta, ne-a **Dat-o Obiectiv**, odată pentru totdeauna şi pentru toată lumea, **Domnul,** prin Sfânta şi Înfricăşata **Lui** Jertfă de pe **Cruce.** Şi ni **Le** dă (subiectiv) şi fiecăruia din noi, oricând vrem şi ne pregătim cu vrednicie, prin Sfânta Taină a **Euharistiei**. Această Sfântă Taină, de fiecare dată, când O primim, ne produce o înviere actuală, înoindu-ne şi sfințindu-ne în raport cu ce am fost până în clipa împărtăşirii – şi ne arvuneşte, odată mai mult, **Învierea** propriu zisă, finală, învrednicindu-ne în raport cu ceice **Vom** fi după "Judecata din urmă".

Iar, în virtutea puterii miraculoase pe care o are Sfânta **Euharistie**, negrăita ei lucrare poate face şi din fiecare clipă, care urmează după împărtăşire, o naştere din nou, o înviere actuală, virtuală şi formativă. De unde urmează că **Viața** este un lanț de mii şi de milioane de învieri actuale, pe cari le dobândeşte omul – în lupta contra păcatului şi deci a morții, prin Sfânta Euharistie şi prin celelalte Sfinte Taine – cari învieri formative, cu cât sunt mai multe şi mai puternice (intense), cu atât mai mult sunt o tărie a dobândirii **Învierii** celei finale, care va fi cea deplin reală şi definitivă.

Fiecare înviere actuală, se realizează printr-o crucificare o omului morții, din noi. Cu fiecare **Cruce –** chee spirituală – ni se deschide o nouă, mai intensă şi mai limpede, perspectivă spre eternitate. Iar, viața omului fiind unitară, în ceeace numim **Personalitatea** lui, se concentrează toată strădania **Crucii** lui, prin care, având cheia vremii contemporane lui, îşi asigură deschiderea Porții Veşnice – învierea – lui, în răsplata pe care o va primi când se va deschide **Poarta Veşniciei** pentru toți drepții, de către **Acela Care** a dat Cheea Vremii pentru toți oamenii.

Aceasta priveşte şi pe fiecare Neam, în fiecare timp al lui, mai ales când trece prin timpuri de Răscruce, de înviere actuală a întregului Neam, în acel timp – ceeace înseamnă o nouă epocă în istoria lui, sau chiar o eră în istoria întregii omeniri – pentru că

generaţia harică a unui neam are tocmai acest dar de la Dumnezeu : de a învrednici respectivul neam de o înviere actuală. Cu cât sunt mai multe şi mai puternice aceste învieri actuale, în istoria unui Neam, cu atât mai vrednic şi de mai mare slavă în vecinicie la învierea finală, care va fi dată şi fiecărui om în parte, dar şi fiecărui neam în totalitatea lui.

Acum, suntem în faţa unei noi şi mari **Învieri Actuale** a întregii lumi.

Duhul Sfânt cheamă lumea vremii noastre la ascultarea de **Darul** unei **Ere Noi** a Istoriei.

Solia aceasta a fost dată generaţiei harice a Creştinătăţii-Româneşti, sobornicită în "Legiunea Sfântului Arhanghel Mihail".

Preoţii trebue să vestească acest **Dar** şi să înalţe rugăciuni pentru **Mângâierea** Omenirii de azi, sfârtecată de vrajba generaţiei satanice.

Biserica va binecuvânta generaţia harică a închinătorilor şi luptătorilor lui **Hristos-Dumnezeu**, din această Vreme. Din roadele jertfei lor, **Toată Creştinătatea** va ajunge la universalizarea împlinirii cuvintelor dumnezeescului **Pavel,** Apostolul Neamurilor :

"Să nu caute nimeni numai de ale sale, ci fiecare şi de ale altuia. Aveţi în voi simţirea care era în **Hristos-Iisus, Cel Ce,** fiind în chipul lui Dumnezeu, n'a ţinut ca la o pradă la egalitatea Lui cu Dumnezeu, ci S'a deşertat pe Sine, a luat chip de rob, făcându-se oamenilor asemenea, şi la înfăţişare dovedindu-se ca un om. *S'a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte – şi încă* **Moarte pe Cruce**. Pentru aceea, şi Dumnezeu L-a preaînălţat şi *I-a dăruit Lui* **Numele** *Care este mai presus de orice nume :* ca, *întru Numele lui* **Iisus**, tot genunchiul să se plece, al celor cereşti, şi al celor pământeşti şi al celor de desubt. *Şi să se mărturisească toată limba, că Iisus Hristos este* **Domn***, spre mărirea lui* **Dumnezeu Tatăl**". (Filipeni 2,4 – 11).

Fericit şi neînstare a mulţumi îndeajuns lui Dumnezeu, pentru că m'a învrednicit şi pe mine nevrednicul Lui rob, a fi

“ispravnic al Tainelor Lui” (1Cor. 4,1) – şi pentru că m’a crescut în verdeaţa generaţiei harice, care vrea să facă de aur şi lumină creanga Neamului *născut Creştin*, îi plec cu umilinţă capul, strigând : deşi, sunt şi eu unul din marea mulţime plină de păcate, totuşi îndrăznesc să scriu despre ceva mare, despre **Misionarismul** Creştinătăţii-Româneşti în lume, în măsura în care prea Bunul Dumnezeu m’a binecuvântat cu lumina Harului Divin.

Mai întâi, cu mână de începător ucenic, am aşternut gândurile din Partea întâia – “Cheea Vremii” – ca *o regăsire* sub **Cruce**, într-un leat de viaţă omenească, aici, unde, ca pretutindeni şi totdeauna, Dumnezeu “face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi plouă peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi”. (Matei 5,45).

Apoi, în Partea a doua – “Poarta Veciniciei” – ca într’o *Duminecă* a sufletului generaţiei harice, în patru împletituri, după numărul Sfinţilor Evanghelişti, mă rog “Părintelui luminilor” (Iacov, 1,17), Care “dă tuturor deadreptul şi nu înfruntă (Iacov 1,5) – să-mi dăruiască şi mie înţelepciunea de “om duhovnicesc” (1Cor. 2,15) şi putere de propovăduitor neînfricoşat, ca, împreună cu fraţii mei de credinţă şi sânge, să ne oţelim după cum e scris : “Deşi umblăm în trup, nu ne luptăm trupeşte. Pentru că armele luptei noastre nu sunt omeneşti, ci puternice, înaintea lui Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile ; noi surpăm izvodirile minţii şi orice înălţare, care se ridică împotriva cunoaşterii lui Dumnezeu, şi tot gândul îl robim, spre ascultarea lui **Hristos**”. (2Cor. 10, 3-5).

…Acolo, unde pământul Ţării se sărută cu marea şi se îngemănează în baia soarelui, care scaldă cerul Neamului în desmărginire şi vis, la Balcic, mă gândesc la descoperirea cu care Sfântul Evanghelist Ioan **Teologul** a fost binecuvântat în insula Patmos, şi-l rog să ceară Mamei Hrănitoare, ca să reverse din marea Sfintelor **Ei** rugăciuni şi asupra mea, o picătură de dreptmăritoare tălmăcire a Revelaţiei-Cuvântului lui Dumnezeu, care să mă facă *vestitor* al **Darului** împărtăşit Legiunii celei luptătoare pentru **Biserica Lui**. Iar, pentru că sunt vas de lut, pe

care-l spurcă povara neputințelor, ca să nu defăimez **Numele Lui,** cu Sfântul Simeon **Noul Teolog**, către **Iisus** strig :

“Din buze spurcate, din pângărită inimă, din limbă necurată, din suflet spurcat primeşte rugăciune **Hristoase** al meu, şi nedefăimându-mi cuvintele, nici obişnuințele, nici neruşinarea, dă-mi mie îndrăzneală a grăi cele ce voiesc **Hristoase** al meu, şi *mai vârtos mă învață şi ce mi se cade a face şi a grăi”,* **Amin ! (57).**

CAPITOLUL VII.

CHEMAREA NEAMURILOR

"Cine nu se va teme, Doamne, şi nu va slăvi Numele Tău ? Că Tu singur eşti Sfânt şi **toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta,** *pentru că judecăţile Tale s-au făcut cunoscute".* (Apocalips 15,4)

1. *Învăţăceii*. – Biserica **Trebue** să fie gata a face lumină asupra oricărei preocupări omeneşti. Cu atât mai mult atunci când aceste preocupări iau caracterul unor frământări chinuitoare. **Biserica,** fiind depozitarea **Revelaţiei Divine** – fără **Ea,** rosturile omeneşti nu îşi pot descifra nici un sens.

În vremea noastră, este de mare şi vie actualitate preocuparea **Naţionalismului.** Ca atare **Biserica**, este datoare, să spună cel mai autorizat cuvânt şi asupra acestui punct, oricât de slab ar fi glasul care mărturiseşte **Adevărul** în Numele **Ei.** Căci, altfel, în vâltoarea rătăcirilor de azi, dacă Preoţii nu vor săra sufletele împotriva stricăciunii şi smintelilor, vor fi nimiciţi : "Voi sunteţi sarea pământului, dacă sarea se va strica, cu ce se va săra ? De nimic nu mai e bună, fără numai de aruncat afară, ca să fie călcată de oameni" (Matei 5, 13).

Domnul nostru **Iisus Hristos**, a venit să lumineze şi să mântuiască **Toată lumea**. Dar, întrucât Providenţa Divină a binevoit ca să împartă omenirea în limbi, **Domnul,** a chemat lumea la mântuire prin **Neamurile** din ea.

De aceea, când a **Înviat** din morţi şi S'a arătat sfinţilor Săi ucenici, le-a încredinţat suprema descoperire :

"Datu-Mi-sa **Toată puterea** în Cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând învăţaţi **Toate neamurile**, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Învăţându-i **Să păzească toate câte am poruncit vouă**, şi iată **Eu** cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin" (Matei 28, 19-20)

Cel mai mare exeget ortodox-român al Noului Testament, comentează aceste cuvinte astfel :

"18. Domnul, apropiindu-Se de apostolii Săi, ca să-L poate cunoşte mai bine, că El este, li grăieşte lor astfel *: "Datu-Mi-s'a toată puterea în cer şi pe pământ !"* Cu aceste puţine cuvinte Domnul îi încunoştiinţează pe ei despre rezultatul final al întregii Sale activităţi Messianice. În urma celor ce a făcut pentru omenire, El a obţinut dela Dumnezeu-Tatăl deplina autorizaţie (*exusia,* nu *dinamis*) de a dispune în scopul mântuirii neamului omenesc orice va crede de cuviinţă atât în cer, cât şi pe pământ. Toate dispoziţiunile Sale, luate aici pe pământ, vor afla deplină aprobare şi în cer. În consecinţă, Domnul dispune, în puterea autorizaţiei, pe care o are, următoarele :

19. Apostolii *"să meargă şi să înveţe toate popoarele"*. Am tradus termenul *maftitevin* cu "a învăţa", pentru că nu avem alt termen românesc mai corespunzător. Dar, trebuie să ştim, că *maftitevin* înseamnă mai mult decât *didaskin.* Didaskin înseamnă a da cuiva instrucţiune, a-l învăţa, fără privire, dacă elevul şi-a impropriat, şi de fapt, învăţătura, care i s'a împărtăşit. Maftitevin înseamnă, însă, **a-l învăţa pe cineva până atunci**, până când acesta a devenit un învăţăcel (*maftitis*), vra să zică, pânăce şi-a împropriat, şi de fapt, învăţătura care i s'a predat. Aşa să înveţe, aşadar, şi apostolii toate popoarele şi să le facă să creadă în Domnul Iisus. Şi, dacă popoarele, îşi vor manifesta dorinţa, ca să devină învăţăcei ai Domnului, dânşii *"să-i boteze în Numele*

Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Spirit”. Cine intră prin botez în sânul bisericii creştine, acela trebue să ducă o viață morală, care să fie corespunzătoare cu credința sa în Domnul Iisus Hristos. Acesta o pretinde Domnul întotdeauna, dela învățăceii Săi (vezi predica Sa de pe munte, 77, 21 şi 24 ss). Şi aşa grăeşte El, şi de astă dată, poruncind apostolilor Săi, *“să învețe pe toți, ca să păzească toate, câte El le-a poruncit lor”.* Pe lângă credință Domnul cere aşadar şi fapte corespunzătoare, adică împlinirea tuturor poruncilor, pe care El li-a dat apostolilor Săi. Aşa fiind, credincioşii nu au niciun drept, ca să-şi aleagă înşişi, poruncile, pe cari vreau să le împlinească, şi nici n'au dreptul, să se transpună, în mod suveran, peste alte porunci ale Domnului, cari nu li convin şi pe cari nu vreau să le împlinească. Toate poruncile Domnului stau în cea mai strânsă legătură cu olaltă şi sunt verigile unui întreg şi unitar sistem de viață creştinească. Toate trebuesc împlinite.

“Şi dacă toți vor fi uniți cu Domnul prin credință fermă şi îi vor împlini toate direcțiunile voia Lui cea preasfântă, atunci să ştie, că *“şi El va fi cu dânşii în toate zilele până la sfârşitul veacurilor”.* “A fi cu cineva” înseamnă a-i da tot sprijinul şi ajutorul de care are nevoie. Cum această asigurare li se dă pentru toate timpurile “până la sfârşitul veacurilor”, se vede, că Domnul nu Se gândeşte numai la apostolii Săi, cari fiind oameni muritori, nu pot să trăiască aici pe pământ în veci, ci la oficiul lor, pe care-l dețin ca trimişi ai Săi. Oficiul lor va dăinui până la sfârşitul veacurilor. În consecință, oficiul apostolic va trebui să treacă asupra tuturor urmaşilor lor”.(58).

X

2. *Menirea omenirii.* – Oficiul **Apostolic**, pe care l'au moştenit şi conducătorii Bisericii de azi, îi obligă pe toți să combată toate învățăturile false şi diabolice cu privire la Neamuri. Ele nu sunt un rezultat al diferitelor adaptări climatice şi geografice, etc., cum susține evoluționismul şi materialismul istoric. Împărțirea lor în diferite vremi şi în anumite locuri, este

făcută de Dumnezeu, după planul vecinic al Providenței Sale, în vederea unei finalități unitare.

Acest adevăr îl predică *"Apostolul Neamurilor",* în Areopag, scepticilor şi sofiştilor Atenieni : "Dumnezeu a făcut, dintr'un sânge, întregul neam al oamenilor, ca să locuiască peste toată fața pământului şi *a aşezat de mai 'nainte* **Vremurile şi hotarele** aşezării lor, făcându-I **Să caute pe Dumnezeu** şi să dibuiască până când îl vor găsi, măcar că nu e departe de fiecare dintre noi. *Căci în **El** avem viață, în **El** ne mişcăm şi suntem,* precum au zis şi unii dintre poeții voştri : - din **neamul Lui** suntem noi" (Fapte 17,26-28).

Aşadar, Neamurile, având fiecare o finalitate istorică, într'un anumit hotar geografic, trebuie să-şi subordoneze întreg acest rost pe pământ *unei finalități soteriologice* (mântuitoare), care, prin căutarea lui Dumnezeu, *va sfârşi în a fi* "Una cu **El**" (în sens că împreună cu El, iar nu identic), adică va realiza omenirii, prin Neamuri, suprema finalitate : **Învierea** ("Pentru legionari"-p. 425), care este o finalitate **Eshatologică,** apropierea de absolut ca supremă treaptă a desăvârşirii, după "Judecata din urmă".

Cine este vrednic de înviere şi desăvârşire ? Numai ceice, aici pe pământ, îşi topesc toată ființa în faptele mântuirii, în supunerea deplină a ascultării numai de **Harul Divin.**

Aşa cum fiecare însă, în parte, şi fiecare Neam, în totalitate, trebue să râvnească neîncetat ca să transforme substanța omenirii păcătoase într'o substanță duhovnicească, harică, a ei, cuprinsă în insul sau Neamul respectiv : "Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui*, din care îşi trage numele orice neam în cer şi pe pământ,* să vă dăruiască, după bogăția slavei sale, ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul Său, *în omul din lăuntru,* şi Hristos să se sălăşluiască prin credință, în inimile voastre ; aşa încât, înrădăcinați şi întemeiați fiind în iubire să puteți să înțelegeți împreună cu toți sfinții care este lărgimea şi lungimea şi adâncimea şi înălțimea, şi *să cunoaşteți iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoştință, ca plini să fiți de toată plinătatea lui Dumnezeu.* Iar Celui ce poate să facă prin

puterea cea lucrătoare în noi, *cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi,* Lui fie mărirea, în Biserică şi întru Hristos Iisus*, în toate neamurile* şi în veacul veacului, Amin !" (Efeseni, 6, 14-21)

Menirea omenirii, pe acest pământ, este să devină unitară prin credință, să se corecteze progresiv *prin dragoste,* apropiindu-se astfel de **Dumnezeu** *prin speranță* neşovăelnică. Cursul acestui proces începe dela fiecare individ în familie, dela fiecare familie în Națiune şi dela fiecare Națiune în umanitate. Natural, punctul de încrucişare, între aceste două capete ale aceluiaş drum, este Națiunea, pentru că mijlocul de împărtăşire, puntea de legătură, între spiritualitatea revelată şi între concretizarea ei în faptele omeneşti ale dragostei, este *cuvântul.* Ori, cum în lume nu este numai un singur graiu, pentru comunicarea cuvântului revelat, ci atâtea limbi câte neamuri, sau atâtea neamuri câte limbi – de aceea şi posibititatea de unificare, *prin dragostea mântuitoare*, a indivizilor în omenire, le este dată numai în cadrul Neamului din care face parte fiecare. În acest sens, S'a pogorât Duhul Sfânt peste Sfinții Apostoli, i-a învățat în puterea dumnezeească, să vorbească toate limbile, ca inşii tuturor neamurilor, cari îi ascultau, să înțeleagă *adevărul* şi să *se convingă* de darul lui *mântuitor :* "Când a sosit ziua Cincizecimii, ei (apostolii) erau adunați la olaltă. Şi din cer, fără de veste, a venit un huet, ca de vijelie, care trece, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. şi li s'au arătat, împărțite, nişte *limbi ca de foc* şi deasupra fiecăruia din ei s'a oprit câte una*. Şi s-au umplut toți de Duhul Sfânt* şi au început să vorbească *în alte limbi*, precum Duhul le dădea ca să vorbească. Şi în Ierusalim erau locuitori Iudei, bărbați cucernici, *din toate neamurile care sunt sub cer.* Când s'a răspândit svonul acesta, s'a adunat mulțimea şi a stat uimită, *căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba lui*". (Fapte 2,1-6).

Aşadar, prin limba şi istoria fiecărui Neam, pe pământ, este dat lumii progresul în lumină. De aici, reese clar că fiecare neam este **Dator** să-şi desvolte maximum de posibilități din visteria bogată a darurilor cu care a fost înzestrat de Dumnezeu.

Această neîntreruptă încredere şi veghe, ca fiecare neam, în totalitatea membrilor lui şi în deplinătatea bogățiilor istoriei sale, să tindă la mântuirea şi perfecțiunea sa, această putere de viață şi efort spre desmărginire în spirit se numeşte **Naționalism.** Toate neamurile vor trebui să intre într'o epocă de înțelegere şi realizare, în acest sens, a naționalismului lor.

X

3. Războaele. – Aceasta va fi, după ce națiunile vor înfrânge şi vor nimici toate opozițiile "internaționaliste", "imperialiste", "comuniste", "iudeo-masonice" – cu un cuvânt "anticriste" – care împiedică unificarea omenirii, prin splendida varietate a tuturor naționalismelor, unificare posibilă numai prin **"Pacea Dragostei"** dintre neamuri, **Singura** care conservă şi desăvârşeşte ființa naționalismului fiecărui neam, contrar tendinței disolvante a masoneriei şi egoismului nimicitor al imperialismelor.

Când se va înstăpâni această *eră* în istoria lumii, Neamurile *în naționalismul lor cel mai deplin*, nu se vor mai războì cu arme ucigătoare pentru scopuri egoiste, ci se vor lupta într-o mare *"întrecere duhovnicească"* pentru învrednicirea de **"Premii Cereşti".** Este o perspectivă de **Viitor,** mai mult sau mai puțin îndepărtat. La acel punct, desigur, omenirea va ajunge prin mari jertfe, pentru că nu numai națiunile, dar chiar şi inşii aparte, încă nu sunt transformați *lăuntric.* Rădăcinile satanismului şi satanocrația încă nu sunt deplin şi definitiv curmate şi înlocuite cu Hristocrația şi subiectiv, în fiecare creştin şi fiecare neam-creştin, odată ce Mântuitorul a realizat-o obiectiv pentru toți, ca principiu posibil de însuşit subiectiv – deci, satanocrația încă mai musteşte seva păcatului ca mentalitate stăpânitoare a lumii. Sfântul Apostol Iacov scrie: *"De unde vin războaele şi de unde certurile dintre voi ? Nu oare de aici : din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre ?* Poftiți şi nu aveți ; ucideți şi pismuiți şi nu puteți să dobândiți : vă sfădiți şi vă războiți. Şi nu aveți pentru că nu cereți. *Cereți şi nu primiți*

pentru că cereți rău, cu gând să risipiți pe plăcerile voastre. Preacurvarilor ! Nu ştiți oare că prietenia lumii este duşmănie față de Dumnezeu ? Aşadar, cine va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş lui Dumnezeu. Au vi se pare că Scriptura grăeşte în deşert ? Duhul pe care Dumnezeu l-a sălăşluit în noi ne iubeşte cu gelozie, *însă dă mai mare dar*. Pentru aceea zice : Domnul celor mândri le stă împotrivă, pe când celor smeriți le dă dar. Supuneți-vă, deci, lui Dumnezeu. *Stați împotriva diavolului şi va fugi dela voi*. **Apropiați-vă de Dumnezeu şi se va apropia de voi”** (Iacov,4, 1-8).

Neamurile se găsesc acum într-o fază de trecere la ceeace Căpitanul numeşte *“ecumenitate națională”.* Ideile lor călăuzitoare abia sunt pe punctul de a fixa categoric : *cu Dumnezeu* sau cu satan ? Poate că această prefacere va fi legată de mari încordări. Suntem chiar în vreme de zăzboire. În parte, unul a fost cel din Spania. Acolo au fost în luptă două principii : “În Spania nu se luptă două neamuri, ci Dumnezeu cu satana. În această luptă dintre Dumnezeu şi diavol, însăşi neutralitatea e un păcat”. (Corneliu Zelea Codreanu, către **Legionarii** pe cari i-a lăsat să meargă în Spania, ca să lupte şi să se jertfească, din partea Creştinătății-Româneşti, pentru **Dumnezeu**).

Celălalt războiu, cel de acum, între marile imperii – cele ale democrațiilor engleze şi franceze pe de o parte şi între naționalismul totalitar german pe de altă parte -–pare a fi un războiu mai mult între două principii opuse decât între două neamuri vrăjmaşe. Cel puțin aşa pretind înşişi beligeranții, pentrucă fiecare parte afirmă că luptă pentru o cauză mai generală, decât pentru un simplu egoism al neamului lor. Rămâne de văzut la urmă în ce măsură a fost fiecare parte sinceră în asemenea afirmații. Dacă este sinceritate în afirmația că unii apără democrația şi că germanii vor să înlăture dominația iudaică – atunci cu siguranță va birui anti-iudaismul naționalismului german, în slujba Creştinismului. Numai Dumnezeu ştie ce anume trebuie să rezulte din acest războiu.

În orice caz, Istoria este la punctul în care, poate, nu vor mai fi războaie pe chestiuni naționale între popoare – *dar,* **Sigur,** *dărâmarea lumii lui satan* **Trebue** *să aibă loc !*

Este groaznic să ne gândim la un nou măcel mondial, dar fiecare **Vreme** are **Darul** ei, nu mai puțin, însă, şi **Pedeapsa** pentru neascultarea de acel **Dar**. Poate de aceea a zis Însuşi Mântuitorul :

"Iar când veți auzi de războaie şi de răscoale, să nu vă spăimântați ; *căci acestea trebuie să fie întâi*, dar sfârşitul nu va fi curând. Apoi le-a cuvântat : Se va scula neam peste neam şi *împărăție peste împărăție.* Vor fi cutremure şi pe alocurea foamete şi molime, prevestiri spăimântătoare şi mari semne din cer. Dar mai înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă prinşi în sinagogi şi în închisori şi târându-vă la împărați şi la stăpânitori, **Pentru Numele Meu**. Şi aceasta se va întoarce pentru voi în fericită mărturie". (Luca 21, 9-13).

Pe plan mondial, probabil ne apropiem de un războiu între *împărăție şi împărăție*, adică : între Împărăția lui Dumnezeu, care trebuie să nimicească pe cea a lui satan !

Pe plan național, se duce prigoană crudă, în sânul fiecărui neam, din vrăjmăşia iudeo-masonilor, împotriva mărturisitorilor lui **Hristos-Dumnezeu.**

Dar, îndatăce va birui **Crucea** peste tot ; individ şi individ, şi în familie şi în Neamuri, atunci omenirea va ajunge la împlinirea profeției : *"Preface-vor săbiile în fiare de pluguri şi lăncile lor în seceri. Nici un Neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia şi nu-şi vor mai face războaie".* (Isaia, 2, 4)

Şi astfel, se vor întrece Neamurile, prin *naționalismul* lor ca să dobândească **Învierea,** trecerea în viața vecinică "față în față cu Dumnezeu", ca **Finalitate Supremă** a lor.

Pe acest temeiu al Revelației Divine, îşi construieşte spiritualitatea **Naționalismul Legionar**. Râvna Căpitanului şi a legionarilor, pentru a-l realiza, spre slava lui Dumnezeu şi binecuvântarea Neamului Românesc şi spre vestirea şi către

celelalte Neamuri, nu cunoaşte osteneală şi nici frică de moarte sau de oameni.

Aceasta, cu ajutorul rugăciunilor Maicii lui Dumnezeu, ca să-şi aducă aminte şi lumea de azi de sfintele şi preacuratele Ei cuvinte : “Iată de acum mă vor ferici toate Neamurile. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi Sfânt Numele Lui. Şi Mila Lui în neam şi în neam, spre ceice se tem de El”. (Luca 1, 48-50).

CAPITOLUL VIII.

NEBUNI PENTRU HRISTOS !

"Eu aşa am înțeles datoria vieții mele: am iubit pe HRISTOS şi am mers fericit la moarte pentru El".

Ion I. Moța

Legiunea **"Sfântul Arhanghel Mihail"**, are de îndeplinit o *misiune sublimă*. Ca *"ecumenicitate națională", ea va duce* **Românismul :** a) la rolul de *popor înaintemergător* al unei *ere noi,* spre care merge acum Istoria ; b) la rolul de *popor Teolog*, în slujba Crucii, sub Care trebue să se regăsescă *naționalismul* tuturor Neamurilor în această eră ; c) la rolul de *popor misionar* (apostol), care *va vesti,* prin Reprezentanții cei adevărați ai Bisericii Ortodoxe-*Române,* pe Reprezentanții celorlalte Biserici-Naționale, să se adune în **Sinodul ecumenic**, care va deschide această *eră nouă* a Istoriei.

a) *“Şcoala şi oastea”* spirituală, care este Legiunea “Sfântul Arhanghel Mihail” (“Pentru legionari”, p. 307), cu toată vrăjmăşia generaţiei satanice ; cu toată atitutinea de “acuzatori” a Arhiereilor, cari – cu fericite şi onorabile excepţii – conduc Biserica Ortodoxă-Română, împotriva Sfintelor Canoane Ortodoxe, aşa cum am putut constata cu înfiorătoare durere ; cu toată îndârjirea şi răgnetul satanei şi a cetelor lui nevăzute, dar năpraznic aruncate în prigoană asupra “închinătorilor Mielului” (Apocalips 5) ; cu toată înverşunarea tuturor duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi : **Va birui** prin *credinţa cea adevărată* a Căpitanului şi a Legionarilor, şi astfel, Mişcarea Legionară va înfăptui “ecumenicitatea naţională” a Românismului, pentru că este scris : “Aveţi credinţă în Dumnezeu. Adevăr grăesc vouă, că oricine va zice acestui munte : ridică-te şi te aruncă în mare şi *nu se va îndoi în inima lui*, ci va crede că ce va spune se va face*, va fi lui orice va zice.* De aceea, vă zic vouă : toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi luat *şi le veţi avea*”. (Marcu 11, 22-24)

Cu atât mai mult, este sigur acest lucru pentru Mişcarea Legionară, cu cât idealul ei este inspirat de **Harul Divin** şi credinţa care lucrează faptele legionare izvorăşte din dragostea de Dumnezeu prin Biserica Lui şi din dragostea de aproapele prin Neamul din care s’a născut.

De aceea. **Statul Legionar** al Creştinătăţii-Româneşti **se va realiza** şi va fi “expresia politică a **ortodoxiei**”!

Acest **Dar**, pentru care trăiesc şi mor Legionarii, face din Mişcarea Legionară, ca şcoală a românismului “ecumenicităţii naţionale”, cadrul care va da **Naţionalismului** Neamului Românesc, rolul analog Sfântului Ioan *Înaintemergătorul*. Acela singular, ca Profet, a pregătit calea lumii către Domnul nostru **Iisus Hristos**. România, ca totalitate, între alte totalităţi, este *naţiunea* care împlineşte rolul de *înaintemergătoare* către **Era** sobornicească a **Unirii** Neamurilor *prin aceeaşi credinţă adevărată* a **Bisericii ortodoxe ecumenice**.

X

b) *Românismul*. Prin această, smerită dar cucernică, râvnă a Mişcării Legionare, **Românismul** este şi **Poporul teolog** al acestei **Ere noi**. Facem, iarăşi, o analogie între rolul unui om, *singular*, şi a unui popor, ca *totalitate.* "Ucenicul iubit" la picioarele Celui Răstignit, a fost înfiat Născătoarei de Dumnezeu şi a devenit "de Dumnezeu cuvântător" – "Teolog" - . Pentru că Sf. Apostol şi Evanghelist **Ioan,** era cel mai candid şi smerit dintre Sfinţii Ucenici. La fel, între popoarele creştine, Neamul Românesc, a fost şi este cel mai smerit dar şi cel mai curat în credinţa lui **Ortodoxă.** De aceea, acum, în faţa unei *ere noi*, lui îi este dat să fie "de Dumnezeu cuvântător", pentru că a iubit şi a păstrat **Darul** Ortodoxiei, apărându-L totdeauna cu orice sacrificii.

Rusia, - ar putea zice cineva, este mai de grabă vrednică de **Teologie**, ca "ecumenicitate naţională", şi, deci, de asemănarea cu "Ucenicul iubit". – **Nu!** – Rusia, mai potrivit se poate asemăna, în rolul ei, cu cazul Sfântului Apostol Petru – care, a fost foarte zelos, dar, la prinderea Mântuitorului, s'a lepădat de trei ori de **El**. Şi azi, când Domnul nostru **Iisus Hristos** este vrăjmăşit de iudeomasonerie şi comunism, Rusia s'a lepădat de Biserica **Lui** şi a tolerat să se înstăpânească acolo "fiara apocaliptică". După ce s'a înstăpânit comunismul, da, şi Rusia a dat enorme jertfe pentru credinţa pravoslavonică. Şi Petru, după ce a cântat cocoşul… a plâns amar.

Din România "ecumenicităţii naţionale", Mişcarea Legionară face un **Popor Teolog**, care va avea să înveţe **Era Nouă** despre adevăratul rost al *naţionalismului*, ca **Misionarism** spre universalizarea **Dreptei Credinţe**, şi nicidecum ca "messianism", "imperialism", sau "rassism" ca **Mit –** care, toate, nu au temeiu în **Dragostea** creştină, cum, de pildă, face şcoala legionară ("Pentru legionari p. 322) – ci, isvorăsc din păcatul unui orgoliu nelegitim şi nejustificat înaintea lui Dumnezeu şi a istoriei. Astfel, **Mesianismul,** care esre dreptul **Numai** al Mântuitorului şi al Bisericii Lui Ecumenice, a fost luat adeseori ca pretext, pentru diferite imperii şovine şi orgolioase, care

confundau şi confundă "pan"-ismele lor cu acel pretins messianism : de ex, Rusia, confundă messianismul panortodox cu panslavismul ; Anglia, Franța, etc., la fel, acelaş lucru, sub diferite forme. **Imperialismul** unui popor, deasemenea, este împotriva principiului creştin, care nu admite propaganda adevărului decât prin **Convingere**, iar nicidecum sub vreun pretext de civilizare sau culturalizare a popoarelor şi triburilor pe cari le cotropeşte. **Rassismul**, care trebuie să fie cel mai legitim drept medicinal al fiecărei rase asupra *sănătății* sângelui său – căci şi Mântuitorul vindeca trupurile bolnavilor de orice suferință – nu poate fi, în niciun caz, un cult orgolios pentru rasa din care ar face un "mit", socotindu-l, în veacul XX, drept principiu mai superior chiar decât creştinismul (Vezi cartea D-lui Ion Foti : "Concepția eroică a rasei" – Bucureşti 1936).

Toate acestea sunt împotriva **Revelațiunii Divine**. De aceea, Mişcarea Legionară, face din Românism un adevărat popor "de Dumnezeu cuvântător", pentru că întemeează toată acțiunea şi viața lui numai pe principiul **Ortodoxiei**, care este singurul criteriu just numai pe principiul Ortodoxiei, care este singurul criteriu just ce poate şi trebue să fie aplicat tuturor *naționalismelor :* "La fiecare acțiune are să se considere în prima linie **Principiul**, din care rezultă ea".

c) *Temelia adevărului*. Mişcarea Legionară, zidindu-se, astfel, numai pe temelia adevărului dat lumii de Dumnezeu în **Iisus Hristos** – prin acțiunea ei, va face din Românism şi un *popor misionar* (apostol), între *naționalismele* de azi ale Neamurilor, căci va propovădui **Darul** Duhului Sfânt al **Erei noui.** Pentru acest motiv, Mişcarea Legionară, este şi pepiniera Bisericii Ortodoxe-Române, Căreia le va da elemente pentru **Ierarhie,** care să fie **Ortodoxe** şi *în cuvânt şi în faptă* şi să facă din "ispravnicii tainelor lui Dumnezeu" **Vestitori** ai Revelațiunii, *cu frica numai de la Dumnezeu* şi nicidecum de vreun duh necurat al vremii, sau de slugile generației satanice ale acelui duh necurat. De aceea, reprezentanții **Ortodocşi** ai Bisericii Ortodoxe-Române, vor pregăti cu stăruință, împreună cu

reprezentanţii celorlalte Biserici-Naţionale : îndrumarea temeinică a Naţiunilor către viitorul **Sinod ecumenic**, care va deschide **Era nouă**, spre care merge acum Istoria.

Toată această mărturisire de credinţă, de până acum, îşi avea temeiu în Revelaţia Divină, de aceea, în această carte, am folosit documentare mai mult : canonică, biblică şi liturgică. Aceeaşi documentare, cu ajutorul lui Dumnezeu, o voiu duce până la capăt, pentru ca din Darul **Lui**, să izbutesc a întocmi prilej de reculegere şi bucurie pentru toţi aceia cari îşi fac din "nebunia Crucii" (1Cor. 1, 18) : **Unicul sens de a trăi !** "Căci scris este : Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi voiu nimici-o. unde e înţeleptul ? Unde e cărturarul ? Unde e întrebătorul acestui veac ? N'a scos Dumnezeu înţelepciunea lumii de nebună ? Că de vreme ce lumea, prin înţelepciunea ei, n'a cunoscut pe Dumnezeu, întru înţelepciunea lui Dumnezeu, bine a voit Domnul să mântuiască pe cei credincioşi prin nebunia propovăduirii" (1 Cor. 1, 19-20).

Legionarii, cari vor să facă – odată realizată "ecumenicizarea naţională" la noi – din Românism un popor apostol al **Naţionalismului haric,** se roagă Sfântului Apostol al Neamurilor, dumnezeescului Pavel, să mijlocească şi pentru noi binecuvântarea Mântuitorului de a fi vrednici de cuvintele: "Căci îmi pare că Dumnezeu pe noi apostolii ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe nişte osândiţi la moarte, fiindcă lumii ne-am făcut privelişte, şi îngerilor şi oamenilor. Noi suntem **Nebuni pentru Hristos** ; voi, însă, înţelepţi întru Hristos. Noi suntem slabi ; voi sunteţi tari. Voi sunteţi plini de slavă ; noi suntem de necinste ! Până în ceasul de acum îndurăm foame şi sete ; goi umblăm şi primim bătăi ; suntem fără de cămin şi ne trudim muncind cu mâinile noastre. Ocărâţi, noi binecuvântăm. Prigoniţi, noi răbdăm. Huliţi, noi mângăem. Ca măturăra lumii ne-am făcut, ca gunoiul tuturor, până astăzi!" – (1 Cor. 4, 9-13).

Adică, Neamul Românesc, a ajuns de batjocura lumii, din cauza generaţiei satanice a acuzatorilor. Ca să fie şi el învrednicit a dovedi, în smerenia lui, **Darul** lui Dumnezeu de a deveni – prin "şcoala şi oastea" Legiunii "Sfântul Arhanghel Mihail" : popor,

lămuritor al biruinții în credința cea adevărată, propovăduitor al naționalismului haric din dragostea către Dumnezeu şi către aproapele, alergător la țelul final, la **Înviere**, cu speranța câştigării premiului ceresc. Pentru că, generația harică a legionarilor, nu a luat în seamă înțelepciunea lumească, ci s'au făcut **"Nebuni pentru Hristos",** ca să afle **Harul** înțelepciunii spirituale, care le rânduieşte viața, aici pe pământ, potrivit Ierarhiei Cereşti a Îngerilor, cari, în *nouă cete* slăvesc pe Dumnezeu în înălțimile Cerului şi fac întru totul voia Lui : *precum în cer aşa şi pe pământ !".*

X

1. *Sfântul Arhanghel Mihail.* – Când a întocmit Dumnezeu pământul "atunci stelele dimineții cântau în cor şi toți îngerii lui Dumnezeu Îl sărbătoreau" (Iov 38,7). La început, creatura, toată, într-o inefabilă simfonie, ridica acorduri de preamărire Creatorului. *Lucifer,* căpetenia luminilor create, a stricat această armonie primordială, printr-o răzvrătire, împreună cu îngerii din ceata lui, împotriva lui Dumnezeu. De aceea au fost aruncați din Cer. Atunci, **Mihail**, cel "deapururea lăudat, păzind ca o slugă credincioasă credința către Stăpânul, şi arătând multă nevoință spre neamul nostru, a fost rânduit de Atotputernicul Dumnezeu *ca să fie mai mare peste cetele cele înțelegătoare*. Că văzând că a căzut vicleanul, strâns-a cetele îngereşti, şi a zis : *Să luăm aminte* : Lăudat-au cu glas pre Domnul tuturor, cum ar fi zis : Să luăm aminte noi ce suntem zidiți, ce au pătimit cei ce erau cu noi ? Carii până acum au fost lumină, şi acum s'au făcut întuneric. Pentru aceasta o adunare ca aceasta s'a numit soborul îngerilor, *adică luare aminte, şi împreunare şi unire".(60).*

De atunci, printr'un har special, îngerii cei buni, au fost întăriți pentru vecinicie ca să nu mai greşească, pentru că au folosit libertatea lor de ființe create *numai în slujba lui Dumnezeu ;* iar diavolii, au fost blestemați şi pedepsiți pentru vecinicie ca să nu se mai poată îndrepta, pentrucă au folosit

libertatea lor ca răzvrătire împotriva Creatorului. Diavolii îşi dau seama, fiindcă le-a rămas cunoaşterea pe care au avut-o, dar o întrebuințează numai spre distrugere. De aceea, Sfânta Scripură spune : "Tu crezi că Unul este Dumnezeu ? Bine faci ; *şi demonii cred şi se cutremură.* Vrei însă să înțelegi, omule uşuratic, că credința fără fapte este moartă" – (Iacov 3, 19-20)

Ca omul să nu aibă credința moartă, Dumnezeu îi dă ajutor, împotriva inspiratorilor minciunii, pe sfinții îngeri. Arhistratigul lor, Mihail, este cel ce poartă chiar sabia de foc, a dreptății care trebuie să fie înfăptuită cu credință plănă de rodul faptelor bune. Iată câteva spicuiri de cântări ale Bisericii Ortodoxe, prin cari îl slăveşte pe Sfântul Arhanghel Mihail :

"Începătorule Mihaile cel mai 'nainte stătător, stând înaintea scaunului, cu ceilalți fără de trupuri arhangheli, şi îngeri, începătorii şi scaune, domnii şi serafimii cei cu câte şase aripi, şi dumnezeeşti heruvimi cei cu ochi mulți, vasele înțelepciunei, puteri, şi dumnezeeşti stăpânitori ; lui Hristos rugați-vă, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă". – Sau :

"Chipul tău de foc şi frumusețea minunată, Mihaile întâiule îngere, că străbați marginile cu firea cea fără de materie, plinind poruncile Făcătorului tuturor. Puternic întru tăria ta cunoscut fiind, şi izvor de tămăduiri Biserica ta făcând-o, ceea ce cu chemarea ta cea sfântă se cinsteşte".(61).

Sfântul Arhanghel Mihail a fost rânduit să păzească cu sabia de foc Edenul, după ce au fost izgoniți de acolo protopărinții omenirii, Adam şi Eva. Când Maica lui Dumnezeu a fost străpunsă de sabia durerii, văzând pe **Fiul** Său răstignit, atunci Sfânta Fecioară, **Raiul Mântuirii**, a înlăturat paza sabiei de foc şi a redeschis calea către Pomul Vieții **Iisus Hristos**. Iar sabia Sfântului Arhanghel este îndreptată, de atunci, împotriva vrăjmaşilor văzuți şi nevăzuți ai Bisericii lui **Hristos Iisus.**

X

2. *Sfântul Arhanghel Gavriil.* – Alături de Mihail apărătorul dreptății, Gavriil este *vestitorul* Darului. "Mintea cea

mai ‘nainte de veci, a doua lumină te-a aşezat pe tine Gavriile, carele cu împărtăşiri dumnezeeşti luminezi toată lumea, şi ne descperi nouă taina cea din veac dumnezeească şi mare cu adevărat, pre cel ce s’a întrupat în pântecele fecioresc, carele a fost fără de trup şi s’a făcut om, ca să mântuiască pre om”.(62).

El “a binevestit Zahariei, stând deadrepta altarului tămâierei, cum că se va naşte pre marele Ioan Înainte Mergătorul. Acesta (Gavriil) a hrănit şi pre pururea Fecioara Maria doisprezece ani înlăuntru în sfintele sfintelor cu hrană cerească. Acesta însuşi, şi cine se îndoeşte ? A binevestit Născătoarei de Dumnezeu, că va naşte dela Duhul Sfânt pre Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu”.(63).

În raport cu Mihail, care este apărătorul cosmosului de rău, Gavriil este aducător al cunoaşterii razelor binelui. Mihail pregăteşte şi apără imanentul către înălțarea spre transcendent. Gavriil vesteşte însăşi sălăşluirea transcendentului în imanent. “Mai mare îngerilor este Mihail Arhanghelul. Dar se prea măreşte după vrednicie împreună cu dânsul mai luminat, Gavriil tăinuitorul Darului, şi vestitorul Fecioarei cel cinstit, voevodul celor fără de trupuri, mai ‘nainte bucurie vestind, celor ce strigă : Popoare prea înălțați pre **Hristos** în veci”.(64).

Prezența luminoasă a lui Gavriil se simte îndeosebi lângă Sfântul Altar, unde Preotul săvârşeşte sfânta slujbă a Jertfei nesângeroase, cu care împărtăşeşte îndumnezeirea omului. Chipul lui de purtător al crinului înseninării sufletelor chinuite de păcat, inspiră Preotului vestirea darului mângâietor, prin care se înveseleşte sufletul creştinului care luptă ocrotit de sabia arzătoare împotriva celui rău, a lui Mihail. Între două lumi – a păcatului şi a **Harului** – cari diferențiază tot mai adânc truda omenirii în suirea către Cer sau coborârea spre neant, Sfântul Mihail opreşte cu văpaia sabiei lui amestecul celui rău, iar Sfântul Gavriil plineşte îndreptarul cugetului prin curățirea luminoasă a crinului revărsător de mireasmă duhovnicească. Ca într’un duel înfricoşat cu cel rău, omul are în ajutorl său doi secundanți spirituali, cari alternează sprijinul : când întărind pe *luptător* într-o siguranță de atac împotriva păcatului cu spada

credinţii, când înseninând pe cel ce se face *vestitor* al biruinţii, cu crinul dragostei faţă de Cel pentru a Cărui slavă a luptat. Numai cu o asemenea într'armare, se face vrednic omul a se folosi de rugăciunile Maicii Domnului : *"Tăria* mea şi *lauda,* şi mântuire şi folositoare, şi zid nebiruit fiind Stăpână, pre dracii cei ce se oştesc asupra mea bate-i, carii totdeauna caută să mă omoare pe mine".(65).

X

3. *Priveghrea îngerilor.* – Toate cărţile de învăţătură şi de ritual, ale Bisericii Ortodoxe, sunt pline de dovezi mărturisitoare, că Îngerii veghează deaproape fiecare pas al oricărui om temător de Dumnezeu. Întrucât căderea omului nu a provenit în întregime numai din vina lui, ci din cauza intervenţiei diavolului, de aceea, ca o deosebită îngrijorare în slujirea lor faţă de Creator, îngerii cei buni se apropie de oameni ca să le slujească şi lor ca ajutători întru ascultarea de voia lui Dumnezeu. În conlucrarea voei libere a omului cu Harul Divin, este ajutat deci îngerul lui păzitor. Iar, când un om, prin hotărârea Proniei Divine, are de îndeplinit un rol deosebit în istorie, atunci ajutorul îngerilor se manifestă cu atât mai mult potrivit misiunii acelui om. Despre Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil, Mineiul lunii Noemvrie spune : Sfântul Arhanghel Mihail s'a arătat lui Avraam şi lui Lot la pustiirea şi pierderea Sodomei. Lui Iacov când fugea de fratele său Esav. A condus pe evrei când au scăpat din robia Egiptului. A ajutat lui Isus Navi la cucerirea Ierihonului. A cufundat râurile ce se revărsase de păgâni asupra aghiazmei şi Bisericii. Sfântul Gavriil a tâlcuit visul lui Daniil despre împăraţii Mezilor, ai Perşilor şi ai Elinilor. A arătat tot lui Daniil, cu preciziune de ani, când avea să se nască Domnul nostru Iisus Hristos. A binevestit lui Ioachim şi Anei că vor naşte pe Sfânta Fecioară Maria. A binevestit Sfintei Fecioare întruparea Mântuitorului. A liniştit pe Iosif despre Sfânta Fecioară că dela Duhul Sfânt are în pântece. Tot lui Iosif i-a spus în vis să fugă în Egipt cu Pruncul şi cu Mama Lui.

Pentru oamenii cari îşi călăuzesc paşii vieţii cu gândul numai la Dumnezeu, îngerii stau de veghe şi îi ajută totdeauna : “Îngerul Domnului străjuieşte împrejurul celor ce se tem de El şi din toate necazurile lor îi scapă”.- (Ps. 33,7).

X

4. *Stihiile lumii*. – Omul se aseamănă cu îngerii, ca fiinţe create şi unul şi alţii, în partea spirituală, prin voia liberă cu care au fost înzestraţi de Dumnezeu. De aceea, ajutorul îngerilor intervine direct în lupta omului pe plan moral. Acolo însă, unde omul se deosebeşte de îngeri este corpul. Pentru aceasta, îngerii intervin*, indirect,* prin rugăciuni, în ajutorul omului, atunci când acesta se află în ispita simţurilor.

Elementele componente ale naturii materiale – din care a fost alcătuit şi corpul omului – au avut, în starea lor primordială, o interpaţie armonică, dependentă de starea omului de stăpân asupra naturii, aşa cum fusese el binecuvântat de Dumnezeu. Creatură intermediară între fiinţele spirituale şi între firea materială a lumii văzute – omul – avea posibilitatea să cunoască şi să numească, prin simpatie, genurile lucrurilor şi funcţiilor lor organice şi anorganice, datorită poziţiei lui de stăpân pe pământ (Cf. Facerea 2, 19-20).

Armonia stihiilor a fost stricată, însă, atunci când minciuna a prins în tărâmul moral al omului şi când, ca o consecinţă a ascultării de minciună, a impregnat şi în simţuri, prin gustarea din rodul pomului oprit : posibilitatea descompunerii elementelor şi anarhia lor dela supunerea Domniei omului. Astfel, s’a produs haosul, care a indus în eroare pe toţi acei cugetători, cari s’au mărginit în cercetările lor numai la o experienţa “ştiinţifică”. Căci, aceasta nu este decât o sesizare prin simţuri a poziţiei elementelor în natura materială, pe care nu o atribuie creării din nimic de către puterea lui Dumnezeu, ci unei existenţe din sine a ceeace de fapt are un “început” creat. Este o influenţă luciferică a persistenţei în substituirea efectului împotriva cauzei lui. De aceea, adevărata cunoaştere este cea a

integrării puterilor de sesizare ale omului în raza de lumină cu care au fost întăriți şi statorniciți îngerii, adunați în sobor de Sfântul Arhanghel Mihail. Pentru om, această lumină este *inspirația* **Harului Divin**, care, chiar împotriva stării trupului morții pe care l-am moştenit, pune de acord "lumina simțitoare" a părții materiale din noi cu "lumina înțelegătoare" a sufletului şi în felul acesta, potrivit unei stări arhanghelice – care înlătură încătuşarea luciferică – Harul ne ridică la posibilitatea cunoaşterii adevărate.

Când cineva este pătruns în mod deosebit de această stare angelică a sufletului şi îşi lasă toată ființa şi firea, creată, deplin străluminată de "focul ceresc", atunci cunoaşterea devine chiar **Viziune.** Sfântul Prooroc Isaia, când a avut viziune şi a auzit cântarea cea întreit sfântă a îngerilor, a zis : "Vai mie că sunt pierdut ! Sunt om cu buze spurcate şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Şi pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei !". "Atunci unul din Serafimi sburdă spre mine, având în mâna sa un cărbune pe care îl luase cu cleştele de pe jertfelnic. Şi l-a apropiat de gura mea şi a zis : "Iată s'a atins de buzele tale şi va şterge toate păcatele tale, şi fărădelegile tale le va curăți". (Isaia 6, 5-7). Aceste cuvinte le rosteşte şi Preotul în Altar, după ce se împărtăşeşte din Sfântul Potir.

Cercetătorii, cari pun de acord legea morală cu legea cosmică a naturii materiale şi caută să cunoască pe linia legăturii acestor legi-efecte cu eterna Cauză a lor – sunt asemenea lui Isaia, a cărei cunoaştere a dus deadreptul la însuşi principiul ei care este **Evanghelia**. Aceştia nu sunt niciodată în rătăcire, fie directă prin atacul diavolului pe plan moral, fie indirectă prin atacul erorii trimisă de lucifer prin stihiile uzurpate în haos – ci, întocmai ca îngerii înaintestătători în cer, ei devin, aici pe pământ, un fel de îmbogățiți ai Darului, după cum Însuşi Mântuitorul a spus : "Cereți şi se va da vouă ; căutați şi veți afla ; bateți şi se va deschide vouă. Căci oricine care cere primeşte, cel care cercetează află, şi celui care va bate i se va deschide". (Matei 7, 7-8).

Cercetătorii, cari se mărginesc numai la experienţa omului stării de rupere din lumina legăturii primordiale a creaturii cu Creatorul, cad în cunoaştere mincinoasă şi ajung la afirmaţii false. De aceea, Sfântul Apostol Pavel, spune : “Luaţi aminte să nu vă fure minţile cineva cu filosofia şi cu deşarta amăgire după predania omenească, după stihiile lumii şi nu după Hristos. Căci în **El** locuieşte trupeşte toată deplinătatea Dumnezeirii"” (Coloseni 2, 8-9).

X

5. *Evanghelia.* – Acum, dacă îngerii ajută pe oameni să conlucreze cu Dumnezeu şi să-I slujească, după modelul lor, se pune, totuşi, întrebarea : care a fost “taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută ?” – A fost : Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu !”. Aceasta a fost **Taina** Evangheliei, pe care îngerii o vestesc unor oameni curaţi, păstorilor, la Naşterea Domnului ; iar stihiile lumii materiale, printr’o rupere de sub uzurparea luciferică, se condensează în focarul stelei care s’a arătat astrologilor, Magilor dela răsărit: “Naşterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina conştinţii, că întru dânsa ceice slujeau stelelor dela stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii, şi să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus ; Doamne, mărire Ţie”. (Troparul Naşterii Domnului).

Domnul S’a născut, trupeşte, odată pentru totdeauna în istorie, dar, prin harul pe care l-a adus naşterea Lui, se dărueşte, în Sfintele Taine, ca să ne nască din nou, ca să ne dea învierea actuală, oricând rugăciunea noastră cheamă stăruitor prezenţa Lui în noi. De aceea, Biserica, la Sărbătoarea “Naşterii Domnului”, nu cântă “Hristos S’a născut”, - ci “Hristos Se naşte, slăviţi-L”. Iar îngerii cântă : “Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Îngerii s’au minunat de Întruparea Domnului, s’au înfricoşat de moartea Lui şi s’au bucurat de Învierea Lui. Nu cunoscuseră **Dreptatea vecinică** a lui Dumnezeu. Încât, Sfântul Apostol Pavel, spune :

“Mi s’a dat harul acesta de a binevesti între neamuri bogăția lui Hristos cea nepătrunsă, şi a lumina pe toți care este iconomia tainei celei din veci ascunse în Dumnezeu, cel care a zidit toate prin Iisus Hristos, *ca să se facă acum cunoscută prin* **Biserică** domniilor şi puterilor din cer înțelepciunea cea de multe feluri a lui Dumnezeu, după hotărârea cea din veci, pe care a împlinit-o întru Hristos Iisus, Domnul noastru, întru care avem îndrăznire şi apropiere cu încredere prin credința în **El**”. (Efes, 3, 8-12).

Întrucât Dumnezeu S’a făcut om şi a fost slujit de îngeri tot timpul, dela naşterea cu trupul din Sfânta Fecioară şi până la înălțarea la ceruri cu trupul înviat şi preamărit – şi oamenii îmbrăcați în **Har,** prin botez, sunt ajutați de îngeri pentru apropierea lor de tronul ceresc al lui Dumnezeu. Îndeosebi Preotul, ca slujitor al Sfântului Jertfelnic, este asistat în mod nevăzut de îngeri, de la începutul sfintei liturghii şi până la împărtăşirea cu Sfânta Euharistie, când Însuşi Dumnezeu sălăslueşte în el prin corpul şi sângele Domnului nostru Iisus Hristos. “Doamne, fă ca împreună cu intrarea noastră să fie intrarea sfinților Tăi îngeri” – se roagă Preotul la “rugăciunea intrării”.

Drept aceea, şi Preotul este un solitor al evangheliei îndumnezeirii omului, în sânul Neamului în care slujeşte Bisericii. Iar, un popor, este mai aproape sau mai departe de Dumnezeu, nu după măsura instrucțiunii pe care o primeşte extern, ci după râvna cu care îşi însuşeşte învățătura pătrunzătoare de har, cea care îl face să “moară împreună cu Hristos pentru stihiile lumii”. (Coloseni 2,20), dacă a devenit un adevărat *învățăcel* al Evangheliei. (Vezi loc. Cit. Din “Comentarul la Mateiu). Din acest adânc scoatem şi darul care cred că ne va ajuta să judecăm drept istoria, cea cu totul aparte, a neamului nostru.

X

6. *Creştinătatea-Românească.* – De când a plantat Fiul lui Dumnezeu Evanghelia învierii în lume, Neamurile toate, trebue să o altoiască pe ființa lor istorică. Între toate neamurile, Românii au poate cea mai semnificativă istorie de fapte cuprinse în har şi adevăr. Domnul nostru Iisus Hristos a învrednicit acest *smerit* – deci binecuvântat – popor, să trăiască nedeslipit de tulpina vieții, de lumina pe care **El** a adus-o în lume. La orice răspântie de grea încercare, Creştinătatea-Românească, s'a pironit statornică pe aceeaşi Cruce de luminoasă perspectivă harică, a subordonării vieții la eroicul şi eternul : *"aşa vrea Dumnezeu !"*.

Primul lucru, care trebue să copleşească sufletul fiecărui Român, cu adâncă grijă şi răspundere în fața lui Dumnezeu, este Taina apariției Neamului nostru în lume.

Românii sunt neam *născut*-Creştin. Este un deosebit Dar al Providenței Divine şi nu o simplă întâmplare. Acest popor, atât de fără pretenții în toată viața lui şi în toate manifestările sale, este chiar prin *naşterea* lui de neam *creştin-român,* un fiu adoptiv al lui Dumnezeu şi este hrănit cu adevărul Lui de Maica Domnului.

Alte popoare au făcute creştine de misionarii Evangheliei, cum au fost făcuți creştini şi părinții Românilor : Dacii şi Romanii. Românii, însă *s-au născut* Creştini. De aici, o putere *unică* de viață şi de înțelepciune, la acest Neam, în totalitatea lui. Şi, negurile istoriei de până acum, nu au fost decât o mare şcoală de încercare, de întărire şi de lămurire tot mai deplină a ființei lui şi de rodire a deosebitului Dar, pe care Românii l-au primit dela Preabunul Dumnezeu. De aici, legendara şi austera integrare, de totdeauna a creştinătății-româneşti, în realizarea în sânul ei a rânduielii neschimbătoare *a planului dumnezeesc* în creațiune. Această integrare, a ridicat virtutea credicioşiei româneşti la demnitatea minunată a urmării exemplului îngerilor buni, cari, în frunte cu Arhistrategii Mihail şi Gavriil, au demarcat hotărât atitudinea lor supusă **Harului Divin**, față de răzvrătirea luciferică.

O realitate mistică şi revărsătoare de bogată lumină, care a făcut, până şi cel mai "incult" român, să judece valoarea umană în directă legătură cu împreunăslujirea îngerilor, ceeace se şi cuprinde atât de temeinic şi semnificativ în expresia *" a fost tare de înger"* sau *"a fost slab de înger"* – pe care o aplică atitudinei omului în fața unui element de luptă grea a vieții. Este şi o intuire adâncă şi precisă a copleşitoarei bunătăți, dar şi puteri, a Creatorului, care a rânduit înger puternic spre paza întregii Creştinătăți-Româneşti.

Dar acest dar a rodit în limba noastră un caz deosebit între graiurile popoarelor din lume – ca şi naşterea de creştin-român – şi anume : cinstirea Numelui Creatorului printr'un cuvânt, îngemănat din cea mai fericită întrepătrundere a celor două cuvinte : Dominus şi Deus, contopite în : **Dumnezeu**. La români, cuvântul **Dumnezeu**, exprimă *deodată* şi atributul Ființial al Dumnezeirii (Theos) şi pe cel de manifestare ca Stăpân al creațiunii (Vasilevs). La alte popoare se exprimă distinctiv aceste atribute ale lui Dumnezeu, de ex: Dominus şi Deus, Seigneur şi Dieu, Herr şi Got, Gospod şi Boje, etc. Românii, cari s'au născut creştini, după voia lui Dumnezeu cea tainică, au şi cuvântul potrivit în limba lor, care arată această ființă de creştin-român şi în raportul de exprimare față de Tatăl Ceresc, prin cuvântul unic : **Dumnezeu** (Cf. Prof. Nae Ionescu).

Apoi, pentru sensul trăirii acestui Neam, istoria, românească stă mărturie că el : ca o firească urmare a *legăturii* sfinte, dintre firea românilor ca neam şi ființa creştinească a lor ca integrare în **Har** ; ca o firească a aceleiaşi legături şi între sensurile ce exprimă *deodată,* îngemănat, cuvântul **Dumnezeu** – toată viața le-a fost călăuzită, în decursul veacurilor, de o singură şi binecuvântată poruncă : **Legea**. Iarăşi, ca la nici un alt popor din lume, cuvântul **Lege**, la români are aceeaşi taină şi aceeaşi putere a îngemănării a contopirii dintre legea naturală a sângelui românesc şi legea Divină a Harului lui **Hristos.** Şi strămoşii şi românii de azi (cei adevărați, în deosebi acuzații), când zic *"mor pentru* **Legea** *mea",* mărturisesc *deodată*, contopit, că mor atât

pentru credința în **Hristos** cât şi pentru credința în misiunea neamului românesc.

La Români, Voevozii şi Căpeteniile din trecut, nu considerau rostul lor ca al unor simpli Cezari, ci au înobilat sensul şi misiunea celor ce reprezintă acest lucru, prin faptul că din puterea politică a cezarismului (nu cezarism de concepție romană, ci în sens de domnie : Domn, Vasilevs), înțelegeau să facă numai şi numai o slujire lui Dumnezeu, ei : Domni şi Popor ! Ştefan cel Mare, nu admitea nimănui să spună că ar fi biruit, în luptele lui pline de vitejie, ca un Domn de glorie şi cucerire – ci, poruncea ca toată lumea să recunoască în el numai pe servitorul **Legii lui Dumnezeu**, pe apărătorul Creştinătății, singurul rost pentru care înțelegea să trăiască şi să lupte ca Domn al Moldovei. Când biruia, spunea că Dumnezeu a biruit în vitejia cu care l-a binecuvântat **El.** Când era biruit, se smerea şi mai adânc şi mărturisea că pentru păcatele lui l-a pedepsit Dumnezeu cu umilința înfrângerii. Şi când biruia şi când era biruit, postea şi se ruga, înălțând biserici şi mânăstiri lui Dumnezeu, drept recunoştință sau drept pocăință. (Cf. Corneliu Zelea Codreanu în convorbiri cu legionarii, despre măreția istoriei noastre şi credincioşia Voevozilor mari ai trecutului nostru).

X

7. *Legiunea*. – Dela un timp, Neamul Românesc, din felurite pricini, a ajuns ca slăbănogul din Evanghelie. (Matei 9, 1-8). Generația harică, în frunte cu Căpitanul ei, a purtat pe slăbănog la picioarele Mântuitorului, **El**, i-a binecuvântat pentru credința lor şi le-a dat viziuni. Astfel, când a fost la început în temniță, Căpitanul, a fost atras de o putere tainică, de Darul lui **Dumnezeu,** ca să se apropie de icoana Căpeteniei Îngerilor : Sfântul Arhanghel Mihail. ("Pentru legionari" p.179). Era semnul că poporul *născut-creştin* trebuia să treacă peste orice, pentruca să se plaseze numai pe linia străbună a **Legii**. Generația satanică vrea cu orice chip să abată Neamul Românesc dela această linie. Sfântul Arhanghel Mihail, însă, este trimis paznic şi

ajutor acestui neam, pentru că misiunea lui între popoare este sublimă. Din lumea răutății şi a necredinții, a trebuit să fie scoasă generația unei lumi noi, unei lumi ca în basmele noastre : lume cu "tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte". Ca Preot, aşa cred că a binevoit Dumnezeu : să ia ființă Legiunea "Sfântul Arhanghel Mihail", în sânul Românismului, ca să se plinească şi la noi cuvintele Domnului nostru **Iisus Hristos** : "Nimeni nu pune petec de pânză nouă la haină veche, căci plinitura trage din haină şi mai rea ruptură se face. Nici nu pun vin nou în burdufuri vechi ; iar de pun, se sparg burdufurile şi vinul se varsă şi burdufurile se strică ; ci pun vinul nou în burdufuri noi şi amândouă se țin". (Matei 9, 16-17).

Din acest grăunte evanghelic, au rodit în mintea Căpitanului gândurile de organizare a tineretului creştin-român, care să scape țara de pierzare prin subordonarea politicei la ascultarea de Biserică, deci, prin ferirea tineretului de satanismul "politicianist" al lumii vechi, prin izolarea "politicianismului": "Politicianismul infectează viața noastră națională. Organizarea acestui tineret, în afară de necesitatea autoeducării, mai este necesară şi spre a-l feri şi izola de politicianism şi de infecția lui. Coborârea infecției spre tineretul românesc înseamnă nimicirea noastră şi victoria lui Israel.

"Mai mult ! Această organizare a tineretului va rezolva însăşi problema politicianismului care ne mai primind elemente tinere, va fi condamnat la moarte prin *inaniție*, prin lipsă de alimentare. Lozinca întregei generații tinere trebuie să fie : nici un tânăr nu va intra pe poarta vreunui partid politic. Acela care se duce, este un trădător al generației sale şi al neamului. Pentrucă el, prin prezența lui, prin numele lui, prin banul lui, prin munca lui contribuie la înălțarea puterii politicianiste. Trădător este acel tânăr, după cum trădător este acela care pleacă de pe frontul fraților săi şi trece pe poziția inamicului. Deşi poate nu va trage cu propria sa armă, dar chiar dacă va duce numai apă pentru a răcori pe cei ce trag, el este părtaş la uciderea acelora cari cad din rândurile camarazilor săi şi deci trădător al cauzei.

“Teoria care ne îndeamnă să trăim toți în partide, pentru a le face bune, dacă zicem că sunt rele, e falsă şi perfidă. După cum dela începutul lumii curge, zi şi noapte, necontenit, prin mii de râuri, prin fluvii numai apă dulce în Marea Neagră şi nu reuşeşte să-i îndulcească apa, ci din contră se face sărată şi cea dulce, tot aşa şi noi în cloaca partidelor politice, nu numai că nu le vom îndrepta, dar ne vom strica şi pe noi”. (“Pentru legionari p. 188-189).

Faptul că s’a dat lovitura de Stat din Februarie 1938 şi au fost desființate vechile partide politice, dându-se mare atenție “sistemului politic” al “frontului renaşterii naționale” şi faptul că tineretul țării este “format” prin “straja țării”, numită “armata albă” – ambele, înjghebări “din inițiativă regală”, şi bazate pe furt, confirmă chiar prin aceasta nereuşita şi moartea lor neîntârziată, pentru că regele carol II este hulitor de Dumnezeu, după cum am arătat în capitolul “acuzatorii” la punctul “regele”.

Înaintea acestor rătăciri – ca un imperativ izvorât din moştenirea sângelui *născut creştin-român*, ca o jertfă şi pentru viitor după exemplul sfânt al trecutului din străbuni – pentru grija de a duce Românismul numai pe linia *legii* slujitoare lui **Dumnezeu,** Căpitanul şi cu el ceidintâi frați de credință şi luptă, au fost ajuns să întemeeze Legiunea “Sfântul Arhanghel Mihail” pe tăria *adevărului*, care se revarsă asupra sufletelor curate deadreptul din Revelația Divină: “Nu mulți la număr, dar puternici prin credința noastră neclintită în Dumnezeu şi sprijinul Său, puternici prin hotărârea şi încăpățânarea noastră de a sta neclintiți în mijlocul oricărei vitejii, puternici prin deslegarea noastră complectă de tot ce este pământesc, fapt ce se manifestă prin dorința, plăcerea de a rupe în chip vitejesc cu pământul servind cauza neamului românesc şi cauza crucei”. (“Pentru legionari” p. 341).

De biruința Legiunii, în slujba lui **Hristos**, nu se mai poate îndoi nimeni, pentrucă nu în zadar cântă Biserica: “Unde umbrează Darul tău Arhanghele, de acolo se goneşte puterea diavolului. Că nu suferă să rabde lumina ta, luceafărul cel ce a căzut. Pentru aceasta te rugăm, săgețile lui cele de foc purtătoare,

cele pornite asupra noastră, stinge-le cu mijlocirea ta, apărându-ne pe noi de smintelele lui, vrednicule de laudă Mihaile Arhanghele”.(66).

X

8. *Preotul şi Legionarul*. – Fiecare *Preot*, prin faptul că este “slujitor al lui Hristos şi ispravnic al tainelor lui Dumnezeu”, **Trebue** să tindă a fi cel mai drept om, atât în a se judeca pe sine, cât şi în a lua atitudinea impusă de **Misiunea** lui, faţă de toate curentele din viaţa Neamului, în sânul căruia este rânduit să predice şi să activeze în numele şi în spiritul Revelaţiei Divine. Din acest punct de vedere – singurul şi esenţialul, care îi probează sinceritatea faţă de **Chemarea** lui – la noi, Preotul este dator să se plaseze pe linia Neamului Românesc, care, chiar de la începutul existenţei sale, trăieşte pe linia **Evangheliei** Domnului nostru **Iisus Hristos**.

Mai ales azi, când România *întregită,* este expusă la tot felul de vânturi potrivnice **Legii** străbune şi când **Biserica** este datoare cu atât mai mult să întărească şi să înoiască sufletele în spiritul acestei legi, şi să le călăuzească din perfecţiune în perfecţiune, până la învrednicirea finală a Românismului de “premiul ceresc” – **Preotul,** ca slujitor al Bisericii strămoşeşti, este **Dator** să observe şi să judece fără părtinire pe toţi câţi pretind că slujesc cauzei Neamului Românesc. Dacă îi dovedeşte împotriva spiritului **Legii lui Hristos**, atunci Preotul nu numai că nu va putea fi de partea lor (cazul “acuzatorilor”), dar este răspunzător în faţa lui **Dumnezeu** dacă nu apără Neamul de asemenea “prooroci mincinoşi”. Iar, dacă are de constatat o realitate evidentă, care se plasează **Numai** în lumina şi pe linia de împlinire a acestei **Legi**, atunci va trebui să mărturisească numai în frica de **Dumnezeu**, că **El** a rânduit ca această realitate să fie Legiunea “Sfântul Arhanghel Mihail”.

În acest punct, deci, se întâlnesc şi se contopesc, în una şi aceeaşi **Chemare** sfântă, rosturile pe care le au de îndeplinit: **Preotul**, în slujba Bisericii, pentru binecuvântarea Neamului –

Legionarul, în slujba Neamului, cu binecuvântarea Bisericii. Orice Preot adevărat va fi, aşadar prin firea lucrurilor şi legionar, aşa cum orice legionar, tot prin firea lucrurilor, va fi cel mai bun fiu al Bisericii. Că, la noi, azi, mulți slujitori ai Bisericii sunt cu totul altceva decât ceea ce **Trebue** să fie, este încă o dovadă mai mult că Mişcarea Legionară a fost rânduită tocmai la timp, ca să fie gata a da din Neamul nostru şi **Bisericii** caracterele cele mai tari, pe cari să fie altoit şi **Darul** Preoției fără batjocură – cum, altfel, se practică lucrurile îngrozitor de neruşinat de lumea generației satanice a acuzatorilor !

Dar, până când "se va netezi calea" spre deplina rânduială şi asccultare numai de **Hristos,** este bine să se dea un răspuns şi la întrebarea pe care şi-au pus-o cu siguranță mulți : de ce unii Preoți au făcut şi fac parte din Mişcarea Legionară ? Pentru că :

"Viața legionară este frumoasă. Dar nu este frumoasă prin bogăție, prin viața de petreceri în lux, ci este frumoasă prin mulțimea primejdiilor pe cari le oferă legionarului, frumoasă prin nobila camaraderie care leagă pe toți legionarii din toată țara într'o sfântă frăție de luptă ; înălțător de frumoasă prin neplecata, prin bărbăteasca atitudine în fața suferinții.

"Atunci când cineva intră în organizația legionară, trebue să cunoască mai dinainte viața care-l aşteaptă, drumul pe care-l va străbate.

"Drumul acesta va trece prin muntele suferinții, apoi prin pădurea cu fiare sălbatice şi prin mlaştina desnădejdii". ("Cărticica şefului de cuib" p.49).

"Numai acela care a trecut prin aceste trei examene şi a reuşit, este legionar adevărat (idem, p. 53).

Dacă aşa este cazul cu fiecare legionar adevărat – ceea ce înseamnă creştin-român adevărat – dacă Mişcarea Legionară îşi propune să dea asemenea exemplare de oameni Creştinătății-Româneşti (dacă făceau aceasta, dela început, slujitorii Bisericii, fireşte nu mai era nevoie să apară acestă Mişcare) – atunci care trebuie să fie bucuria şi râvna Preoților cari au fost trimişi de **Dumnezeu** în mijlocul Legionarilor ca să-i cunoască şi să-i binecuvânteze pentru marea lor iubire față de **Hristos** ? Cum

trebue să fie **Preotul**, care, prin râvna pentru sfinţenia Preoţiei lui cu care este întărit de Dumnezeu, ar fi dator să întreacă toate "gradele legionare" ? nu este vorba de cinstea care li se dă tuturor Preoţilor. Legionarii le dau cinstea cuvenită, mai mult decât orice creştin, din cauza **Darului** care îi face faţă de toţi : **Părinte !** Dar, Preotul, singur, în faţa conştiinţei lui, cum trebue să se frământe, ca om, ca să întrunească toate calităţile legionare, pe a căror brazdă de "pământ bun" să prindă rădăcină puternică şi să rodească însutit sămânţa Cuvântului lui **Hristos-Dumnezeu** ? Este cutremurătoare această întrebare !

Preotul României Legionare – care va fi cea mai strălucită manifestare în lume a **Trăirii** şi **Slujirii** de îngemănarea "Creştin-Român" a **Legii !** – va fi cel mai frumos dar de recunoştinţă făcut **Bisericii** de către Mişcarea Legionară, pentru că el va trebui să fie vasul sfinţeniei, în care roua năzuinţelor legionare se va topi şi transfigura în roua însuşirilor pe care **Preotul** trebuie să le întruchipeze după Sfintele Canoane şi după exemplul Sfinţilor ! De aceea, dacă **Legionarii**, la un moment dat, au fost învredniciţi să devină **Martiri ai lui Hristos,** în prigoana iudeo-masoneriei şi a generaţiei ei satanice din veacul nostru – **Preotul**, trebuie să ardă Permanent pe rugul **Martiriului**, al rugăciunilor şi lacrimilor şi al jertfei pentru **Hristos**. Iar, printre Legionarii rămaşi pentru ziua biruinţii, **Preotul** va trebui să fie prezenţa neîntreruptă a martiriului. Şi, prin ei, printre toţi fiii generaţiei harice a Creştinătăţii-Româneşti, care va zidi România cea adevărată : **România Legionară.** În raport cu Legionarii "nebuni pentru **Hristos**", Preotul trebuie să fie cel mai mare **"nebun pentru Hristos",** Amin !

X

9. *Misiunea Românismului*. – Legiunea "Sfântul Arhanghel Mihail", va realiza, cu ajutorul lui Dumnezeu : *ecumenicitatea naţională*, mai întâi în sânul Neamului Românesc. Am văzut cât de cumplit şi îngrozitoare este lupta

pentru acest ideal al *naționalismului*-**Ortodox.** Pentru că vrăjmaşul creaturii lui Dumnezeu nu s'a mărginit numai la atacul şi la cursa dela *început*. El intervine mereu şi până la *sfârşit,* ca să abată pe om dela Dumnezeu chiar şi după împăcarea adusă de Mântuitorul pe **Cruce**. De aceea, se cere pururea jertfă dela om. Ea este mijlocul de permanentă actualizare a putinții de a rămâne nebiruiți. Ca atare, ca să ne învrednicim de darurile jerfei absolute a Mântuitorului, trebuie să ne facem jertfă şi fiecare din noi. Să omorîm mereu pe eul omului morții din noi. Ca să fie totdeauna viu eul conştiinței harice al omului dăruit nouă de **Hristos** prin Sfânta Taină a botezului. Dacă ni se cere martiriul cu sânge al persoanei noastre, pentru mărturisirea şi slava Numelui **Sfintei Treimi**, să nu refuzăm. Iar, dacă ni se cere şi asta suntem datori să o facem pururea – numai "mucenicia fără sânge", tot în acelaş scop, să o facem cu bucurie. Numai prin jertfă, biruim. Dar, nu numai atât. Jertfa ne duce şi la desmărginire. Cunoaştem, deci, cel mai adânc sens al vieții. Din taina lui, conştiința harică, ne leagă de bucuria luptei până la jertfă şi pentru alții. Bucuria aceasta este chiar necesitate şi obligație, prin viziunea învierii, pentrucă jerfa trebuie să totalizeze mântuirea şi desăvârşirea. Mântuitorul a murit şi a înviat pentru toată lumea, nu pentru El singur, pentru că tocmai El nu avea nevoie de răscumpărare. Orice om, însă, nu poate lupta pentru el şi pentru alții decât în măsura Neamului din care face parte. Cel rău încearcă să-l oprească. Se înverşunează şi caută să îngrozească. Nu trebuie să i se cedeze, căci va fugi ruşinat. Va fugi de crucea pe care o poartă fiecare pentru slava lui **Hristos-Dumnezeu !**

Cine întrece Creştinătatea-Românească în jerfele pe care le-a făcut pentru **Hristos** ? Cred că niciun popor nu se poate măsura, în acest punct, cu Românii. De aceea cu atât mai mult de acum înainte, mare este **Misiunea** pe care o are de îndeplinit **Românismul !** El trebuie să **Vestească** lumii, prin cuvântul şi fapta "nebunilor pentru **Hristos",** înfrățirea *naționalismului* Neamurilor de azi pentru a îndruma Istoria spre Era bucuriei de a se închina toată lumea lui **Dumnezeu** numai "în duh şi adevăr".

Fericită este generaţia harică şi Căpitanul ei, pentru această vrednicie de la Dumnezeu a **Mărturisirii darului lui !**

CAPITOLUL IX

SINODUL ECUMENIC

*"Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc **şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi Un Păstor**" (Ioan 10,16)*

Cred în biruinţa Legiunii "nebunilor pentru **Hristos**" ! Când vor ctitori **Statul Legionar**, lumea se va regăsi în faţa unui nou început de întruchipare, prin Neamuri, a organismului social : într-o **Comunitate Harică** de iubire a lui Dumnezeu şi a

aproapelui, ca pe timpul Sfinților Apostoli (Fapte 4, 32-35). Statul Legionar va fi **Misionarul** îndrumării tuturor Neamurilor de azi spre **Soborul**, în care, **Domnul** nostru **Iisus Hristos**, va chema naționalismele omenirii, ca să le strălumineze cu **Duhul adevărului.**

1 *Diplomație sau Revelație* ? – Cum se face că, lumea de azi, a ațintit privirile prea mult, îndată după războiul din al doilea deceniu al veacului XX, spre fracul diavolului : *Societatea Națiunilor* ? Ceeace înseamnă tocmai contrariul unui **Sinod Ecumenic !** Căci, în timp ce Biserica **Se roagă** "pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unirea tuturor" – societatea națiunilor **Pledează** pentru un fel de pace, care este mreaja celor mai ciudate iluzii. De ce ?

Pentru că, această "instituție", este o nouă travestire, în timp, a diavolului, într-o înfățişare, sub care, pretextând că oferă fericire… în realitate, caută, iarăşi, să arunce grozăvii, pe cei ce se lasă ispitiți. Aceasta este tactica de *manieră elegantă*, a lui satan !

Prima dată, am văzut, s'a prezentat ca atare în fața inocenților Adam şi Eva, în Raiu, sub forma de şarpe, - şi, dându-le iluzia "că vor fi ca Dumnezeu", i-a aruncat în : nimicinicie !

Când "s-a plinit vremea" ca Domnul nostru Iisus Hristos să se jertfească pentru a face mântuire… "*a intrat satana în* Iuda, numit Iscariotul, care era din numărul celor doisprezece". (Luca 22, 3) şi, sub forma celei mai înalte afecțiuni, sărutarea, a arătat aprozilor pe Cel ce trebuia să fie omorât : "Şi el s'a apropiat de Iisus, ca să-L sărute. Atunci Iisus i-a zis : Iuda, prin sărutare vinzi pe Fiul Omului !" (Luca 22, 47-48).

Omului modern – a cărui parabolă a creat-o Goethe în "Faust" – i s'a prezentat Mefisto, mai întâi sub forma unui câine… care se gudura la picioarele lui, dar, după ce a fost dus acasă de Faust, a deslănțuit toate spiritele rele pentru ca să piardă pe "Doctorul" chinuit de setea cunoaşterii.

Mai de curând, când Dumnezeu a arătat semnele vremii unui naționalism conştient, unitar şi organizat al Popoarelor, diavolul le-a pus la dispoziție "instituția" celei mai înalte diplomații, la Geneva, unde, Neamurile, să-şi dea întâlnire, şi să se deprindă cum se pot înşela mai elegant unele pe altele : Liga Națiunilor, suprema şi ultima înscenare, *prin tactica deghizării,* a tot ce diavolul a asvârlit în calea omenirii, ca să-i abată Istoria de la ținta supremă : **Dumnezeu** ! Culme a ironiei satanice, este faptul că până şi foarte mulți Prinți ai Bisericii multor țări, *urmaşi ai Sfinților Apostoli*, au fost prinşi, nu arare ori, în lanțul acestei încrederi, *fără temeiu duhovnicesc*, în "instituția" care Pledează pentru *"pace",* prin gura prinților diplomației, îmbrăcați în fracul minciunii !

Pacea însă, este **Dragoste** şi dragostea este **Revelație**, care se împărtăşeşte numai prin **Biserică !** De aceia, în vremea noastră, pentru că Neamurile sunt chemate la **Darul** unor noi şi mari rodiri ale Revelației, **Biserica**, - numai **Ea**, le va întări spre aceasta prin **Rugăciune** şi le va învăța deplin ce **Trebue** să facă : prin hotărârile unui **Sinod Ecumenic**, care va binecuvânta toate "ecumenicitățile naționale !".

X

2. Biserica Universală. – De vreme ce "Biserica Dumnezeului Celui Viu este stâlpul şi întărirea **Adevărului**" (1 Timotei 3,15), slujitorii Ei, sunt datori să lupte şi să se roage ca să se împlinească degrab, împotriva "prorocilor mincinoşi", cuvintele "O, de s'ar tăia de tot cei ce vă răsvrătesc pe voi !" (Galateni 5,12). Precum "cărturarii şi fariseii" de pe timpul Mântuitorului, au fost ziditori ai "poporului ales", cari "au nesocotit **Piatra din capul unghiului**" (Matei 21, 42), din cari cauză "s'a luat dela ei Împărăția lui Dumnezeu" (Matei 21, 43), - aşa, în zilele noastre, cărturarii şi fariseii *internaționali,* s'au osândit singuri ca să fie pedepsiți: "Cel ce va cădea pe piatra aceasta, se va sfărâma şi peste care va cădea, pe acela îl va zdrobi" (Matei 21,44).

Nimeni în lume, nu are *dreptul, nici* **Puterea,** ca să zidească *binele omenirii* decât prin **Biserică** – altfel, acel bine este mincinos ! De aceea a şi întemeiat Dumnezeu pe pământ Împărăţia Sa, Împărăţia Adevărului, **Biserica**, pentruca să biruiască şi să nimicească robia minciunii, sub care zace lumea.

Domnul nostru **Iisus Hristos**, când a binevoit a se lăsa ca să fie răstignit pe **Cruce,** frângându-Şi Trupul şi vărsându-Şi Sângele, **Atunci**, a pus temelia Bisericii Universale, odată, *pentru totdeauna*. (Cf. Prof. Pr. Dr. Valerian Şesan-Cernăuţi). Din acest izvor, prin Sfintele Taine administrate de Biserică, se revarsă mântuirea **Omului** de tot ceeace este otrăvit dela diavolul. Totodată, repet, în Sfânta **Cruce,** s'a dat omenirii, **Prin** Biserică : Cheia Vremii şi a tuturor vremilor, a cărei bună folosinţă duce şi la învierea pe care Domnul a săvârşit-o asupra Corpului Său a treia zi. Numai **Biserica** are de la **Mirele Ei** şi **Puterea** de a deschide şi Poarta Veciniciei tuturor Neamurilor, cărora El le-a trimis prin Sfinţii Apostoli, la început, şi le trimite neîncetat, până la sfârşit, prin urmaşii lor : vestirea şi plinirea cea bună !

X

3. *Bisericile Naţionale*. – Când S'a pogorât **Duhul Sfânt**, în limbi de foc, peste Sfinţii Apostoli, **Atunci**, s'a pus temelia Bisericilor Naţionale. (Cf. Prof. Pr. Dr. Valerian Şesan-Cernăuţi)

Un adânc cuprins dogmatic, care preamăreşte acel moment, îl păstrează Biserica, spre auzul tuturora, până la sfârşitul veacurilor, în **Slava** lui Leon Împăratul, care se cântă la vecernia cea mare a Praznicului Pogorârii Duhului Sfânt :

"Veniţi **Popoare** să ne închinăm Dumnezeirii Celei în Trei Ipostasuri, Fiului în Tatăl, împreună cu Duhul Sfânt. Că Tatăl fără de ani a născut pre Fiul cel împreună veşnic şi împreună cu Fiul preaslăbit. O Putere, o Fiinţă, o Dumnezeire, Căreia toţi închinându-ne zicem : Sfinte Dumnezeule, Cela ce toate le-ai făcut prin Fiul, cu împreună lucrarea Sfântului Duh. Sfinte Tare, prin Care pre Tatăl am cunoscut şi Duhul Sfânt a

venit în lume. Sfinte fără de moarte, Duhule Mângâietorule Cela ce din Tatăl purcezi, şi în Fiul Te odihneşti, Treime Sfântă, slavă Ţie”.(67).

De ce sunt chemate **Popoarele** la împărtăşirea acestui graiu duhovnicesc şi nu deadreptul *umanitatea* ? Pentrucă, în istoria acestei umanităţi, în vremuri străvechi, s'a petrecut ceva, care acum lămureşte îmbucurător tot prin glasul Bisericii : “Limbile oarecând s'au amestecat, pentru îndrăzneala facerii de turn ; iar acum limbile înţelepte s'au făcut, *pentru slava cunoştinţei de Dumnezeu.* Acolo au pedepsit pre cei necredincioşi pentru greşeală ; iar aici au luminat **Hristos** pre Pescari cu Duhul. Atunci s'a îngăduit neunirea spre pedeapsă, iar acum se învoieşte unirea, spre mântuirea sufletelor noastre”.(68).

Că numai Sfinţii Apostoli şi urmaşii Lor, au dreptul şi datoria de a lumina popoarele cu Adevărul, prin care se descifrează taina vieţii noastre şi raportului cu Dumnezeu, pentru ceeace a venit în trup Fiul Lui, cântă aceste profunde acorduri : “După scularea Ta cea din mormânt Hristoase, şi după dumnezeeasca Înălţare la înălţimea cerului, ai trimis Îndurate *văzătorilor de Dumnezeu*, slava Ta, Duhul cel drept înoindu-l în Ucenici. Pentru aceasta ca o alăută muzicească tuturor limpede au arătat Mântuitorule, *prin dumnezeesc îndreptar de taină*, vestirea şi rânduiala întrupării Tale”.(69).

Împotriva acestui **Îndreptar** se răzvrătesc aprozii întunericului şi caută să încătuşeze şi chiar să ucidă pe vestitorii Neamurilor. Dar, **Puterea** Bisericilor Naţionale **Trebue** să biruiască întru Unirea aceluiaş **Duh Sfânt** :

“Necuprinsă de minte este strălucirea Duhului cea prea dumnezeească. Că pre cei necărturari i-au arătat ritori, *carii* cu cuvântul astupă gurile înţelepţilor înşelăciunii, şi din **noaptea cea adâncă scoate Neamuri nenumărate”.(70).**

X

4. *Ce este Sinodul* ? – Şi azi, Prinţii Bisericii, trebue să dea *tuturor popoarelor* numai hrana adevărului, fără teamă de

nimeni şi de nimic, întrucât liga națiunilor nu are “putere de sus !” (Luca 24, 49).

Sunt aşa de grele preocupările de actualitate şi este atât de chinuitor sbuciumul omenesc, încât lumea de azi nu mai poate voi şi face nimic bun, fără ca să strige, prin graiurile şi aspirațiile neamurilor, după razele luminii Duhului Sfânt ! Par’că simțim cum porunceşte Mântuitorul, urmaşilor sfinților Săi Apostoli să **Se Adune,** ca să primească îndrumarea acestei vremi de răscruce dela Duhul Sfânt, Care este cu ei, dar le revarsă deplinătatea luminii **Numai în Sobor** !

Cei dintâi, s’au adunat chiar Sfinții Apostoli, în Soborul dela Ierusalim (Fapte 15), apoi, cele şapte Sfinte Sinoade Ecumenice, care au întărit adevărul împotriva ereziilor şi schismelor şi au dat **Canoane Teologice de Pecetluire a Îndreptarului Credinții,** pentru mărturisitorii de pretutindeni şi de totdeauna.

Rostul, importanța şi **Autoritatea Absolută** pe care le are şi trebue să le aibă un **Sobor**, se arată în Canonul I al Sfântului al şaptelea Sinod Ecumenic :

“Alcătuirile aşezămintelor canoniceşti le sunt spre mărturie şi spre îndrumare celor ce au primit demnitatea ieraticească ; pe care primindu-le cu bucurie, împreună cu de Dumnezeu vestitorul David, cântăm Domnului Dumnezeu, zicând : Întru calea mărturiilor tale m’am bucurat ca întru toată bogăția (Ps. 118, 14), şi : ai poruncit ca mărturiile tale să fie dreptate în veac ; înțelepțeşte-mă şi voiu fi (Ps. 118, 138, 114). Şi dacă proorocescul cuvânt ne porunceşte să păzim în veac mărturiile lui Dumnezeu şi să viețuim întru ele, învederat este că ele rămân deapururea neclătite şi nemişcate, căci şi de Dumnezeu văzătorul Moisi zice aşa : (Nimic) să nu se adauge la acelea, nici să se scoată (ceva) dintr’însele (V. Moisi 12, 32). Şi dumnezeescul Apostol Petru lăudându-se întru ele, strigă : La cari îngerii doresc să privească (1 Petru 1, 12). Iar Pavel zice : Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar vesti vouă altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o, să fie anatema (Gal. 1, 8).

“Deci acestea fiind şi (aşa) fiindu-ne mărturisite, ne bucurăm întru ele ca şi când cineva ar câştiga pradă multă, cu bucurie primim dumnezeeştile canoane şi întărim aşezământul lor întreg şi nestrămutat, date fiind trâmbițele Duhului Sfânt, de prealăudații Apostoli, şi de către cele şase sfinte Sinoade Ecumenice şi de către cele locale adunate spre a da astfel de aşezăminte şi de către sfinții noştri Părinți.

“Căci dânşii, fiind luminați de unul şi acelaş Duh Sfânt, **Au hotărât cele de folos.**

“Şi deci pe cei ce îi supun anatemei, îi anatemizăm şi noi ; şi pe cei ce-i caterisesc, îi caterisim şi noi ; iar pe cei ce-i supun epitemiei şi noi aşişderea îi supunem. Căci fără iubire de argint (să vă fie) moravurile, îndestulându-vă cu cele ce aveți (Evr. 13, 5), strigă lămurit dumnezeescul Apostol Pavel, cel ce s’a înălțat până la al treilea cer şi a auzit cuvintele negrăite.(71).

X

5. *Cele şapte Sinoade Ecumenice*. – Nimic în lume nu este “întâmplare oarbă”, cum zic răii, cari se amăgesc că scapă de judecata lui Dumnezeu, prin simplul fapt că o neagă !

Dacă Mântuitorul, vrând să ne arate până în ce amănunțimi are grijă Providența Divină de noi, spune că “şi perii capului nostru sunt numărați”. (Matei 10, 50) – atunci, cu atât mai mult, trebuie să ne fie cugetele pline de slava lui Dumnezeu, când ne gândim la **Planul** şi **Măsura** în care ne arată progresiv pietrele de “întărire a adevărului”, pe care trebue să le cunoaştem încă aici, înainte de a doua venire.

Ne aducem aminte cum, **Domnul**, le spunea Sfinților Ucenici înainte demoarte, la Cina cea de Taină, când le-a fost descoperit atâtea lucruri, că : “Încă multe am a zice vouă, dar acum nu puteți să le purtați. Iar când va veni acela, Duhul adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul, căci nu va vorbi dela sine, ci câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti” (Ioan 16, 12-13). Într’adevăr, Duhul Sfânt, dela pogorârea Sa asupra Sfinților Apostoli, a luminat lumea, în Biserică, prin Sfintele

Sinoade, despre tot adevărul, potrivit planului vecinic al lui Dumnezeu.

În raport cu crungul vremii, nu este o simplă “întâmplare”, că nu s’a ținut nici un **Sinod Ecumenic** de la 787 şi până azi. În raport cu schimbarea lumii din păcătoasă în duhovnicească, cu atât mai mult, este minunat că în cele **Şapte Sinoade Ecumenice** dela început, s’a pecetluit cu “cele şapte peceți ale Duhului” întreagă visteria Revelației Divine, ca, astfel, numai din ea, să se samene şi să rodească, după loc şi după timp, **Adevărul Unic**, neschimbat şi neîmpuținat, pretutindeni şi totdeauna.

Omeneşte vorbind, constatăm în această rânduială dumnezeească un curs firesc şi sub raportul stării Omenirii :

Biserica era în *era* în care trebuia să elibereze mintea omenirii din cătuşele falselor concepții asupra problemelor de ordin *general*, aşa cum această minte şi mentalitate rămăsese moştenire de la Adam şi înrăită de iudaismul satanizat şi de păgânismul orb. Astfel, Biserica, a luminat lumea despre : Divinitate, creațiune, mântuire, sfințirea vieții cu ajutorul Sfintelor Taine, cultul divin. De atunci, din **era** aceea, ştim cum trebue să mărturisim “credința cea adevărată” despre : Dumnezeu ca **O Ființă** ; Dumnezeu ca **Treime Sfântă** ; raportul dintre Dumnezeu şi lume ; Dumnezeu-Omul în unica Persoană **Iisus Hristos** ; raportul dintre cele două voințe în această Persoană ; despre limita reprezentării materiale a celor ce sunt obiect de închinare spirituală ; ce este omul ; de ce a păcătuit ; necesitatea Harului Divin ; mântuirea şi învierea ; omul şi vecinicia. (Cf. Eusebiu Popovici – Istoria Bisericii Universale, ed. 1928).

Am putea rezuma toate acestea în formula unui titlu, potrivit limbajului de azi, cam astfel : Arătarea *generală* a îndreptării *omului* către Dumnezeu, prin harul divin acceptat de *conştiința subiectivă a eului individual, ca entitate* **Om**. Căci este şi o *conştiință obiectivă a eului colectiv, ca entitate* **Națiune,** la care omenirea încreştinată ajunge treptat prin Neamuri.

Aşadar, se pare că Dumnezeu a voit aşa, ca în decurs de câteva veacuri, la începutul Creştinismului, **Lumea,** să nu înceapă imediat a se regăsi în mântuire decât dela om la om, într'o generalitate încă nediferenţiată *conştient* în varietatea specifică a Neamurilor, cum se pare că stau lucrurile acum în era noastră. Cât timp a durat Imperiul Roman, ca stăpânire unitară, lumea, se afla oarecum ca pe vremea de la Adam până la Noe, când încă nu era despărţită în limbi, ci a pierit în potop ca o singură familie mare. Atunci în "epoca *romană*" a Creştinismului, sâmburele aruncat la Pogorârea Duhului Sfânt pentru chemarea Neamurilor, era îngropat în taina *general umană* a călăuzirii la mântuire. A fost **era** celor dintâi şapte Sinoade Ecumenice.

X

6. *Sinodul care va fi.* – A urmat "evul mediu", despre care unii spun că a fost de întuneric, iar alţii că a fost aproape ideal ca unitate de concepţie a lumii. Exagerare, cred şi una şi alta. Dacă nu s'ar putea admite blamul că a fost *"întuneric"* cred că nu merită nici elogiul de a fi considerat prototip pentru idealul pe care-l visează cei cu "spre un nou ev mediu". La fel "evul modern". Nu a fost nici al tuturor blasfemiilor, cum nu a fost nici al luminii.

Că nu coincide întocmai, în paralela pe care încerc să o fac, data ultimului Sinod Ecumenic, cu începutul evului mediu, nu are nici o importanţă. Ceeace trebuie remarcat, este faptul că *timpul* pe care istoricii obişnuiesc să-l împartă în cei doi evi – pe alt plan şi în altă ordine de idei, ar putea fi socotit şi împărţit astfel : dela al şaptelea Sinod Ecumenic (787) şi până la cel care va fi (-?-), lumea, trece printr'un timp de dospire. Icoana aceasta ne'a dat-o chiar Domnul nostru Iisus Hristos.

El ne-a adus "aluatul cel bun" al adevărului, ca să dospească frământătura omenirii în "Pâine cerească", aşa cum a venit El de Sus (Ioan 6, 27-71). Când aluatul cel bun va fi dospit toată pâinea, ca să fie bună de copt, atunci "aluatul fariseilor şi

saducheilor” (Matei 16,6) va fi definitv nimicit. Semn pentru acel moment va fi vitorul Sinod Ecumenic. Îl va convoca Puterea lui Dumnezeu, când îi va veni timpul !

Cum dospeşte, adevărul aluatului ceresc, frământătura omenirii, de la 787 până la viitorul Sobor ?

A fost, mai întâi, o luptă grozavă între ispitele înşelăciunilor şi între ascultarea numai de adevăr ! Căci s’au definit dogmele în canoanele teologice ale celor şapte Sinoade Ecumenice, dar, mai apoi, până şi între conducătorii principali ai Bisericii (Papa “vicar” al Romei, Patriarhul “ecumenic” al Constantinopolei) s’a iscat mare gâlceavă : cine este mai mare şi de ce ? Şi, dacă nu se înțelegea apusul cu răsăritul, pe deasupra, au mai venit şi mari încercări şi nenorociri. Peste lumea răsăriteană au venit urgiile barbarilor şi ale islamului, care au trecut,în parte, şi în apus. Peste apus s’a năpustit satanica răcire a unui fel de dominație absolutistă, Papa confundând, de neînțeles, darul apostoliei cu dreptul (?) suveranității cezariene, dând “cezaro-papismul”. Încep şi popoarele să se apropie de conştiința unei misiuni mai înalte, dar sunt stânjenite, când de absolutismul cezaro-papal, când de propriul lor imperialism exagerat, ba degenerat chiar şi în unele pretinse “messianisme”. Apare, în alt sens, un Luther şi vrea să rehabiliteze adevărul, dar cade şi el în păcatul unui individualism orgolios, devenind părinte al protestantismului, care avea să ajungă, apoi, la pulverizările sectante de azi. Izbucnesc şi revoluții, în numele unui început de *conştiință* națională, dar cad în propria lor idolatrie, uitând pe Dumnezeu.

Toate acestea, însă, par a fi tocmai fireşti unui **Proces de dospire** !

Care este semnul că acest proces se apropie de împlinire şi că va fi un **Sinod Ecumenic**, care va introduce această dospeală a lumii de azi, gata de copt, în cuptorul dragostei de Dumnezeu şi de aproapele, cu atâtea pâini câte neamuri sunt ? Căci vedem că **Omenirea** a început, prin Neamurile din sânul ei, să aibă curajul de a se apropia de a lor **Maturitate.** Deci, care

este semnul că Neamurile merg spre maturitatea “ecumenicității naționale” a lor ?

X

7. *Antihristul.* – Semnul apropierii Neamurilor de **Sinodul ecumenic** al “ecumenicității naționale”, este îndârjirea şi urletul lui antihrist ! Am spus că diavolul foloseşte mai întâi tactica *manierei elegante*, când vrea să robească pe om. Dar, dacă nu reuşeşte, atunci recurge la *tactica urgiei !* Şi, mai ales când ştie că lumea se apropie de binecuvântarea lui Dumnezeu prin noi daruri, atunci grozăviile deslănțuite de satan depăşesc la imposibil puterea închipuirii omeneşti ! Atunci apare “antihrist” sub diferite manifestări. Oridecâte ori se arată un nou început de înviere actuală, la un om, la un neam, sau la omenirea toată, înseamnă că pecetluieşte odată mai mult sfârşitul tiraniei diavolului. Atunci el, disperat, se arată antihrist pe față. De aceea, propriu zis, antihristul va apare aevea la sfârşitul veacurilor, imediat înainte de a “doua venire” a Domnului nostru **Iisus Hristos !** Până atunci, apare după caz şi împrejurări, încât trebue imediat semnalat şi alungat de servii Bisericii lui Hristos !

Iată, se apropia epoca lui Constantic cel Mare, când Creştinismul avea să fie decretat ca religie de stat, în lumea *unitară* a imperiului roman, şi, după aceasta, avea să urmeze şi ținerea celor şapte Sinoade Ecumenice – furia lui antihrist se sparge atunci în acele faimoase persecuții ale împăraților păgâni dinaintea lui Constantin.

Acum, se apropie epoca *naționalismului* haric, când Creştinismul va să fie desfăşurarea fiecărui neam, din lumea *diferențiată* prin cultura şi tradiția popoarelor ce sunt în pragul maturității – furia lui antihrist se sparge şi mai îngrozitor în persecuții bolşevice, internaționaliste, imperialiste, etc., îndată ce vede că nu izbuteşte să robească lumea numai prin minciunile lui geneveze. Cea mai drăcească grozăvie a lui antihrist, însă, azi, este alta ! Pe aceasta trebue să o zădărnicească toți creştinii şi atunci, de la sine, va cădea şi îndrăzneal diavolului de a asalta

viața şi conştiința națiunilor cu francmasoneria şi de a le distruge cvilizația şi istoria cu bolşevismul ! Anume :

Nu de mult, duhul Sfânt, a dat primele chemări pentru pregătirea lumii către un Snod Ecumenic. S'a ajuns chiar la fixarea unui întreg program, care avea să fie desbătut mai întâi într'un Pro-Sinod. Aproape convergent cu acesta s'au ținut şi conferințe interconfesionale – Lausane, Stokholm, Londra, Bucureşti, Athena ! Toate ar fi fost să ducă la Vatopedi, unde urma să se facă o revizuire generală a conştiințelor creştineşti : națiunile aveau să-şi propună (extrem de important !) fiecare pe Sfinții ce s'au ridicat din sânul lor, spre canonizare ; iar duşmanii lumii aveau să fie definitiv anatemizați : francmasoneria, teosofia, comunismul, ateismul.

Unde mai sunt inițiatorii ? Ce s-a întâmplat ? S'a oprit carul duhovnicesc ?

Da ! Pentru moment ! Se pare că antihrist a izbutit prin patronii acestor curente potrivnice lui Dumnezeu şi adevărului, căci deocamdată au înăbuşit, încă în faşe, pruncul bunelor osârdii de a se face măcar pregătirile viitorului Sinod Ecumenic !

Cum se face că au izbutit cămătarii pierzaniilor să influențeze sau să intimideze pe cei *în drept şi obligați* să ducă lumea la sublimul moment al unui Sobor ? Pentru ca să se identifice filiația lui iuda, care face să se plinească profeția : "Cine este asemenea fiarei şi cine poate să se lupte cu ea ? Şi i s'a dat gură să grăiască semeții şi hule, şi i s'a dat putere să lucreze timp de patruzecişidouă de luni. Şi şi-a deschis gura sa spre hule asupra lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui şi cortul Lui şi pe cei ce locuiesc în cer. Şi i s'a dat să facă răsboiu cu sfinții şi să-i biruiască şi i s'a dat stăpânire peste toată seminția şi poporul şi limba şi neamul. Şi i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, dela întemeierea lumii în cartea vieții Mielului celui înjunghiat. De are cineva urechi, să audă": (Apocalips 13,4-9).

Dacă Biserica lui Hristos are un vrăjmaş spurcat în iudaismul care urgiseşte lumea prin francmasonerie, comunism şi toate derivatele lor – nu mai puțin dureros este faptul că satan

poate să intre şi în unii conducători ai Bisericii (cum a intrat şi iuda) şi în felul acesta, prin orgoliu şi lăcomie şi arghirofilie, fac să fie batjocorită sfinţenia Bisericei şi scandaloasă pilda care împiedică împlinirea grabnică a poruncilor lui Iisus pe pământ. Încât, pentru aceasta, sunt datori **Toți creştinii** ca să **se roage** fierbinte lui Dumnezeu : ca să ne dea conducători duhovniceşti **Luminați, curați şi curajoşi,** întru păstorirea sufletelor noastre şi întru stârpirea vrăjmaşilor Bisericii. Căci **Biserica** trebue să biruiască ori de câte ori apare antihristul ! Şi dacă am văzut cum se manifestă antihristul față de Neamurile creştine, să vedem cum va fi manifestarea finală a antihristului între ai săi. Iată ce scrie Sfântul Ioan Damaschin despre aceasta :

"Se cuvine să se ştie că trebuie să vină antihrist. Este antihrist tot cel care nu mărturiseşte că Fiul lui Dumnezeu a venit în trup (1 Ioan 4, 3; 2 Ioan 7), că este Dumnezeu desăvârşit şi că s'a făcut om desăvărşit, fiind în acelaş timp şi Dumnezeu. Dar în semns propriu zis şi special, antihrist se numeşte acela care vine la sfârşitul veacului (Matei 13, 40; 24, 5). Trebue, însă, mai întâi să se propoveduiască Evanghelia la toate neamurile, după cum a spus Domnul (Matei 24, 144). Şi atunci va veni spre mustrarea Iudeilor potrivnici lui Dumnezeu. Domnul le-a spus lor : "Eu am venit în numele Tatălui meu şi nu mă primiți ; vine altul în numele lui şi pe acela îl veți primi" (Ioan 5, 43). Iar apostolul : "Pentru aceea, pentrucă n'au primit dragostea adevărului ca să se mântuiască, vor trimite lor Dumnezeu lucrarea înşelăciunii, ca să creadă minciunii, pentru a fi osândiți toți cei cari n'au crezut adevărului, ci le-a plăcut nedreptatea" (2 Tesaloniceni, 2, 10-12). Aşa dar, Iudeii n'au primit pe Domnul Iisus Hristos şi Dumnezeu, care este Fiul lui Dumnezeu, dar vor primi pe înşelător, pe cel care se numeşte pe sine Dumnezeu. Că se va numi pe sine Dumnezeu. Că se va numi pe sine însuş Dumnezeu, îl învață îngerul pe Daniil, spunând aşa : "Nu va ține seamă de Dumnezeul părinților lui" (Daniil 11, 37). Iar apostolul spune : "Să nu vă amăgească pe voi nici într'un chip, că va veni mai întâi lepădarea de credință şi se va arăta omul păcatului, fiul pirzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numeşte

Dumnezeu sau este închinat, aşa încât să şeadă el în Biserica lui Dumnezeu arătându-se pe sineşi, cum că ar fi Dumnezeu” (2 Tesaloniceni, 2, 3-4). Când spune apostolul “în Biserica lui Dumnezeu”, nu vorbeşte de Biserica noastră, ci de cea veche, de cea iudaică. Căci antihrist nu va veni la noi, ci la Iudei. Nu va veni pentru Hristos, ci contra lui Hristos, pentru acest motiv se şi numeşte antihrist.

“Trebuie mai întâi să se predice Evanghelia la toate neamurile” (Matei 24, 14). “Şi atunci se va arăta cel fără de lege, a cărui venire va fi cu lucrarea satanei, cu toată puterea şi cu semne şi cu minuni mincinoase, cu toată amăgirea nedreptății la cei cari pier, pe care Domnul îl va omorî cu graiul gurii sale şi îl va pierde cu venirea arătării sale” (2 Tesaloniceni 2, 8-9). Deci nu însuşi diavolul se face om cum s-a înomenit Domnul – să nu fie ! – ci se naşte om din curvie şi primeşte toată energia lui satan. Căci Dumnezeu, cunoscând mai dinainte toată perversitatea voinții lui, pe care o va avea îngăduie ca să locuiască diavolul în el.

“Se naşte din curvie, după cum am mai spus, este crescut în ascuns şi pe neaşteptate se răscoală, se împotriveşte şi împărățeşte. La începutul împărăției lui, dar mai de grabă a tiraniei lui, ia chipul sfințeniei, dar când ajunge stăpânitor, persecută Biserica lui Dumnezeu (Matei 14, 6-10) şi-şi face cunoscută toată răutatea lui. vA veni cu “semne şi minuni mincinoase” (2 Tesaloniceni 2,9), înşelătoare şi nu adevărate şi pe cei cari au slabă şi neîntărită temelia minții îi va înşela şi-i va despărți de Dumnezeul cel viu, încât “să se smintească de va fi cu putință şi cei aleşi” (Matei 14,24).

“Vor fi trimişi Enoh şi Ilie Tesviteanul (Malahia 4, 5 ; Matei 17, 10-12 ; Marcu 9, 11-12), şi “vor întoarce inima părinților către copii” (Malahia 4,6), adică sinagoga către Domnul nostru Iisus Hristos şi către predica apostolilor, dar ei vor fi omorâți de antihrist. Şi va veni Domnul din cer, în chipul în care sfinții apostoli l-au văzut mergând la cer (Faptele 1, 11), Dumnezeu desăvârşit şi om desăvârşit, cu slavă şi putere (Luca 21, 27) şi va omorî pe omul fără de legii şi pe fiul pierzării cu

Duhul gurii lui (2 Tesaloniceni 2, 8). Aşa dar, nimeni să nu aştepte pe Domnul de pe pământ, ci din cer, după cum însuş ne-a dat încredinţare (Matei 16, 27; 15, 31; Luca 21, 27)".(72).

X

8. *Veacul naţionalismului haric.* – Acum, până la "a doua venire" a **Domnului**, potrivit iconomiei mântuirii omenirii prin neamuri, în decursul istoriei s'au încreştinat popoare şi se vor mai încreştina. Ultimul, ca pedeapsă, va fi poporul jidovesc, întrucât el fusese chemat cel dintâi la împărăţia lui **Dumnezeu**, dar, nu numai că nu a primit-o, ci chiar a vândut şi a răstignit pe **Fiul Lui.**

Dintre neamurile încreştinate, cu timpul, multe au fost transformate, prin altoiul **Harului Divin**, în naţiuni "civilizate". Dar, dacă progresul vreuneia dintre aceste naţiuni, le-a ispitit cu mirajul oarecărui imperialism "messianic", Dumnezeu a rânduit împrejurări de cercetare amarnică, pentruca să le menţie în darul adevărului. Aşa a fost cu Franţa, Germania, Rusia – şi va fi şi cu Anglia şi cu toate cele care se fac vinovate de asemenea rătăcire.

Căci, precum nueste chip să fie admis internaţionalismul dizolvant, întrucât este împotriva naturii şi împotriva Revelaţiei, aşa nu este admis nici imperialismul, oricare ar fi pretextele cu care încearcă să se justifice.

Măsura dreaptă, cumpăna rectificatoare, între aceste răpiri ale înşelăciunii (internaţionalism) şi ale orgoliului (imperialism) este numai: **Naţionalismul haric !**

Pentru a se stabili adevărul privitor la forma şi cuprinsul pe care se cade să le aibă naţionalismul haric, trebuie să revenim asupra înţelesului pe care am văzut că îl are Inscripţia de pe Sfânta Cruce a Domnului, inscripţie în limbile : ebraică, elină şi latină. Am spus că aceste limbi erau expresia, la "plinirea vremii", a trei moduri cari dau fiinţa devenirii : Revelaţţia, Cultura şi Civilizaţia. Revelaţia se dă omului de către Dumnezeu, pentru ca omul s'o asimileze în sufletul lui prin cultură şi să o transmită, apoi, şi altora prin civilizaţie. Revelaţia este fiinţa

Bisericii, al cărei echivalent de afirmare a adevărului faţă de orice eroare şi minciună este Ortodoxia ; Cultura este funcţiunea sufletului, pe care-l hrăneşte cu darul Revelaţiei, din a cărei lumină dă substanţă luminoasă vieţii omului, având ca echivalent de raportare în afară caracterul ; Civilizaţia este rezultanta celor dintâi, fiind concretizarea în materialitatea lucrului-simbol a lucrării harului asupra sufletului, având ca echivalent de raportare al omului concret faţă de lumea înconjurătoare : sănătatea şi frumuseţea corpului. De aici urmează că un neam, ca să ajungă la starea de "ecumenicitate naţională" prin naţionalismul haric, trebuie să tindă a fi o realitate organică deplină, după chipul deplinătăţii omului duhovnicesc : care a primit harul, prin care îşi modelează sufletul după şi spre izvorul perfecţiunii, purtat fiind de vehiculul său care este corpul. Adică acel neam să fie mădular în "Corpul Mistic" al lui **Hristos**, în Biserică, hrănindu-şi religiozitatea prin Ortodoxie, făcându-şi demnă istoria prin Cultură şi organizându-şi viaţa de toate zilele prin Civilizaţie. Prin Ortodoxie se leagă de unitatea omenirii în Biserică ; prin cultură se defineşte ceeace este el însuşi, deci se diferenţiază de omogenitatea omenirii ca specific de sânge al rasei sale ; prin civilizaţie se profilează organic ca un corp bine conturat, fiind asemenea cu toţi în caracteristicele generale şi având totuşi semnalmentele specifice individualităţii sale.

Aplicând aceste consideraţii principale, la ceeace este dat vremii noastre să înregistreze în analele istoriei, vom fi surprinşi cât de frumos putem identifica această tripartiţie a componenţei naţionalismului în cele trei mişcări naţionaliste contemporane : mişcarea legionară – "expresia politică a ortodoxiei" – punând accentul principal pe Revelaţie ; mişcarea naţional-socialistă – echivalentul culturii – punând accentul principal pe caracterul şi puritatea rasei ; mişcarea fascistă – echivalentul civilizaţiei – punând accentul principal pe forma de organizare corporatistă a Statului. Aceste mişcări, câteşi trei, au fiecare un Cap care le-a creat : Codreanu, Hitler şi Mussolini. Cronologic, este adevărat, întâi a izbutit Mussolini, apoi Hitler şi pe urmă va izbuti Codreanu. Era şi firesc să fie aşa, era mai uşor.

Corporatismul italian este prin esență anticomunist ; rasismul german este antiiudaist ; legionarismul ortodox-român le cuprinde pe cele două şi este mai mult decât ele : este misionarism “nebun pentru **Hristos !”**. Propriu zis, corporatismul şi antiiudaismul, îşi au izvorul tot în Revelație, dar creatorii lor nu au avut ca punct de plecare conştient Revelația. Codreanu, însă, da. De aceea, lupta lui este nespus de grea. Mussolini a pornit dela imaginea statului român. Hitler a pornit de la mândria superiorității rasei germane. Dar, şi corporatismul şi antiiudaismul, trebuie să-şi caute temeiul şi justificarea în darul Revelației.

Cât priveşte “corporatismul”, de la temelia cuvintelor Mântuitorului “o turmă şi un păstor”, până la cele mai amănunțite descrieri profetice, îndeosebi, ale Sfântului Apostol Pavel (ale cărui epistole, în această privință, culminează cu miezul epistolei către Efeseni, care este capitolul 4), avem expus tot ceea ce este mai perfect ca organizare ce ni se porunceşte în sânul Bisericii, “Corpul Mistic” al Domnului nostru **Iisus Hristos**. Un început modern de organizare şi a statului, în vederea universalizării celor profețite de sfinți, ar putea fi opera lui Mussolini, deşi nu a pornit cu această conştiință la realizarea statului “corporatist”.

Cât priveşte “antiiudaismul”, în acelaşi sens, poate fi considerat un curajos început de realizare şi desigur şi de universalizare în cadrul statelor naționale, opera lui Hitler, potrivit profețiilor privitoare la iudaism. Culminând cu “plângerea Ierusalimului” de către Mântuitorul, tot Noul Testament, e plin de mustrări şi pedepse meritate de jidovi. Iar, Apostolul Neamurilor, este cel mai indignat şi hotărât împotriva lor, tocmai în măsura în care crezuse că i-ar mai putea abate cumva dela cerbicia lor. Sfântul Apostol Pavel invocă mereu şi Vechiul Testament pentru mustrări, până ce termină cu blestemul citat de el din Profetul Isaia :

“Bine a spus Duhul Sfânt prin proorocul Isaia către părinții voştri, când a zis : “Du-te la poporul acesta şi zi-i : “Veți auzi cu urechile voastre şi nu veți înțelege ; cu ochii voştri veți

privi şi nu veți vedea. Căci inima acestui norod s'a împietrit ; ei aud greu cu urechile, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu şi să-i vindec". Să ştiți dar că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor, şi o vor asculta". (Fapte 23, 26-28).

Ce va realiza fascismul şi național-socialismul pentru apropierea tot mai mare a organizațiilor de stat de învățăturile şi rânduielile acestea, deja de mult cunoscute, ale Bisericii, va avea de spus la timp istoria.

Acum să ne oprim asupra unui lucru foarte semnificativ : mişcarea fascistă a învins în Roma, capitala țării pe al cărei teritoriu se află Papa ; mişcarea național-socialistă a învins în Berlin, capitala țării care a dat pe părintele protestantismului ; mişcarea legionară va birui în țara neamului născut creştin, realizând naționalismul haric ; capitala României Legionare va fi oraşul **Codreni**, care va fi ridicat în punctul care va fi vârful unui triunghi echilateral şi anume: pe o hată a Europei, dacă tragem o linie dela Roma la Berlin şi din lungimea acestei linii formăm un triunghi echilateral, cu baza Roma-Berlin, vârful acestui triunghi **echilateral** va fi exact centrul României. În punctul pe care-l dă acest vârf de triunghi echilateral, cu baza Roma-Berlin, se va întemeia oraşul **Codreni,** viitoarea Capitală a României adevărului naționalism : a naționalismului haric !

De ce o fi binecuvântat Prea Bunul Dumnezeu neamul nostru, ca fiii lui să fie cei dintâi vestitori ai acestui naționalism adevărat în lume, nu trebue nici să ne mirăm, nici să ne mândrim, ci numai să-I mulțumim smeriți şi să ne rugăm fierbinte, ca să ne ajute a-l realiza cu ajutorul Harului Divin până la perfecțiune, amin !

X

9. *Trâmbițele Duhului Sfânt*. – Acolo trebuie să ajungă toate Neamurile ! Să fie întocmai ca Sfinții Apostoli, dar în respectivele colectivități, ecumenicități naționale şi anume :

Vestitoare ale minunilor lui Dumnezeu şi slujitoare ale poruncilor Lui !

Nimic nu trebue să le îngrozească, aşa cum şi pe fiecare creştin, în parte, nimic nu trebuie să-l înfricoşeze, întru a alerga la premiul desăvârşirii. Pentru aceasta, prin **Naționalism,** lumea va putea şi **trebue** să ajungă odată a se închina lui **Dumnezeu** numai şi numai : **"În Spirit şi în Adevăr"**. (Ioan 4, 24).

Nici Ierusalimul, nici Papalitatea absolutistă a Romei, nici anacronismul Patriarhatelor "ecumenice", nu sunt, nu pot fi, **centre** ale pământului şi dirigiuitoare ale Creştinătății, *căci nu au temeiu în Revelație*. Duhul Adevărului cheamă *popoarele* la mântuire şi înviere, **prin Biserică**, în totalitatea sobornicească a **Episcopilor Ei,** fără ca să aibă neapărat nevoie de demnități ambițioase şi parazitare, care necinstesc **puterea**, nepătrunsă de mintea omenească, a **Harului Divin.** Mai mult ! Domnul va pedepsi, iarăşi, pe toți aceia cari "fac casa lui Dumnezeu peşteră de tâlhari" (Luca 19, 46). De aceea, trebuie să fie alungați *vânzătorii* din toate *Bisericile naționale*, iar adevărații *Păstori* să se confunde cu luminile Harului, ca să fie adevărate trâmbiți de preamărire a lui Dumnezeu şi de binecuvântare asupra tuturor celor ce luptă pentru plinirea *naționalismului Teolog*. Aceasta, va face din fiecare Neam creştin o Legiune organică, care se va modela necontenit după chipul Legiunilor Cereşti ale îngerilor. (Cf. Dionisie Areopagitul). Încât popoarele, în ecumenicitatea lor națională a fiecăruia, vor avea Ierarhia bisericească şi Ierarhia națională, potrivit modelului "Ierarhiei cereşti". Deci, în sânul Bisericii Ecumenice, care este "Corpul Mistic" al Domnului nostru **Iisus Hristos**, vor fi organic statornicite toate mădularele naționale ale popoarelor, formând legiunile creştinătății respective, de ex.: Legiunea Creştinătății-Româneşti, Legiunea Creştinătății-Germane, Leginea Creştinătății-Italiene, etc.

Substanța "ecumenicității naționale" a fiecărui popor va fi trăirea lui prin Biserică, din al Cărei inepuizabil depozit de Har îşi va lua hrana şi desăvârşirea prin cultul divin, a cărui inimă este Sfânta Liturghie. Toate celulele mădularului Neam, Cler şi popor, vor fi **una** în virtutea apelului de la Sfânta Liturghie : "Să

ne iubim unii pe alții, ca **într'un gând** să mărturisim : Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Treimea Cea de **O Ființă** şi nedespărțită !"

Pe calea aceasta se va realiza menirea istorică a omenirii, prin Neamurile cari o compun, şi anume de a ajunge prin şi în Biserică : "o turmă şi **un** Păstor !". Căci : "Organismul bisericii se menține şi se întăreşte prin Duhul Sfânt, dar în măsura colaborării armonice a tuturor compenentelor lui, aşa încât se poate zice, că biserica creşte intensiv prin Duhul Sfânt, dar extensiv prin acțiunea comună a membrilor ei".(73).

X

10. *Pacea lumii.* – Abia atunci va trece toată lumea printr-o transfigurare dumnezeească şi Corpul Mistic al lui **Hristos,** Biserica, va ajunge la înălțimea "staturii de om mare". Națiunile vor fi tot mai mult mădularele sfințite şi deci curate ale acestui Corp. căci națiunile, prin *conştiința harică,* a fiecărui *eu colectiv*, **trebue** să crească "în toate întru **El,** Care este Capul Hristos, din Care tot trupul bine alcătuit şi bine încheiat prin fiecare legătură de sprijin, după lucrarea săvârşită pe măsura fiecărui mădular, creşte spre zidirea sa însuşi în dragoste". (Efeseni 4, 15-16; Cf. Şi Prof. Pr. Dr. Vasile Gheorghiu-Cernăuți).

Națiunile trebue să-şi însuşească marele **Dar** al vremii noastre, de îndrumare a istoriei spre o *eră* nouă, în care lumea va trăi mai mult duhovniceşte, şi pe care dar îl va lămuri deplin viitorul Sinod Ecumenic. Atunci se va înstăpâni definitiv pe pământ "Pacea lui Hristos !, nu cum o dă lumea" (Ioan 14,27) – aceea, prin care, **puterea** lui Dumnezeu va ajuta Națiunilor să se întreacă numai în crearea şi promovarea de valori spirituale.

Spre aceasta, însă, mai întâi, fiecare Națiune, trebue să se regăsească pe sine sub forma Ierarhiei Naționale, care, cu ajutorul Ierarhiei Bisericeşti, îşi va defini propria întruchipare. Şi, forma Ierarhiei "ecumenicității naționale" nu poate fi oricare, la întâmplare ! Toate Statele Creştine-Naționale, vor fi

Legionare, pentru că vor trebui să fie **Ortodoxe** şi vor fi conduse : prin **Monarhie Sinodală !** Nici dictatura, nici democraţia, nu-şi pot avea temeiul în **Hristocraţie**. Numai **Monarhia Sinodală** poate rezulta din principiul **Hristocraţiei**. Biserica Ecumenică are **Cap** văzut şi nevăzut pe **Iisus Hristos**. Mădularele Ei, Neamurile Creştine, au ca suflet Bisericile Naţionale, în frunte cu Patriarhul respectiv şi ca trup Statele ecumenicităţii naţionale, în frunte cu **Regele** monarhiei sinodale. **Regele, de Drept Divin** trebuie să fie uns ca Monarh Sinodal de Biserică prin Patriarh şi de **Drept Naţional** trebuie să fie consimţit de ecumenicitatea naţională şi să fie **numai** neam din Neamul respectiv, născut din el şi nicidecum străin de alt sânge ! Monarhia Sinodală, conduce ecumenicitatea naţională, având ca Sfetnici pe Membrii Sinodului Bisericii Naţionale respective, cari stabilesc toate normele de viaţă ale Ierarhiei Nţionale din Statul respectiv, de aceea se numeşte “Monarhie Sinodală”. Numai ceeace va statornici Sinodul ca normă pentru viaţa ecumenicităţii naţionale va putea fi sancţionat de Rege şi va fi încredinţat spre împlinire puterii executive pe care o compun membrii Ierarhiei Naţionale. Monarhia Sinodală este în acelaşi timp şi ereditară şi electivă după vrednicia celui ce va să fie uns ca **Brege. Legea** Bisericii va şi **Legea** Statului. Palide icoane au rămas şi din trecut, care arată că s’a mai practicat acest mod de îngemănare între Biserică şi Stat. Aşa la Sinodul al patrulea Ecumenic, dela Calcedon, Împăratul se adresează Sinodalilor : “Sunt mai multe chestiuni, cari vă privesc şi la a căror hotărâre noi nu ne simţim îndreptăţiţi de a ne amesteca, ci le lăsăm în grija voastră, fiind de părere că acele trebuesc canonizate de către voi în Sinod înainte de a le publica prin legile noastre”.(74).

Este drept, că acest mod de a grăi, priveşte chestiunile bisericeşti, pe care Împăratul le vrea canonizate întâi de Sfântul Sinod ca, apoi, să le facă şi legi de Stat. Dar, acest procedeu poate fi extins precum şi însuş principiul ca toate legile să devină normă de stat numai prin examinarea şi statornicirea Sinodalilor, cari le vor confrunta cu **Ortodoxia**. Străbunii noştri au fost şi rămân Mari tocmai pri aceasta : ei aveau O singură **Lege** şi

bisericească şi de stat : **Legea lui Hristos.** Numai prin aceasta îşi va afla pacea şi zidirea mai întâi fiecare ecumenicitate națională în sânul Neamului respectiv şi apoi, toate Neamurile în sobornicitatea lor ecumenică prin Biserică pentru **Hristos !**

X

11. *Technica şi Revelația.* – Parcă văd, ca într-un vis ceresc, grandioasa simfonie a Adevărului, care, prin divine melodii duhovniceşti, va strălumina conştiința omenirii, când Duhul Sfânt va binevoi să teologhicească împreună cu urmaşii Sfinților Apostoli, din toate Neamurile, în viitorul **Sinod ecumenic !** Până atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, vor fi puse la punct, în toate amănuntele, mijloacele de transmisiune tehnică, pentru ca să poată auzi prin radioemisiune şi să poată vedea prin televiziune, fiecare creştin, adunați în localitățile din toate țările, ceeace se va desfăşura şi discuta în acel Sfânt Sinod, la care se vor fi transportat, pe uscat, pe ape şi prin aer, fericiți Prea Sfințiți Episcopi ai Bisericilor Naționale, întru lumina **Bisericii ecumenice.**

Dumnezeu nu a inspirat pe marii inventatori, de ale căror minunății tehnice ar trebui să se bucure oricine, pentru ca să-şi facă satan plăcerea de a se juca de-a moartea cu popoarele. Iluzia aceasta a francmasonilor şi a tuturor duşmanilor Bisericii lui Hristos, va fi prefăcută în aspră pedeapsă, când dreptatea şi adevărul vor fi înstăpânite definitiv pe pământ. Atunci toate mijloacele tehnice, vor fi puse, în mod providențial, în serviciul realizării *Sobornicității Neamurilor,* cu începerea viitorului Sinod Ecumenic. Materia, prin elementele ei componente, organizată în vehicule tehnice ale civilizației, va sluji după cuviință **Spiritului**. Aşa a servit Creştinismului şi providențiala organizare şi civilizație – pe măsura acelei vremi – a imperiului roman, care, a fost cel dintâi factor material însemnat, în slujba răspândirii adevărului mântuitor al Evangheliei. Ştim cum i-a facilitat aceasta mai ales dumnezeescului Pavel, Apostolul Neamurilor, înprejurările prin care a trecut, când ducea în toate

depărtările Evanghelia Domnului nostru **Iisus Hristos**. Aşa şi acum, şi cu atât mai mult, tehnica va ajunge să fie eliberată şi ea de uzurparea satanei şi să ajute omului ca să servească prin alcătuirile ei numai **Revelației !**

X

12. *Vestitorii.* – Desigur, în asemenea minuni, care vor mai fi pe acest păcătos pământ, nu pot crede decât *"nebunii pentru Hristos"*, aceia, cari, în afară de Dumnezeu nu află nici un rost vieții : "Vestitorii izbăvirii neamului românesc, cari au înțeles, dela început, că numai omul care trăieşte după legea lui Dumnezeu, poate să se mântuiască şi pe el şi pe frații lui. De aceea, ei se silesc să realizeze, o exemplară personalitate creştină pentru a realiza o exemplară națiune românească. Aşa ne explicăm, de ce vestitorii au stârnit atâta adversitate în lumea anarhiei luciferice şi a venalității lui iuda. Până la capăt, însă, torentele Duhului, vor sparge digurile, pentru a rodi viața românească, prin inundațiile lor salvatoare".(75).

Aceşti vestitori vor fi, colectiv, prin Legiunea "Sfântul Arhanghel Mihail", ca odinioară Apostolul Neamurilor : propovăduitorii Sobornicității Națiunilor, în era Sinodului Ecumenic, ce va să fie, spre slava lui Dumnezeu, amin !

CAPITOLUL X

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

"Dumnezeu S-a făcut om, ca pe om să-l îndumnezeească".
(Sf. Anastasie cel Mare)

Trebuie să ne întoarcem şi să ne oprim, acum, asupra celulei unitate de măsură, prin care se zideşte organic Corpul Mistic al Domnului – Biserica – şi anume : **Omul**. Fiecare Om, din sânul fiecărui Neam, este **"Chemat"** la încreştinare, la integrarea lui în Biserică, la "îmbisericirea" lui. El face parte dintre "cei mulți chemați". Dacă se va sili să devină **Teolog**, se va învrednici să facă parte dintre "cei puțini aleşi". Aceştia sunt, propriu zis, "luptătorii şi vestitorii" Bisericii. În raport cu celulele corpului, ei ar fi un fel de celule nervoase, având receptivitate şi transmisibilitate în slujba vieții organismului din care fac parte.

În sânul Creştinătății-Româneşti, aceştia s'au dovedit a fi **Legionarii**. Vor fi recunoscuți ca atare chiar de Ierarhia Bisericească, datorită în primul rând **Martiriului** lor.

De aceea legionarii "nebuni pentru Hristos", luptători şi vestitori ai **Lui**, în viitor, pentru ca să-şi îndeplinească deplin,

adică “frumos” **Misiunea** lor, trebuie să se înalțe, prin ardoarea lor pentru Biserică, până la incandescența **Teologiei**. Nu la teologia *oficializată* a compilatorilor, cari, mai ales în ortodoxia-românească, de câteva decenii, fac mai mult o transpunere “ortodoxă” din “telogia” catolică şi protestantă. Legionarii, cu ajutorul lui Dumnezeu, se vor ridica la **Teologia ortodoxă** care se dărueşte de sus, se asimilează de noi şi se transmite altora, **Organic**, pe temeiul Evangheliei, sub îndreptarul **Predaniei ortodoxe.**

Teologia, fiind înfierea, de către Cuvântul lui Dumnezeu, a celor ce devin de Dumnezeu şi umanitate cuvântători, are o singură **Uşă** de comunicare între Divinitate şi umanitate : **Iisus Hristos.** Teologia nu poate pleca nici de la rațiune, nici dela sentiment, nici dela voință, nici dela oricare alt considerent de preocupare umană, ci numai dela integrarea deplină a omului în **Harul Divin**, care trebuie lăsat **El** să ne împroprieze ceeace vrea Dumnezeu să preamărească oamenii, după loc şi după timp, pretutindeni şi totdeauna.

Domnul şi Mântuitorul nostru **Iisus Hristo** a spus : “Amin, amin grăiesc vouă : **Eu** sunt **Uşa** oilor. Toți câți au venit mai înainte de mine furi sunt şi tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. **Eu** sunt **Uşa.** Prin mine de va intra cineva se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla”. (Ioan 10, 7-9). După Clement Alexandrinul, aici este vorba despre neajunsul învățăturii şi puterii dirigiuitoare a filozofilor vechi şi chiar a Sfinților Prooroci. În deosebi filosofii, cari n-au avut parte de Revelația lui Dumnezeu ca Sfinții Prooroci, sunt ca nişte “furi”, cari încearcă să intre în cetatea Luminii, nu direct pe Poarta Adevărului deplin, şi dăruit în Dumnezeu-Omul **Iisus Hristos**, ci, în urma firii omului morții, moştenită prin păcat, dibuesc lăturalnic prin dialectică “discursivă” (Cf. Nichifor Crainic), pentru a formula abstracțiuni şi propoziții cu socotința că enunță în ele adevărul. Aceasta despre orice lucru, deci şi despre **Frumos**.

Dar, şi după întemeerea Împărăției Harului pe pământ, filosofii au urmat şi urmează mai mult, dacă nu aproape exclusiv,

linia de cugetare trasată din antichitatea robiei sub păcat. Puțini “filosofi creştini”, cari sunt şi apologeți ai Revelațiunii față de exclusivismul raționalist, dacă au urmat “calea” arătată de Mântuitorul, totuşi, n’au întemeiat încă, în domeniul frumosului, disciplina “estetică” în cea mai înaltă accepțiune a cuvântului. În schimb, urâțesc frumosul acei întemeetori de “estetice autohtone”, cari nu se aşează în centrul lor de lumină pe Mântuitorul, drept ceeace, şi ei, întrucât nu intră pe “**Uşa** oilor”, sunt “furi şi tâlhari”, de cari oile nu trebue să asculte.

De aceea, mai ales acum, când Istoria se apropie de o **Eră nouă**, a păcii şi desăvârşirii, şi când **Vestitorii** trebue să minuneze sufletele de frumusețea îndumnezeeirii spre care mergem – **Teologia** va să fie gata a lumina : nu numai **Calea** către adevăr, nu numai împărtăşirea cu **Adevărul**, ci chiar şi transfigurarea **Vieții** pătrunse şi ancorate de adevăr. Această transfigurare a vieții este **Arta** (Cf. Gh. D. Mugur), puterea frumosului îndumnezeire a omului. Nu frumosul “furilor şi tâlharilor”! – “Furul nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească” (Ioan 10, 10) – ci frumosul Păstorului Celui Bun : “Eu am venit ca oile mele să aibă viață şi de prisos să aibă”. (Ioan 10, 10).

Domnul nostru **Iisus Hristos,** atât prin cuvânt, cât şi printr’unul din cele mai mari semne pe cari le-a făcut pe pământ, a arătat că El este descoperirea dumnezeească şi *a tainei oricărei frumuseți neprihănite* – de unde urmează că orice împletire de cugetări şi orice trăire, cari fac bogăția şi puterea artei, trebuie să izvorască din principiul **Teologiei estetice**, care îşi are temeiul în Evanghelie şi anume : în **Minunea** de pe **Muntele Tavorului**.

X

1. *Păcat şi desfigurare*. – În ultimul timp, mulți reprezentanți de mare autoritate ai medicinei, au început să afirme despre corp că “este un reflex al gândirii omului”. Au ajuns la această afirmație, în urma celor mai noi şi minuțioase cercetări asupra compoziției şi mecanismului sistemului nervos,

care formează puntea de trecere între tainele “unui fel de subconştient organic” şi între cercul mai restrâns şi luminos al conştiinţei, prin care se dirijează tot complexul vieţii în aşa fel, încât “sufletul întipăreşte în trup orice urmă de gând şi efort”. (Cf. Diferite articole din “Revista medicală” – Cluj – şi altele). Acelaş lucru caută a-l proba şi unele tratate de psihologie, cu lux de exemplificări. (Cf. “Psihologia” de C. Rădulescu-Motru). Acest curent nou şi am putea zice “spiritualist”, în câmpul de cercetare al unor “ştiinţe” care au cochetat prea mult cu materialismul, ne duce cu gândul la minunata, posibilitate a unui viitor apropiat, când se va demonstra şi “ştiinţific” – în ciuda diavolului – adevărul neclintit, al dogmei Bisericii noastre, care spune că “suntem făcuţi din pământ (materie), după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, prin *suflarea de viaţă* ce ne-a dat-o”. Unii Sfinţi Părinţi şi unii ucenici ai Teologiei, susţin că acest “chip” al lui Dumnezeu în noi, este un reflex al Sfintei Treimi, prin cele trei facultăţi sufleteşti – inteligenţa, simţirea şi voinţa – pe cari le manifestă cu ajutorul organismului corporal.

“Omul este compus din trei unităţi după modelul Celui care este. Cugetarea este Tatăl cel nevăzut, generator al tuturor fiinţelor, principiu de viaţă şi de acţiune, necuprins cu mintea şi dătător de viaţă. Cuvântul omenesc este Fiul, el este coexistent cu cugetarea, fără încetare născut de ea, esenţial creator, singur învederat şi accesibil, singur punct de contact şi de legătură între ordinea fizică şi ordinea intelectuală. Acţiunea derivă adesea din cuvânt dar ea nu purcede în mod esenţial decât din cugetare, care este unicul ei motor necesar, şi principiul veşnic. Într’adevăr cuvântul inarticulat însuşi, nu este deloc un mediator absolut şi necesar, între voinţa, ce o am de a mişca unul din membrele mele şi acţiunea care urmează acestei voinţe. Tot astfel duhul sfânt, acţiunea, îndeplinirea, emană şi purcede în mod substanţial din cugetare, din sensorium, cu toate că de cele mai multe ori, ea este precedată sau provocată de cuvânt. Duhul Sfânt este care îndeplineşte şi realizează toate lucrurile. Tatăl, cugetarea, nu se manifestă şi nu se materializează decât prin Fiul, decât prin cuvânt, şi nu lucrează decât prin Duhul, care este acţiunea”.(76).

Dar, aceasta este de recunoscut oarecum mai mult pentru trebuința noastră de a cunoaşte prin analogie, ceeace supunem modului de cercetare analitic. Omul, însă, a început să cunoască în felul acesta, când era deja sub păcat şi când n'a mai rămas decât cu *umbra* de reflexe ale Dumnezeirii, al Cărei chip îl purta în ființa lui. Abia după reabilitarea adusă de Mântuitorul, **Harul** singur, ne poate duce cu minetea până la cunoaşterea stării omului parasidiac, având decoperirea **Dragostei lui** Dumnezeu, singura prin care se poate cunoaşte omul şi pe sine însuşi. Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan, arată că, putința de a cunoaşte omul pe Dumnezeu, este determinată de integritatea faptului premergător al iubirii : "Cel ce nu iubeşte n'a cunoscut pe Dumnezeu, căci **Dumnezeu este iubire**. Întru aceasta s'a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Lui Cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin **El** viață să avem" (1 Ioan 4, 8-9). Cine iubeşte pe Dumnezeu este **Fericit** (Cf. Predica de pe Muntele fericirilor). Aceasta este semnul că omul *trăieşte* cuvintele : "Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el". (1 Ioan 4, 16).

Mântuitorul, aducând harul **Fericirii** în lume, ne-a dat şi posibilitatea de a cunoaşte adevărul, *trăindu-l,* care ne arată că reflexul "chipului Dumnezeirii" în om, nu este *analogia* vreunei facultăți sufleteşti cu taina Treimii Sfinte, ci *trăirea* nemijlocită a **Dragostei,** care oglindeşte **Viu** în noi Treimea Nedespărțită a Ființei lui Dumnezeu, cum eram înainte de cădere. Şi anume : omul, prin **Har**, poartă chipul lui Dumnezeu în el, ca armonie perfectă şi *trăire* într-o entitate, una şi aceeaşi, a celor trei elemente, cari ne dau cele mai reale şi fecunde posibilități de creştere în *bucuria* **Dragostei** : binele, adevărul şi frumosul. Bucuria contemplației vii, active, şi a integrării într-o armonie supremă a inefabilului, care resfrânge *dragostea* lui Dumnezeu în om – prin conştiința trăirii într'un întreg a binelui, adevărului şi frumosului – dă hrană substanței perfecte a vieții : **Fericirea.** Aceasta a fost starea omului parasidiac : putința harică de a trăi

fericit, de a fi fericit, adică de a contempla şi face totul printr'o armonie nealterată dintre bine, adevăr şi frumos.

În Dumnezeu, pe cât ne este de revelat, nu se poate concepe esenţa, substanţa, fiinţa Dumnezeirii, adică **Dragostea**, decât ca **"Una Fiinţă** a Nedespărţitei Sfintei Treimi". Pentru om, substanţa, esenţa, fiinţa vieţii lui, adică **Fericirea** – care a fost şi acum iarăşi este "chipul" dragostei lui Dumnezeu, oglindit în om – a devenit hrană pierdută, când a stricat armonia dintre cele trei elemente componente ale fiinţei lui. Astfel, a lăsat ca, în locul *adevărului*, să se furişeze în conştiinţa lui concupiscenţa cu iluzia, pe care i-a infuzat-o diavolul prin dialectica "discursivă", destrămătoare a *minciunii* – reflex din disoluţia nimiciniciei lui : reflex al **Urii**, contrariul Fiinţei lui Dumnezeu !

Prin aceasta, omul, alături de bine a început să cunoască şi răul, iar frumosul s'a prefăcut în stricăciune. Mai mult ! Odată pierdută hrana harică – prin care el *putea* nu numai să poarte chipul lui Dumnezeu, ci chiar să crească până la *asemănarea* cu **El** – s'a descompus armonia susţinută prin porunca *ascultării de Dumnezeu*, care se reflecta până şi în corpul de ţărână şi-i da substanţă. Prin această descompunere lăuntrică, omul, a devenit nu numai o umbră a ceeace a fost, ci s'a descompus şi cu trupul, suferind moartea, devenind omul morţii.

Tragedia omenirii ! – care, pe lângă chipul ei originar, a desfigurat şi urma tuturor realizărilor ei în istorie ! Astfel, cu pierderea principiului esenţă al **Fericirii**, conştiinţa, s'a întunecat şi faţă de stihiile pământului, elementele materiei, peste care fusese aşezat **Domn**, şi, nemai putându-le stăpâni – căci s'au disparat şi ele – avea să producă doar umbre şi în tot ceeace i s'a dat să creeze în cele trei domenii, cari dau miezul tuturor preocupărilor umane : morala, ştiinţa şi arta. Nu mai era de aşteptat decât plinirea făgăduinţii dela osânda din Raiu, când Revelaţia lui Dumnezeu avea *să-i aducă omului aminte* de starea lui dela început, ceeace se face prin "Lege şi Profeţi", şi să-l ducă la ştergerea păcatului, la mântuire, ceeace se face prin Cruce.

Domnul nostru **Iisus Hristos,** a împlinit acest plan al iconomiei divine, prin întreita lucrare a **Lui** : ca profet, ca

Arhiereu şi ca Împărat. Toată această iconomie a lăsat-o spre îmbogățirea lumii, în şi prin **Biserică**. Aceasta este **Uşa** pe care ne-o deschide **El** în **El.** Este uşa, **Singura**, prin care, intrând din viața aceasta, eşim dincolo în păşunea eternității.

"Între creatorul şi creaturi, între atotputernicia şi liberul arbitru, între ființa universală şi individ, între oceanul de lumină şi oglinda refractoare, între Dumnezeu şi om, acest mijlocitor este iubirea, cuvântul divin, între Dumnezeu şi om, acest mijlocitor este iubirea, cuvântul divin, Domnul nostru, Iisus Hristos.

"Se ştie că această din urmă denumire nu este câtuş de puțin indiferentă sau arbitrară. Ea înseamnă *unsul Domnului* după cele trei funcțiuni ale sale, adică ca *Rege,* ca *Pontifice* şi ca *Profet.* Dumnezeu-Omul întruneşte în persoana sa aceste trei atribute, pentru că ele sunt la început cele ale naturei omeneşti. Omul era Rege, pentru că era chemat să poruncească naturii. El era Pontifice, pentru că a doua chemare consta în a aduce un cult. În sfârşit el era Profet pentru că destinația lui e de a simți pe Dumnezeu în creațiune, şi de a proclama minunile puterii sale şi ale înțelepciunii sale.

Regeneratorul trebuia prin urmare să reunească în sine toate atributele distinctive şi primitive ale *ființei degenerate.*

"Opera răscumpărării are aşadar trei gradații bine distincte. Ea începe prin restablirea neamului omenesc în funcțiunile profeției : ea îl cheamă la apostolat, însărcinându-l cu manifestarea îndurărilor dumnezeeşti, şi inițiindu-l prin credință în misterele eternității. Din acest prim grad, omul ridicându-se spre izvorul său va fi înălțat la pontificat, adecă la cultul divin, cu duhul şi cu adevărul. Pe urmă el se va urca pe tronul primilor săi părinți, şi se va bucura de plenitudinea prerogativelor inerente regalității. Cu alte cuvinte el va domina natura, după ce a încetat treptat a se supune răului. Acesta este mersul ascendent, pe care opera răscumpărării şi l-a indicat, pentru a urca spre principiul prevaricațiilor noastre".(77).

Deci, raportează, încă de aici, de pe pământ, a oricărui gând, a oricărui cuvânt, a oricărei fapte, ale omului, trebue să se

facă numai la vecinicie. Singură această raportare la Perfecţiune, prin Harul ce ni-l dă sacrificiul şi binecuvântarea Mântuitorului va atrage şi valorificarea strădaniilor şi realizărilor din această viaţă de încercare. De unde urmează, mai departe, că orice încercare în afara Împărăţiei Harului, a Bisericii, rămâne vrednică de "furi şi tâlhari", căci satan a fost izgonit cu principiul minciunii lui şi i s'a nimicit uzurparea Regalităţii omului, iar **Domn** al Cerului şi al pământului este Dumnezeu-Omul **Iisus Hristos,** prin **Care** avem : inspiraţia binelui, cunoaşterea adevărului şi desăvârşirea frumosului. Toate acestea se aplică şi la cultura şi civilizaţia din toate timpurile – în deosebi a viitorului – a căror valorificare poate avea împlinire numai sub coroana împletită din întreitul fir al Luminii Revelaţiei : **"Eu** sunt *calea, adevărul şi viaţa".*(Ioan 14,6).

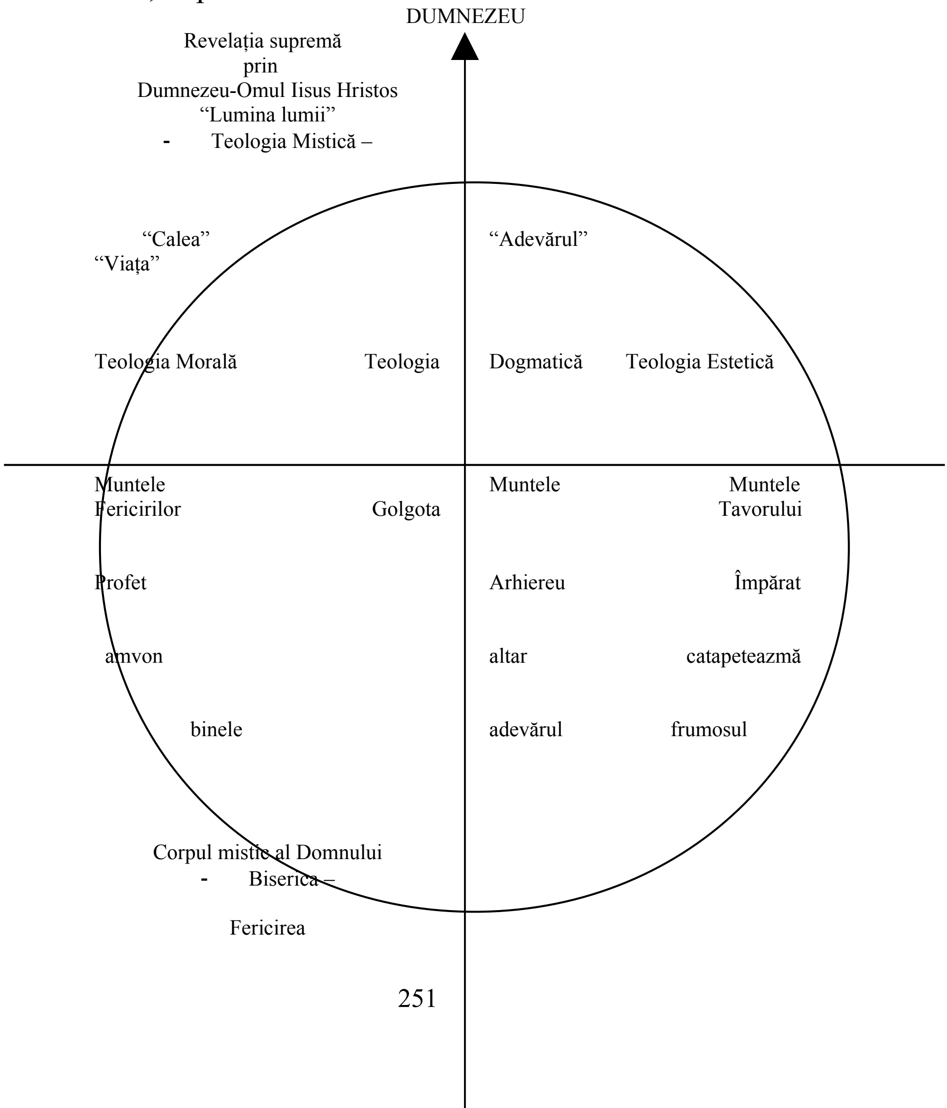
Aceste cuvinte sunt cele trei raze ale aceleiaşi lumini, **Una**, care dă substanţa organică a **Teologiei**, care se revarsă în **Trei** râuri de înoire, întărire şi desăvârşire a Teologhisitorilor : Teologia Morală, Teologia Dogmatică şi Teologia Estetică.

În arhitectonica unui asemenea templu spiritual, cu trei cupole de aur, sub Crucea fiinţială de diamant (**Eu** sunt Lumina lumii", adică Teologia Mistică), suntem chemaţi să ne zidim şi să ne împodobim în Evanghelie. Din ea desprindem şi istoria celor trei momente inaugurale din viaţa Mântuitorului, cari sub temeiul celor trei ramuri ale Teologiei şi anume : Predica de pe Muntele Fericirilor, Jerfa de pe muntele Golgota, Schimbarea la Faţă de pe muntele Tavor. În aceste trei momente ne-a descoperit întreita lucrare ce avea de îndeplinit pe pământ : cea de Profet, cea de Arhiereu şi cea de Împărat, al învierii şi reînălţării – şi cu trup de om – la aceeaşi stare, fără putinţă de rostit prin cuvinte : a Celui ce a fost "în sânul Tatălui mai'nainte de întemeerea lumii".

Biserica ne împropriază această întreită lucrare a Mântuitorului şi anume : a) privitor la **Chipul** "Nedepărţitei Sfântei Treimi", pe care-l primim prin botez ca punct de plecare, avem **Simbolul** întreitei lucrări a Domnului, localizat concret în : amvon, catapeteazmă şi sfânta masă ; b) privitor la **Asemănarea** cu Dumnezeu, la care vom ajunge prin înviere ca punct final,

avem **Realitatea** întreitei lucrări a Domnului, săvârşită în noi, din acele locuri simbol, prin harul ce ni se dă mereu în : Predania de pe amvon, Vederea faptelor împărăteşti ale Domnului pe Catapeteazmă şi Împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Domnului din Potirul în care S-a transsubstanțiat pe Sfânta Masă ; toată această minune continuă teologhisind-o în cele trei moduri, adică : moral, dogmatic şi estetic.

Schematic, pentru a rezuma, stabilim legătura între miezul duhovnicesc al termenilor amintiți şi între reprezentarea lui concretă, după cum urmează :

Aceasta este structura organică a Teologiei, la care ajunge omul prin îmbisericirea lui. Atunci el trăieşte fericirea, pentru că Harul Divin i-a redat această substanță vitală prin trăirea unitară şi armonică a binelui, adevărului şi frumosului. Le primeşte din amvon, altar şi catapeteazmă, pentru că de acolo, perpetuiază întreita lucrare a Domnului, de : Profet, Arhiereu şi Împărat. Această întreită lucrare a inaugurat-o şi a pecetluit-o pe cei trei munți : al Fericirilor, Golgota şi Tavor. În aceste trei momente, plinite pe cei trei munți, îşi au temeiul evanghelic cele trei ramuri ale Teologiei : Teologia Morală, Teologia dogmatică şi Teologia Estetică, deoarece în acele trei momente, Domnul, a adeverit puternic şi deplin că **El** este calea, adevărul şi viața, pentru că **El** este **Lumina** lumii !

Date fiind aceste dumnezeeşti realități, din Descoperirea Înțelepciunii lui Dumnezeu, vom afla adevărata semnificație a Artei – adică obiectul "Teologiei Estetice" – în taina minunii de pe Tavor, ca dar al puterii – mai mult decât creatoare şi mântuitoare – aceea a **Îndumnezeirii** omului ! Aşadar, principiul frumosului desăvârşitor nu poate fi decât cea mai mare realitate şi minune : **Învierea,** spre Viață Vecinică.

La lumina Învierii Domnului (Artiştii), depăşind propria lor stare de creatură, trebue să împrospăteze, dela epocă la epocă, *viziunea* **Destinului Suprem,** pe care, Mântuitorul, l-a făcut văzut mai întâi de către cei mai de frunte Ucenici ai Lui – Petru, Iacov şi Ioan – cărora le-a descoperit slava Sa dumnezeească, încă înainte de a fi fost răstignit : "Firea cea din Adam, vrând Hristos să o schimbe, se sue acum în muntele Tavorului ca să descopere ucenicilor Dumnezeirea Sa".(78).

Poatecă era cea nouă, spre care merge acum istoria, va fi a unei *schimbări la față*, a omenirii, încă înainte de "a doua venire" a Domnului, aşa cum El S'a schimbat la față încă înainte de Sfânta Lui Înviere. De aceea, trebuie să cercetăm mai de aproape ce este Teologia Estetică, iar, adâncind aceasta, să ştim cum trebuie să vegheze ca, orice vestire a geniilor, mărturisitorilor şi sfinților, despre desamăgirea omului, să

îndemne pe toţi nevoitorii şi iubitorii de frumos, să nu-l caute în deşertăciuni, ci acolo unde îşi are temeiul evanghelic.

X

2. *Minunea de pe Travor*. – Sfinţii Evanghelişti sinoptici, ne relatează minunea prin care, Mântuitorul, înainte de moartea Sa pe Cruce, a arătat, celor mai aleşi apostoli, Petru, Iacov, şi Ioan, cum va fi omul îndumnezeit, după înviere. Totodată, a vrut să le întărească şi credinţa în Dumnezeirea Lui, pentru răstimpul de amarnică sminteală când avea să fie umilit, batjocorit şi răstignit.

Capitolul 17, al Sfintei Evanghelii după Matei, începe astfel :

“Şi după şase zile, a luat Iisus pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui, şi i-a suit pe un munte înalt deosebit şi s'a schimbat la faţă înaintea lor şi a strălucit faţa lui ca soarele, iar hainele lui s'au făcut albe ca lumina” (vers 1-2).

Aici se arată desăvârşita plinire a planului vecinic al lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său, precum şi deosebita vrednicie la care va fi ridicat omul – după cum cântă Biserica într'un irmos : “Ca să plinească graiurilor vieţii vecinice înainte a stătut Hristos, arătând prietenilor lucrurile, care bine a voit a le cunoaşte întru sine însuş, adică slava părintească cea strălucitoare”.(79).

Ca Acela care avea să plinească Legea şi Profeţii, Mântuitorul tot acum, trebuia să fie recunoscut şi de către căpeteniile Proorocilor, dar nu numai prin ceiace au vestit ei, inspiraţi încă înainte de venirea Lui, ci chiar prin prezenţa şi graiul lor, în acel moment, în faţa celor trei apostoli cari erau martori de pe pământ : “Şi iată, s-au arătat lor Moise şi Ilie, vorbind cu **El.** (v.3)

Moise, dătătorul **Legii** primite dela Dumnezeu, ales ca să conducă un popor destinat a păstra adevărata tradiţie religioasă în mijlocul celorlalte popoare prea decăzute – a fost vestitorul poruncii negative, (nu negativiste !), care să ne oprească dela păcat.

Ilie, zelosul distrugător de idoli şi idolatri, a făcut minuni mari pentru ca să apere adevăratul cult, împotriva celor ce nu înțelegeau să desprindă din manifestarea naturii, totala ei dependeță de puterea nemăsurată a lui Dumnezeu. Faptele vieții lui Ilie au culminat în scăparea dela moarte până înainte de "a doua venire", a Domnului, căci a fost luat la cer şi cu trupul (dar nu trup înviat, ci trup al omului morții). Totodată, zelul şi sfințenia lui Ilie, au rămas caracterizatoare şi pentru cel care avea să încheie şirul Proorocilor : Sfântul Ioan Botezătorul. Când a primit Domnul botezul dela Ioan, s'a arătat lumii pentru prima dată Sfânta Treime, într'un mod perceptibil chiar şi prin simțuri. Tot la botez, a fost învestită Persoana istorică a Domnului **Iisus Hristos**, prima dată, prin cuvintele Tatălui ceresc : "Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit ; de acesta să ascultați" – botezul fiind începutul acțiunii mântuitoare, aşa că Iisus a fost arătat atunci ca **"Alfa"** cel "prin Care toate s'au făcut".

Acum, pe Tavor, a fost investit şi consfințit anticipativ tot Iisus şi ca **"Omega"**, Cel prin Care toate se vor desăvârşi. Acelaş eri şi azi şi în veci (Apocalips 1,8) – căci, în continuare, Sfântul Evanghelist relatează cum Petru, în extaz, a zis : "Doamne, bine este nouă să fim aici. De voeşti, să facem aici trei colibi : Ție una şi lui Moise una şi lui Ilie una"… dar, "încă grăind el, iată, nor luminos i-a umbrit şi iată glas din nor, zicând : Acesta este Fiul Meu iubit, întru care am binevoit ; de Acesta să ascultați". (v. 4-5). De aceea, dela porunca morală, prin cunoştința adevărului, la cult, tot complexul vieții, îşi capătă înțeles şi putință de valorificare numai prin **Iisus Hristos**, care poartă în om Dumnezeirea :

"Cela ce este Lumină mai înainte de soare, **Hristos**, trupeşte pe pământ viețuind, şi mai 'nainte de Cruce toate cele ce erau ale înfricoşatei rânduieli săvârşindu-le cu dumnezeească cuviință, astăzi în muntele Tavorului, cu Taină chipul Treimii L-a arătat. Că pre trei ucenici mai aleşi, pre Petru, pre Iacov şi pre Ioan, împreună cu sine suindu-i deosebi şi puțini, ascunzându-şi luarea trupului, S'a schimbat la față înaintea lor,

arătându-Şi bună podoaba frumuseţii chipului celui dintâi, şi aceasta nu desăvârşit. Şi încă întărindu-i pre dânşii, împreună şi ferindu-i ca nu cumva prin vederea aceea să-şi piardă şi viaţa ; ci precum puteau cu ochii trupeşti suferind. Şi pre cei mai mari din prooroci pre Moisi şi pre Ilie, i-a adus să mărturisească fără împotrivire Dumnezeirea Lui. Şi cum că *El este raza cea adevărată* a fiinţei părinteşti, cel ce stăpâneşte preste cei vii şi preste cei morţi. Pentru aceasta şi nor ca un cort i-a acoperit pre ei. Şi glasul Tatălui de sus din nor a fost glăsuind : "Acesta este pre carele L-am născut fără stricăciune din pântece mai înainte de luceafăr, pre carele L—am trimis să mărturisească pre cei ce se botează în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul Sfânt, şi mărturisesc cu credinţă, *că nedespărţită este o stăpânire a Dumnezeirii,* pre acesta să-L ascultaţi. Deci tu însuţi iubitorule de oameni Hristoase Dumnezeule, luminează-ne şi pre noi cu *lumina slavei tale celei neapropiate,* şi ne arată vrednici moştenitori împărăţiei tale fără de sfârşit, ca un prea bun".(80).

Melodul care termină acest imn dogmatic cu un apel smerit, ne aduce aminte de adevărul că sunt două feluri de a cunoaşte după cum scrie Sf. Grigorie Palama : cunoaştere mintală şi cunoaştere supramintală. Prima de care sunt capabili toţi oamenii ; a doua, de care se învrednicesc numai Sfinţii şi Marii inspiraţi. Aceasta este cheia celui mai bun criteriu de a-i identifica pe aceşti Mari inspiraţi, cari trebue să aducă mereu aminte, celor comuni sau "muritorilor de rând", despre înălţimile pe cari ei le ating fiind încă în această viaţă, şi despre cari depun sacră mărturie în capodoperele lor, pentru ca să se oglindească în ele supremul ideal : desăvârşirea. Căci, aşa cum s'a descoperit celor trei Ucenici slava lui Dumnezeu pe munte, *înainte* de răstignirea Mântuitorului, li se arată "puţinilor aleşi" în diferite împrejurări, aceeaşi slavă, *înainte* de "a doua venire", pentru ca să se împroprietărească omul încă aici cu posibilul a ceeace este peste puterea omului morţii : "Nu e deci numai înlăturare, suprimare şi negaţie privirea aceasta, ci *unire* şi **Îndumnezeire,** produsă prin harul lui Dumnezeu în chip mistic şi ascuns, după înlăturarea tuturor impresiilor de jos ; sau mai bine zis, după

încetarea activității minții, care e mai mult decât înlăturare, ultima fiind doar un reflex al celei dintâi. Căci a deosebi pe Dumnezeu de toate făpturile, o poate face orice credincios ; încetarea oricărei activități mentale, însă, *şi unirea ulterioară cu lumina de sus,* fiind oarecum o pătimire şi *un final îndumnezeitor*, se întâmplă numai la cei cu inima curățită prin har. Dar ce zic unirea, când chiar şi numai pentru vederea de scurtă durată a fost lipsă de aceia cari fuseseră până atunci învățăcei fruntaşi, trebuind şi ei să evadeze în acel moment peste orice întipărire sensibilă şi intelectuală, să nu vadă deloc, pentru a se învrednici de *adevărata vedere* şi să pătimească în chip neînțeles, pentru a simți *cele ce sunt mai presus de fire".(81).*

Unii poeți au reuşit să redea icoana acestei răpiri din sine a omului, când se înalță cu mintea la Perfecțiune. Ne amintim de imnul plin de extaz al lui Goethe, în "Faust" – Prologul în cer sau "cântarea spiritelor", când Faust este răpit în extaz. La fel – chiar mai adânc – în următoarele versuri ale lui Eminescu din "Luceafărul":

"Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaşte,
Şi vremea'ncearcă în zadar
Din goluri a se naşte

Nu e nimic şi totuşi e
O sete care-l soarbe
E un adânc asemene
Uitării celei oarbe".

Acelaş lucru se referă şi la extazul muzical. Adolphe Boschot, scriind despre Beethowen, se foloseşte de interpretările şi caracterizarea pe care i-o face acestuia Wagner, celălalt titan al muzicii. Citând după Wagner, Boschot spune: "Muzica, pentru el, este mai mult decât muzica. Dacă nu te opreşti numai la forma sa, ci pătrunzând până în esența ei, muzica este o revelație imediată a "lucrului în sine"; legile muzicale ne descopere legile misterioase ale "substratului" lumii.

“Aşa, după Wagner, adagiul care deschide quartelul în do diez minor nu este numai o expresiune de melancolie : această minunată introducere fugă adagio ma non troppo, este “o consfătuire pe care Beethowen o ține cu Dumnezeu despre credința în Binele etern”…(82).

Dar nu există vreo ramură a Artei, în care să nu se poată statornici acest sens esențial, care-l ridică pe vizionarul şi creatorul respectiv până la Tavorul inspirației celei adevărate, pe care o dă Duhul Sfânt celor ce se bucură de solia îndumnezeirii. Iată ce spune şi Nicolae Arseniew : “Pentru ochiul iubitor, prefăcut duhovniceşte, chiar lumea se schimbă la față (ca pentru Francisc d’Assisi) şi îi dă putința să vadă în făpturi frumusețea lui Dumnezeu. Totul este pătruns de frumusețea lui Dumnezeu în strălucirea Întrupării şi Învierii sale. Am văzut mai înainte că sfințirea făpturilor prin lucrarea sa de mântuire (Întrupare, Cruce şi Înviere), alcătuieşte ideea fundamentală, sâmburele lăuntric al Bisericii Răsăritene. O privire duhovniceşte transfigurată poate, prin anticipație, să privească transformarea a ceiace a creat. Se ajunge aici, am văzut mai sus, prin viața cultului şi prin Tainele Bisericii, la care, potrivit măsurii lor de putere duhovnicească toți credincioşii sunt chemați să ia parte, chiar de nu s’ar săvârşi decât din timp în timp”.(83).

Nicolae Arseniev, vorbeşte aşa, privitor la Biserică în general, ca viața care trebue să înoiască şi să transfigureze pe credincioşi şi întreaga făptură cu harul lui Hristos. Cu atât mai mult se potriveşte aceasta în special Teologhisirii estetice prin şi în Biserică.

Să revenim acum la cele ce am văzut că s’au petrecut pe muntele Tavorului. “Pătimirea în chip neînțeles”, despre care vorbeşte Sf. Grigorie Palama, este redată în v. 6 al Cap. 17, din Sf. Ev. după Matei : “Şi auzind ucenicii, au căzut cu fața la pământ, şi s’au spăimântat foarte”. Acestea, din cauza urmării păcatului, care l-a dus pe om la carcera morții. În Adam şi în urmaşii lui, a fost eclipsată **Dragostea** din pricina neascultării de porunca lui Dumnezeu. Lui Adam, când l-a întrebat Dumnezeu în Raiu, de ce a mâncat din pomul oprit, i-a fost frică să

răspundă. Pierduse lumina dragostei, încât nu se mai răsfrângea în el pacea : "În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că în frică e suferință, iar cele ce se teme nu este desăvârşit în iubire. Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit cel dintâi". (1 Ioan 4, 18-19). Având conştiinţa că a devenit ofensator al Majestății Divine, omul, nu mai cuteza şi nici nu putea să mai stea în fața lui Dumnezeu fără pericol de moarte. De aceea, pentru fiii lui Adam, s'a acordat grația supremă în muntele Tavor, când, cei trei ucenici, au pătimit, dar au fost şi învredniciți, nu numai să nu moară în fața slavei dumnezeeşti a Domnului nostru Iisus Hristos, ci să fie chiar martorii îndumnezeirii omului, încredințați de aceasta încă înainte de sacrificiul de pe Golgota, după care şi prin care, omul are din nou posibilitatea să dobândească *asemănarea cu Dumnezeu :*

"În Adam tot îmbrăcându-Te Hristoase, firea cea negrăită de demult schimbând-o o ai luminat, şi cu schimbarea chipului Tău Dumnezeu o ai făcut".(84).

Artiştii, cari trebuie să fie mărturisitori ai acestei posibilități de transfigurare a naturalului, impregnând în creațiunile lor viziunile supranaturalului inspirat de Har, (când, mai înainte de orice, ei trebuie să stabilească în sinea lor o totală lepădare de eul pământesc, absorbindu-se numai imperativele inspirației adevărate, care este numai a Duhului Sfânt, - au ca inițiatori, nu pe Phidias, nici pe Homer, nici pe Orpheu, ci tocmai pe cei trei Sf. Apostoli, cari au văzut aevea ceeace Biserica nu va conteni de a cânta : "Cela ce ai zidit cu mâini nevăzute pe om, după chipul Tău Hristoase, *frumusețea cea dintâi a chipului Tău întru făptură o ai arătat*, nu ca întru închipuire, ci întrucât eşti despre ființă, Dumnezeu fiind şi Om".(85).

Tot ce a putut realiza lumea până la Domnul nostru Iisus Hristos, ca artă, nu este nimic altceva decât umbra ei. Dacă ne-au rămas statui cari reprezintă un anume, tip închipuit de "perfecțiune", ca proporție de linii şi forme, în schimb, au rămas departe de a exprima acea stare sufletească de perfectă armonie dintre binele, adevărul şi frumosul intrinsec al **Fericirii**. Singură poezia evreilor a avut puterea prevestitoare de minuni, dar

aceasta pentru că era plantă care creştea sub soarele Revelației Divine.

După spaima care i-a făcut pe Sf. Ucenici să cadă cu fața la pământ, Mântuitorul S'a apropiat de ei, atingându-i şi zicându-le : "Sculați-vă şi nu vă temeți. Şi ridicându-şi ochii, pe nimeni n'au văzut, decât pe Iisus singur. Şi coborându-se din munte, le-a poruncit Iisus, zicând : Nimănui să nu spuneți vedenia aceasta până când Fiul Omului va învia din morți" (v. 7-9).

Aşadar : trei sunt momentele, în cari, Mântuitorul, a săvârşit acte, la cari a participat întregul cosmos prin fenomene, mai mult decât demonstrative, ale supunerii fireşti şi integrale a tot ce este creatură Celui prin Care a fost creată. Aceste momente sunt : Botezul, Răstignirea şi **Învierea.** Pe acesta din urmă, am văzut că a *realizat-o anticipativ* prin Schimbarea la Față, la care au participat trei categorii de oameni, întru binevestirea tuturor popoarelor : "Ca înaintea Celui ce stăpâneşti cerul, şi peste pământ împărățeşti, şi preste cele de desubt ai domnie, Hristoase, înaintea Ta au stătut de pre pământ adică apostolii, şi ca din cer Tezviteanul Ilie, şi Moisi din morți, cântând cu un glas : Popoare prea înălțati-L pre **El** întru toți vecii".(86).

X

3. *Solia îndumnezeirii.* – Trecând la sensul şi ordinea liturghică, pe care Biserica a rânduit-o vieții noastre, după exemplul Mântuitorului, vom aplica, întreaga bogăție de principii cari izvorăsc din Revelație, astfel : *Catapeteazma* este aşezată în fața naosului, pe care îl desparte de altar, unde, pe Sf. Masă, se săvârşeşte sacrificiul nesângeros al Sfintei Euharistii. Reprezentând faptele împărăteşti ale Domnului, catapeteazma, ține mereu vie, sub ochii credincioşilor, asigurarea că **El** va da învierea şi îndumnezeirea celor ce-l primesc cu vrednicie în Sf. Cuminecătură. Asemenea taine, îl pot împăca pe om cu toate condițiile vieții , de la cele mai mizere până la cele mai strălucite. Dar, i se cere un lucru : Crucea, lepădarea de sine, adică de omul

vechiu, omul iluziei, omul morții, şi a se îmbrăca, prin Sfintele Taine, în "omul duhovnicesc", omul învierii, al celei mai sublime realități. Misterioasa legătură – paradoxală, ca orice minune – care uneşte posibilități atât de contrastante, încât să fie capabil de bucuria glorificării lui Dumnezeu, numai în măsura în care se micşorează pe sine, dă **Omului** cunoaşterea şi trăirea unei **Fericiri**, pe care a o face inteligibilă nu pot muritorii de rând. După pilda Apostolilor şi a Sfinților, Marii Inspirați – întocmai precum catapeteazma stă înaintea altarului, precum Schimbarea la Față, s'a săvârşit înaintea Jertfei de pe Golgota – oferă oamenilor capodoperele de artă, ca încredințare că viața nu se închee cu o umbră înfricoşată a distrugerii, ci trece pe scara înoirii care transfigurează natura omului până la îndumnezeire ; ba mai mult, arată de pe acum ceiace va fi când se vor împlini cuvintele Sf. Ap. Pavel : "Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi, pentru că nădejdea cea dornică a făptuirii aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci făptura s'a supus deşertăciunii, nu de voie, ci pentru cel ce a supus-o ; spre nădejdea, că şi făptura însăşi se va libera din robia stricăciunii, spre libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu". (Romani 8, 18-21). O mare bucurie, deci, pe care o putem trăi încă în viața aceasta şi care, în ființa şi urmările ei, precum şi prin solii cari o vestesc, am găsit-o frumos grăită în următoarele cuvinte : "E iubirea sădită în noi, puterea de atracție între cele de jos şi cele de sus, care ne înalță către sferele superioare pentru a putea întrezări, ca prin enigmă şi prin văl, limpezişul fulgerător al oceanului de armonii în care lumea noastră nu e decât o insulă scăldată în lumină. A reda ceva din acel farmec negrăit e menirea geniilor cari au creat arta omenirii".(87).

Judecând, din toate punctele de vedere, ce este arta, vom ajunge aproape cu necesitate la concluzia că este o sinteză desăvârşită între sacrificiu şi cult. De aceea, arta nu poate fi decât : **Solia Îndumnezeirii.** Procesul sufletesc al artistului, în momentul inspirației şi creației glorificatoare, susține şi întăreşte această afirmație. Sufletul artistului este dotat cu o excepțională

clarviziune a realității naturale şi primeşte darul inspirației care-l îmbracă în puterea de presimțire şi previziune a realității supranaturale. Această realitate îi descopere că, omul, aşa cum este, nu poate îndeplini în deşărtăciunea firii decăzute, nimic altceva decât crucificarea nimiciniciei lui. Trebue să se îngroape, deci, în sacrificiul de sine, care înlătură tot ceeace este deşărtăciune, şi din ploaia Harului Divin, care îi deschide cerul năzuințelor noi, spre soarele perfecțiunii, artistul va să crească în spiritualizare. În principiu,esența artei este însăşi virtutea, care trebue să aibă consfințirea adevărului, ca apoi, ca o floare a desăvârşirii, să dea rod : eternitatea.

Icoana acestei supreme şi sublime realități, o dau nemairostitele şi nemaiajunsele de nimeni cuvinte ale Domnului nostru **Iisus Hristos,** care sunt Poezia poeziilor şi Vestirea vestirilor păstrate în cap. 17 al Sfintei Evanghelii după Ioan. Este însuşi superlativul modelului de închinare şi glorificare a lui Dumnezeu şi cea mai negrăită minune a tainei vieții noastre, pe care o avem descoperită în rugăciunea :

“Sfințeşte-i în adevărul tău, căci cuvântul tău este adevărul. Precum m’ai trimis pe mine în lume şi eu i-am trimis pe ei în lume şi pentru ei mă sfințesc pe mine însumi, ca şi ei să fie sfințiți în adevăr. Şi nu numai pentru aceştia mă rog, ci şi pentru cei cari cred în mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie **Una**, ca să creadă lumea că tu m’ai trimis. Şi eu slava pe care mi-ai dat-o, am dat-o lor, ca să fie **Una**, precum noi **Una** suntem, eu în ei şi tu în mine, ca să fie desăvârşiți într’una şi să cunoască lumea că tu m’ai trimis şi i-ai iubit, precum m’ai iubit pe mine. Părinte, voiesc ca unde sunt eu să fie împreună cu mine şi aceia pe care mi i-ai dat, ca să vadă slava mea, pe care mi-ai dat-o, pentru că m’ai iubit mai înainte deîntemeerea lumii. Părinte drept, lumea nu te-a cunoscut, iar eu te-am cunoscut şi aceştia au cunoscut, că tu m’ai trimis şi le-am arătat numele tău şi-l voiu arăta, ca dragostea cu care m’ai iubit să fie în ei şi eu în ei (Ioan, 17, 17-26).

Omul este prea slab, ca să poată vorbi după cuviință cele ce le avem zăcământ neprețuit în **Teologie**. La înălțimile

amețitoare ale Teologiei Estetice – de pe al cărui munte se vesteşte cereasca slavă a vieții, dacă am urmat calea Teologiei Morale şi am cunoscut adevărul Teologiei Dogmatice – se revarsă în inimile credincioşilor solia îndumnezeirii.

Nu numai rehabilitarea din desfigurarea în care ne-a târât păcatul, nu numai reintegrarea în Har, ci siguranța că putem spera, fără îndoială, **Îndumnezeirea** firii noastre de oameni – iată cuvântul cel mare, care trebue să hrănească râvna cea mai nobilă a modelatorilor materiei în realizări care să prevestească perfecțiunea Veciniciei. Vestitorii, însă, pentruca să fie cu adevărat "puțini aleşi" dintre "cei mulți chemați" şi pentru ca să le fie sfințită misiunea lor şi ridicată la rang de Apostolat şi Teologhisire, trebuie să aibă în vedere acel lucru esențial creştinesc – spre deosebire de concepțiile şi orientările lăturalnice ale filosofiilor şi esteților păgâni şi neopăgâni – anume : **nimic fără Harul Divin, ci totul numai prin El ca Dar al Duhului Sfânt !** Aceasta este şi substanța inspirației, care, pe plan uman, dă adevăratul miez **fericirii** trăite prin contopirea binelui, adevărului şi frumosului – iar pe plan Evanghelic, îl ridică pe om la integrarea în **Teologie**, desmărginindu-l fulgerător în orizontul fără hotar al aceleiaşi contopiri a celor trei ramuri ale **Ei** : Teologia Morală, Teologia Dogmatică şi Teologia Estetică, pentru ca să dea adevărată slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare, incomparabil mai adânc şi mai luminos :

"Îndată ce, prin conlucrarea harului luminător, ne îndreptăm privirile spre frumusețea chipului lui Dumnezeu celui nevăzut şi prin el (har) ne înălțăm la contemplarea prototipului care întrece orice frumusețe, de fată este şi Spiritul cunoştinței, care dă, celui ce simte plăcere a contempla adevărul în sine însuşi, o putere de vedere misterioasă spre privirea chipului ; şi nu i-l arată în afară din el, ci în sine însuşi îl conduce la cunoştință. Căci precum "nimeni nu cunoaşte pe Fiul, fără numai Tatăl" (Matei 11, 27), totaşa, nimeni nu poate mărturisi pe Iisus Domnul, fără numai în Spiritul Sfânt. (Cf. 1, Cor. 12,3). Căci nu zice *prin* Spiritul Sfânt, ci : *în* Spiritul Sfânt. Şi : Spirit este

Dumnezeu şi cel ce I se închină, trebuie să I se'nchine cu spiritul şi adevărul (Ioan 4,24) ; precum scris este : Întru lumina ta – adică luminaţi prin Duhul Sfânt – vom vedea lumina, (Ps. 35,9), lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume (Ioan 1, 9). De aceea Duhul Sfânt arată în sine mărirea Fiului unic şi dă deasemenea în sine însuş cunoştinţa de Dumnezeu adevăraţilor închinători. Astfel, calea cunoştinţei adevăratului Dumnezeu are ca punct de plecare pe Spiritul Unic, ca termen de mijloc pe Fiul, iar final pe Părintele unic".(88).

Iată ce chemare şi alegere divină au cei cari poartă darul Artei, care, prin vâna Teologiei Estetice, îşi trage viaţa din momentul evanghelic al minunii de pe Tavor. În lumina acestei minuni, **Vestitorii,** trebuie să-şi caute adevăratul îndreptar şi ajutor al creaţiei lor, ca o solie a îndumnezeirii omului, rugându-se cu Biserica : "Schimbatu-Te-ai la Faţă în munte Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor slava Ta, pe cât li se putea ; strălucească şi nouă păcătoşilor lumina Ta cea pururea fiitoare ; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, dătătorule de lumină, slavă Ţie". Amin.(89).

X

Sfârşitul părţii a II-a
întru lauda Prea Bunului **Dumnezeu,** Amin !

ÎNCHEERE

“Mare eşti, Doamne ! şi minunate sunt lucrurile Tale ! şi nici un cuvânt nu este destul spre lauda minunilor Tale !”

Cu ajutorul Prea Bunului **Dumnezeu**, am scris această întâia Carte din seria **“Ucenicul Harului Divin”,** ca o modestă introducere la mănăstirea Harului şi Adevărului Domnului nostru **Iisus Hristos**, după puterea darului ce am primit şi eu păcătosul şi netrebnicul **Lui** rob, de a scrie în graiul Creştinătății-Româneşti.

“Dacă va vrea Dumnezeu” (Iacov 4, 15), voiu scrie şi a doua carte cu titlul **“Civicus Academicus”**, în care voiu încerca să adâncesc mai mult răspunsul care trebuie dat chinuitoarelor întrebări care frământă contemporaneitatea, în sânul căreia trăiesc şi mă frământ şi eu, nevoindu-mă în dragostea de Dumnezeu şi de aproapele. În parte am încercat să enunț răspunsul care mi se pare a fi mai just, privitor la problemele pe care ni le pune vremea nostră.

Am împărțit această carte în două părți : prima, în raport cu vremea ; a doua, în raport cu vecinicia. Apoi : împărțirea cărții în zece capitole, am făcut-o cu gândul cinstirii celor zece porunci dumnezeeşti. Capitolul I, este împărțit în nouă puncte, întru cinstirea celor nouă porunci bisericeşti. Capitolul II, împărțit în cinci puncte, aminteşte cazul celor cinci fecioare nebune, care n’au avut untdelemn în candele la sosirea Mirelui la nuntă în miezul nopții. Capitolul III, împărțit tot în cinci puncte, ne aduce aminte cazul celor cinci fecioare înțelepte, care au avut untdelemn în candele la sosirea Mirelui. Capitolul IV, în trei puncte, întru neuitarea întreitei ispitiri pe care Domnul nostru Iisus Hristos i-a permis-o diavolului, în pustie pentru ca să ne învețe şi întărească în modul de apostrofare a diavolului de către omul învierii. Capitolul V, în şapte puncte, întru lauda celor şapte Daruri ale Sfântului Duh : al înțelepciunii, al înțelegerii, al sfatului, al tăriei, al ştiinței, al pietății şi al temerii de Dumnezeu.

Capitolul VI, în două puncte, întru mărturisirea celor două firi şi două voințe din Persoana Domnului nostru Iisus Hristos : cea de Dumnezeu adevărat şi cea de om adevărat. Capitolul VII, în trei puncte, întru lauda trimiterii Apostolilor pentru Chemarea Neamurilor la îmbisericire în numele Sfintei Treimi. Capitolul VIII, în nouă puncte, întru rânduirea vieții pe pământ, după modelul celor nouă cete ale Sfinților Îngeri din Cer. Capitolul IX, în douăsprezece puncte, întru neabaterea dela sobornicitatea Bisericii, cea zidită pe temelia celor doisprezece Apostoli, având Piatra din capul unghiului pe Domnul nostru **Iisus Hristos.** Capitolul X, iarăşi în trei puncte, întru Teologhisirea slavei Numelui lui **Dumnezeu**, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin !

Acestă carte, fiind scrisă în graiul Creştinătății-Româneşti, cred că poate încredința pe orice cititor de bună credință, că în sânul acestui Neam şi la răscrucea acestei vremi, s'a arătat Darul mărturisirii legionarilor **"Nebuni pentru Hristos",** carii nu s'au temut şi nu se tem de oameni, ci s'au dovedit şi se dovedesc temători de **Dumnezeu** – fiind, totuşi, nu numai părăsiți de oficialitatea Bisericii Ortodoxe Române, ci chiar osândiți nedrept şi ucişi de către acuzatorii din generația satanică, sub patronajul expatriarhului de groază şi ruşine miron cristea apostatul ! Este un caz unic în istoria Bisericii Ecumenice, felul cum a înțeles să păstorească Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, în sânul Creştinătății-Româneşti. De aceea, deoarece eu nu sunt judecător peste acest Sinod, dar nici solidar nu pot fi cu el, întrucât s'a abătut grav de la **Ortodoxie** – cu frică de **Dumnezeu** şi cu dragoste pentru **Adevărul Lui,** supun mărturisirea acestei cărți Sfântului **Sinod Ecumenic** care va fi, care va trebui să fie, întru unirea şi binecuvântarea şi pacea întregii Creştinătăți şi prin Ea, prin Biserica Ecumenică, a întregii lumi ; dorind a fi învățați şi întăriți cu toții numai în dreaptacredință şi a izgoni şi nimici dintre noi orice urmă de minciună şi rătăcire. Ca să trăim numai în şi pentru **Hristos-Dumnezeu,** întru slava Sfintei Treimi, în veci, amin !

Balcic, 1939, la Sfintele Sărbători ale Naşterii Domnului.

“Hristos Se naşte, slăviți-L ;
Hristos din ceruri, întâmpinați-L ;
Hristos pe pământ, înălțați-vă !
Cântați **Domnului** tot pământul,
Şi cu veselie lăudați-L popoarelor,
Că S’a proslăvit” – în veci, amin !

NOTELE CITATELOR

1. Asupra acestui punct am avut un “lapsus memoriae”, de oarece Arie nu a fost Episcop, ci numai Preot – fapt pe care l-am verificat după eşirea din lagăr.
2. Dr. Nicodim Milaş – “Canoanele Bisericii Ortodoxe”- vol. I partea II, p.363, în traducerea de Uroş Kovincici şi dr. Nicolae Popovici, Arad, Tipografia Diecezană, 1931.
3. Nae Ionescu, în ziarul “Cuvântul”.
4. Miguel de Unamuno –“L’agonie du Christianisme”, trad. Franceză de Jean Cassou, p.13-14, ed. “F.Rider et Co.”, Paris 1925.
5. Notă după conferința rostită de prof.dr.Domițian Spânu : "“tica creştină şi etica lui Eminescu"” Cernăuți, 1930.
6. M.Eminescu :”Scrieri politice şi literare”, vol.I, p.111, Ed.”Minerva”, Bucureşti, 1905.
7. idem, p.109.
8. idem, p.108.
9. idem, p.122.
10. A. C. Cuza : “Eroarea Teologiei şi Adevărul Bisericii”, p.30, Tip. “Trecerea Munților Carpaşi”, Iaşi, 1928.
11. idem, p.14-16.
12. Dr. Nicolae Cotos, anul XXXV, nr.1-2, p. 51-52.
13. I. Imbrescu : “Studentul creştin-român” – Introducere – Ziarul “Calendarul”, 7 dec. 1932.
14. Ilie I. Imbrescu : “Cine va lua’n seamă ?” – “Cuvântul studențesc”, anul VIII, nr.7, 30 august 1933.
15. “Patericul” – Râmnicul Vâlcii”, Tiparul Cozia a Sfintei Episcopii – 1930 – p.315.
16. “Canoanele”, op.cit.vol.II, partea I, p.30.
17. Ilie I. Imbrescu : “Teologii şi Garda de Fier” – “Axa”, anul I, nr. 14, joi 15 iunie 1933.
18. Ilie I. Imbrescu : “Al cui este Hristos ?” – “Năzuința”,

Bucureşti, anul I, nr. 1, din 25 oct. 1933.

19. "Canoanele", op. Cit. Vol.I, partea II, p. 498-499.

20. Idem, p. 524-525.

21. Mitropolitul Antonie : "Catehism creştin ortodox" – traducere românească de Ec.I.P.Țincoca – Tip. Sf. Monastiri Neamțu, 1925, p. 129.

22. "Canoanele", op.cit. vol.I, partea II, p. 495.

23. "Călăuza studentului" 1928/29, Ed. "Cartea Românească", p. VI.

24. "Neamul Românec" – 1934 – an XXIX, nr.207.

25. "Memoriu adresat Profesorilor dela Universitățile Româneşti de către Studențimea Română, prin U.N.S.C.R. şi Centrele Studențeşti" – publicat în "Cuvântul Studențesc", nr. 9, anul X, 20 noe.1935.

26. Sf. Vasile cel Mare : "Comentar la Psalmi" –trad. De prof. dr. Ol. N. Căciulă –ED. Librăriei Teologice, p.82-84, Bucureşti, 1939.

27. Idem, p.2o9.

28. "Patericul", op.cit. p.184.

29. Pr. Dr. Vasile Gheorghiu : "Francmasoneria. Originea, desvoltarea, organizația şi tendințele ei". Bucureşti, Tipografia "Fântâna Darurilor", 1935, p.23-24 (citat după cartea Diaconului Grigore T. Marcu : "Profesorul dr. Vasile Gheorghiu – omul şi opera" – Sibiu, 1939, p.33.

30. "Începutul testamentului prea fericitului Patriarh Miron" în Revista "Biserica Ortodoxă Română", p. 174-175, an.LVII, nr.3-4, martie-aprilie, 1939.

31. "Canoanele", op.cit. p. 161-163.

32. Sf. Vasile cel Mare, op.cit.p.161-163.

33. Episcopul Visarion al Hotinului : "Pregătirea Clerului", p.5, "Tipografia Episcopiei Hotinului", Bălți, 1935.

34. Corneliu Zelea Codreanu : "Pentru legionari", ed.I, Sibiu, 1936, p.307-308.

35. Ion I. Moța : "Cranii de lemn", ed.I, Sibiu, 1935, p.59-60.

36. Idem, p.38.

37. “Cuvântul Studențesc”, anul XII, nr.1-4, 1937,p.45.
38. Preot Ilie I. Imbrescu : “Tălmaciul destinului Românesc”, în ziarul “Legionarii”, Bazargic, an V, nr.21 din 15 oct. 1937.
39. “Patericul, op.cit.p.395-396.
40. Sf. Ioan Damaschin : “Dogmatica” – trad. De D. Fecioru, Ed. Librăriei Teologice, Bucureşti, 1938, p.128-129.
41. Idem, p.132 şi 133-134.
42. “Triodul” –slava glas 6, la scoaterea Crucii în Sfânta şi Marea Vineri a Patimilor Domnului.
43. Idem, tropar, glas 8 din Vinerea Sfintelor Patimi.
44. Idem, stihirea a patra, după Evanghelia a şasea, la slujba Sfintelor Patimi.
45. “Canoanele”, op.cit.vol.II, partea I, p.333.
46. “Trodul”, Slujba Sfintelor Patimi, stihire gl.4, la fericiri.
47. Idem, la stihoavnă, stihire gl.2
48. Idem.
49. “Cazanii” – ed.III – Bucureşti, 1929, p. 451-452.
50. “Triodul”, şezândele octoihului, Vineri seara la “Doamne, strigat-am”, “Însăşi prosomia”.
51. Idem, la Lăudări, “Stihiri martirice”, gl.I.
52. Idem, Cântarea 8, Irmos.
53. “Prohodul Domnului”, starea Întâia, stihirea 46.
54. Idem, starea a doua, stihirea 14.
55. Idem, starea a treia, stihirea 24 şi 25.
56. “Sensul soteriologic al teologiei”, de preotul Grigorie Cristescu, în revista “Predania”, an.I, nr. 8-9, din 1-15 iunie 1937.
57. Din “Liturghier”, rugăciune înainte de începerea Sf. Liturghii.
58. “Sf. Evanghelie după Mateiu”, cu comentar de dr. Vasile Gheorghiu, Prof. titular la Facultatea de Teologie din Cernăuți, vol.III, Cernăuți, 1933, p.834-837.
59. Vasile Găină : “Teoria revelațiunii”, p. 28, Cernăuți, 1899.

60. “Mineiul”, noiembrie, în opt zile, învățătura sărbătoarei.

61. Idem, cântări.

62. Idem.

63. Idem.

64. Idem.

65. Idem.

66. Idem, slava gl.5.

67. “Penticostar”, Praznicul Pogorârii Sfântului Duh.

68. Idem, slava dela stihoavnă.

69. Idem, slava după Polileu, la Utrenie.

70. Idem, la Utrenie ; un Irmos.

71. “Canoanele”, op.cit. vol.II, partea I, p.490-491.

72. Sf. Ioan Damaschin, op. Cit. P. 317-319.

73. Preot dr. Liviu Stan : “Mirenii în Biserică”, Sibiu, 1939, p.63.

74. “Canoanele”, op. Cit. Vol. II, partea I, p. 192.

75. Preotul Grigorie Cristescu, într’un articol de ziar.

76. Alexandru de Sturza : “Priviri istorice asupra învățăturii şi duhului bisericii ortodoxe”, trad. De I. I. Beleuță, Făgăraş, 1931, p.31.

77. Idem, p. 40-41.

78. “Mineiul” august, la “Schimbarea la Față”, Stihoavna dela Vecernia înainte prăznuirii, cu stihul : “Tavorul şi Ermonul întru numele Tău se vor bucura”.

79. Idem, din peasna 3, la utrenia înainteserbării.

80. Idem, Vecernia cea mare, la litie.

81. Sf. Grigorie Palama : “Două tratate”, trad. De prof. dr. D. Stăniloae, Anuarul “Academiei Andreiane”, 1933, p. 40-41.

82. adolphe Boschot : “Le mzstre musical”, p. 93, Paris, Librairie Plon, 1929, ed.4.

83. Nicolae Arseniev : “Biserica Răsăriteană”, trad. După versiunea franceză de Tit. Simedrea, ed. “Cartea Românească”, 1929, p. 88-89.

84. “Mineiul, august, la Utrenie, Catavasie, Preasna 3,

Irmos.

85. Idem, alt canon.

86. Nichifor Crainic : “Sensul teologic al frumoasului”.

87. Prof. Pr. Dr. P. Deheleanu : “Dogma Haritologică”, Arad 1936, p. 71-72.

88. “Mineiul” august, Troparul “Schimbării la Față”.

NUMĂRUL CUVINTELOR
DIN ACEASTĂ CARTE ŞI PECETLUIREA EI CU INVOCAREA DIN NOU A NUMELUI PREA BUNULUI DUMNEZEU

De vreme ce scris este: “Că de orice cuvânt deşert, pe care-l vor grăi oamenii, vor da seamă în ziua judecății. Că din cuvintele tale te vei îndrepta şi din cuvintele tale te vei osândi”, (Matei 12, 36-37) – cu frică de Dumnezeu, m’am gândit ca ă număr cuvintele din această carte. Ea cuprinde circa 85.000 cuvinte. Nu pot şi nu vreau să tăgăduiesc că, om fiind, sunt sub greşeală, de aceea, dacă în numărul acesta de cuvinte s’a strecurat cumva şi vreunul deşert, rog în primul rând pe Prea Bunul Dumnezeu să mă învrednicească a nu mi se socoti spre osândă şi a nu fi de sminteală cuiva ; iar, în al doilea rând cer iertare şi cititorilor pentru orice eventuală greşală.

Mărturisesc că am scris aceasta numai şi numai din dragoste pentru **Dumnezeu** şi pentru aproapele, încât, pentru pecetluirea cărții şi a cuvintelor ei, chem darul şi binecuvântarea Harului Divin în Numele Prea Bunului Dumnezeu, prin “Rugăciunea amvonului” :

“Cel ce binecuvântezi pre cei ce bine Te cuvintează, Doamne, şi sfințeşti pre cei ce nădăjduiesc întru Tine, mântuieşte poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta.

“Plinirea Bisericii Tale păzeşte-o, sfințeşte pre cei ce iubesc podoaba Casei Tale. Tu pre aceia îi preamăreşte cu dumnezeiască puterea Ta, şi nu ne lăsa pre noi cei ce nădăjduim întru Tine.

“Pace lumii Tale dăruieşte, bisericilor Tale, Preoților şi dreptmăritorului Regelui nostru, ostaşilor lui şi tot poporului Tău ; că toată darea cea bună şi tot Darul desăvârşit, de sus este pogorând dela Tine Părintele luminilor, şi Ție slavă şi mulțămită şi închinăciune înălțăm : Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin !”.

ADAOS

Din milostivirea prea Bunului Dumnezeu, s'a săvârşit slujba sfinţirii de apă, pentru cartea aceasta, în ziua de Luni 25 Noembrie 1940, de către Prea Cucernicul Părinte Stan Pistol, în atelierele tipografice "Cartea Românească" din Şoseaua Bonaparte 60, unde a îngrijit tipărirea cărţii D-l Vasile Romanescu şi unde au fost de faţă, la această dată în şedinţă solemnă, membrii cuibului "Petre Caranica-Balcic" şi anume: Preot Ilie I. Imbrescu, Radu Dragnea, Adrian Maniu, Octav Moşescu, Marius Nuşi, David Blidariu, Constantin Penea, Nicolae Cioca, Ilie Georgescu, Teodor Pavelean, Ştefan Georgescu, Lazăr Caragea, Dr. Mihail Albu.

Totodată vreau să se afle că manuscrisul (trei exemplare scrise la maşină) a trecut de prigoana percheziţiilor şi a fost ocrotit de Dumnezeu prin păstrătorii şi ascunzătorii lui şi anume : Pr. Dr. Liviu Stan la Sibiu, Scriitorul Radu Dragnea la Bucureşti, iar la Balcic : soţia mea, apoi D-ra Liuba Peeva prietena Mişcării legionare şi Camarazii Constantin Magiari, Mimi Simov şi Teodor Pavelan. Cu două luni înaintea biruinţei, a fost dat Domnului Comandant al Mişcării legionare Horia Sima. Pentru toţi cei amintiţi mai sus fac rugăciuni smerite ca să-i binecuvânteze pururea Prea Bunul Dumnezeu, amin.

Preot Ilie I. Imbrescu

Bucureşti, 25 Nov. 1940

PAGINA ROMANIEI NATIONALISTE